

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

M.Kodu: 192837

Sayı: 2011/27 • 15 Temmuz 2011 • 1 TL

www.kizilbayrak.net

**Kıdem tazminatını hedef alıp,
işçi sınıfını
kavgaya davet ettiler!**

**Yanıt 'genel grev'
olmalı!**

İÇİNDEKİLER

Kazanmak için genel greve hazırlanalım!.....	3
AKP ve CHP	
“düzenin bekası”nda uzlaştı!.....	4
Aktif uşaklık çizgisinde yoğun Ortadoğu trafiği... ..	5
Dinci-gericilik Mavi Marmara ile siyonizmin limanına demir attı... ..	6
Filistin Halk Kurtuluş Cephesi (FHKC)	
Suriye Dışişleri Sorumlusu Omar Murad ile konuştuk.	7
Devletin haberi yokmuş!... ..	8
GEA’da mücadele sertleşti.....	9
Birleşik Metal İstanbul 2 Nolu Şube’de genel kurul... ..	10-11
İşten atılan Polifarma işçisi ile direniş ve örgütlenme süreci üzerine”.....	12
Kubatoğlu direnişi yol gösteriyor.	13
PTT işçilerine meclis önünde gözaltı... ..	14
Taksim İlk Yardım’da direniş	15
Tunus-Mısır dersleri - H. Fırat...	16-18
Mısır’da yeni bir sınıf çatışmasına doğru... ..	19
Mısır devrimi devam ediyor - Ergin Yıldızoğlu.....	20
Şili’de büyük grev	21
Kıbrıs halklarının kurtuluşu kendi ellerindedir!.....	22
YÖK düzenin vazgeçilmezi olmayı sürdürüyor!.....	23
Bir direniş manifestosu: ‘96 Ölüm Orucu ve SAG direnişi....	24
Burdur Cezaevi’ndeki katliam girişiminin Gerillalar sonsuzluğa uğurlandı MKP-HPG gerillası	
Ozan Derman’ın anısına.....	25
MKP-HPG gerillası	
Aile Bakanı’ndan inciler.....	26
Sevil Ceylan Erkat yalnız değil! ...	27
Samandağ’da coşkulu ve kitlesel festival.	28
Ölümünün 18. yılında Rıfat Ilgaz’ı saygıyla anıyoruz	29
Galatasaray’da 328. buluşma.....	30
Mücadele Postası	31

Sosyalizm Yolunda

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

Sayı: 2011/27 * 15 Temmuz 2011
Fiyatı: 1 YTL
Sahibi ve Y. İşl. Md.: Ayten ÖZDOĞAN
EKSEN Basım Yayın Ltd. Şti.
Yayın türü: Süreli Yaygın

Yönetim Adresi:

Eksen Yayıncılık Molla Şeref Mahallesi,
Simsar Sokak, No: 5, D: 3 Fatih / İstanbul
Tlf. No: (0212) 621 74 52
e-mail: info@kizilbayrak.net
Web: http://www.kizilbayrak.org
http://www.kizilbayrak.net

Baskı: SM Matbaacılık
Çobançeşme Mh. Sanayi Cd. Altay Sk. No 10 A Blok
Yenibosna / Bahçelievler / İSTANBUL /
Tel: 0 (212) 654 94 18

Kızıl Bayrak'tan...

Bu sayımızın ön kapağına sınıfa yönelik kapsamlı saldırı programını çıkardık. İşçi sınıfını kavgaya davet etmek anlamına gelen bu programın içerisinde tartışılması dahi grev nedeni sayılan saldırılar var. Programın bu karanlık özünü ortaya koyarak mücadeleyi yükseltme çağrısı yaptık.

Elbette işçi sınıfının bu çetin sınavdan başarıyla çıkabilmesi için sistemli, kararlı ve genel grev hedefine bağlanmış bir hazırlık şarttır. Şu an böyle bir hazırlığın olmadığı açık. Sendika bürokratları ise mücadele için değil, sermaye ve hükümet ile kol kola satış için hazırlık yapıyor. Böyle giderse daha önce sayısız örnekte olduğu gibi sermaye-hükümet-sendika bürokratları işbirliğiyle bu saldırı programı da hayata geçirilecektir.

Ancak unutulmasın ki, işçi sınıfı ne kadar hazırlıksız olursa olsun saldırının yakıcılığı karşısında bir kez ayağa kalktığında hızla mesafe alabilir. Bu bakımdan sınıf devrimleri ile işçi sınıfı içerisindeki ilerici-öncü güçlerin gösterecekleri inisiyatif önem kazanıyor. Saldırı hamlesi karşısında mevcut yetersizliğe bakmadan mücadele bayrağını yükseltmek ve etkin bir inisiyatifle en hazır olanlarından başlayarak sınıfı eyleme çekmek bu bakımdan atılması gereken ilk adımlardandır. Bu başlangıç adımları sınıf saflarının dalga dalga toparlanmasını ve ayağa kalkmasını tetikleyebilecektir.

Dış politika gündemi bu sayımızda da belli bir ağırlık oluşturuyor. Çünkü AKP hükümeti bu cephede uşaklık çizgisinde tam yol ilerlemeye devam ediyor.

İsrail ile Mavi Marmara pazarlığı vesilesiyle de kendisini gösteren kaba ikiyüzlülük bu kapsamda ele aldığımız konulardan biri oldu. Çeşitli ülkelerden farklı din ve milliyetlerden yüzlerce insanın ABD-İsrail ve uşaklarının saldırılarına karşı koyarak gösterdiği soylu bir davranışsa, ülkedeki dinci-gerici akımların aynı konudaki tutumları ise tam bir düşkünlük örneğidir. Sayfalarımızda bu çarpıcı tablo ile birlikte ülkemizde bulunan FHKC yetkilisi Omar Murad ile yaptığımız röportaja yer verdik. Filistin cephesinden konuya dair

yaklaşımı çarpıcı biçimde ortaya koyması bakımından son derece anlamlı bilgiler içeren bu röportajın ilgiyle karşılanacağını umuyoruz.

Dış politika cephesinden bu haftanın öne çıkan gündemi ise İstanbul’da yapılacak olan “Libya Temas Grubu” toplantısı. Emperyalist haydutlarla işbirlikçilerini yan yana getirecek olan bu toplantıda sadece Libya’daki suç ortaklığı değil aynı zamanda Ortadoğu’daki bir dizi sorun da masaya yatırılacak. İlerici-devrimci güçlerin eylemlerle karşılamaya hazırlandığı bu toplantı gazetemizin yayınlanmasının hemen arkasından yapılacak. Bu nedenle toplantıdan çıkacak sonuçları ve eylemli tepkileri kizilbayrak.net’ten takip edebilirsiniz.

Gazetemizin arka kapağında ‘96 ÖO ve SAG direnişine yer verdik. 12 şehit ve daha nice bedeller ödenerek kazanılmış olan bu büyük direnişi ve onun yaratacılarını selamlıyoruz.

Gerçekleştirildiği anda ülkeyi sarsan bu büyük direnişten öğrenmek geleceği kazanmak bakımından büyük önem taşıyor. Bu anlayışla ayrıca direniş sürecini çeşitli yönleriyle ele alan bir yazıya da sayfalarımızda yer verdik.

İşçi sınıfını kavgaya davet ettiler!

Kazanmak için genel greve hazırlanalım!

Meclisteki yemin krizi dinci-gerici partinin hızını kesmeye yetmedi. Seçimlerin hemen ardından emperyalizme ve sermayeye hizmet için varını yoğunu ortaya koyarak işe koyuldu. Böylelikle bu iki ana egemen odağa, seçim sürecinde aldığı desteğin diyetini de ödemeye başladı.

Dış politika cephesi, AKP'nin varını yoğunu katarak çalıştığı alanların başında geliyor. Bu cephede seçimlerden önce atılan adımlara yenileri eklenirken emperyalizme ve siyonizme uşaklıkta tüm sınırlar zorlandı. Öyle ki dinci-gerici partinin yeni dönemde dış politikasının emperyalizmle ve siyonizmle ilişkilerde sıfır sorun üzerine kurulduğu kesinleşti. Bu ölçüde de atılan adımlara paralel olarak önümüzdeki dönem Ortadoğu'da aktif uşaklık çizgisinde kararlılıkla ilerleneceğinden kuşku duyulamaz. Şu sıralar bu rolün gereklerine ilişkin ayrıntılar da netleşiyor.

AKP'nin "ustalık dönemi" adını verdiği yeni hükümet döneminde önüne koyduğu diğer bir önemli görev ise sınıfa yönelik kapsamlı saldırı programı oldu. Bu saldırı programının ayrıntıları seçimlerden çok önce ortaya çıkmış, fakat oy hesapları nedeniyle seçim sonrasına bırakılmıştı. Tekelci burjuvazinin öncelikli gündem olarak sık sık altını çizdiği ve uzun süredir sabırsızlıkla beklediği bu saldırı programı için düğmeye basılmış durumda. Sınıflar arası ilişkilerde önemli değişiklikler yaratacak bu saldırılarla işçi sınıfı caneviden vurulmaya çalışılacak.

AKP'nin yeni dönemine ilişkin açıkladığı hükümet programında net biçimde ortaya konulup gerekçelendirilen bu saldırı programı içerisinde iki başlık öne çıkıyor. Bunlardan ilki kıdem tazminatı hakkının gaspı, diğeri ise esnek çalışmanın önündeki tüm sınırları kaldıracak düzenlemelerdir.

Tayyip Erdoğan tarafından açıklanan yeni hükümet programında kıdem tazminatı hakkının gaspı "İşsizlikle mücadele" başlıklı bölüm içerisinde şu şekilde yer almakta: "İşçilerin büyük çoğunluğunun alamadığı, işletmelerin üzerinde ödeme baskısı oluşturan, çalışma hayatının en önemli sorun alanlarının başında gelen kıdem tazminatı sorunu kazanılmış hakları koruyan ve bütün işçilerin kıdem tazminatı garanti altına alan bir fon oluşturularak çözülecek."

Taşeronlaştırma ve diğer esnek çalışma uygulamaları, ayrıca türlü düzenbazlıklarla işçilerin büyükçe bir kısmının kıdem tazminatı alamadığı bir gerçektir. Fakat diğer taraftan da kıdem tazminatı olduğu kadarıyla işçilere sermaye karşısında kısmi bir işgüvencesi ve aynı zamanda işsiz kaldığında belli bir yaşam güvencesi getiriyordu. İşte bu kadarı da sermaye için bir yük demekti ki, sermaye de bu yükten kurtulmayı en önemli sorun olarak görüyor. Fakat defalarca denemelerine rağmen başaramamışlardı, son olarak tüm planlarını AKP'nin yeni hükümet dönemine göre yaptılar.

Hükümet programında yer alan diğer ağır saldırı başlığı olan esnek çalışma uygulamasıyla birlikte ise, "part-time", "evden çalışma", "çağrı üzerine çalışma" gibi kölelik biçimleri genel bir uygulama haline getirilecek. Hükümet programında bu saldırı, "İstihdamın artırılması ve kayıtdışılığın azaltılması amacıyla 'güvenceli esneklik' anlayışı ve işi değil insanı koruma ilkesi çerçevesinde işgücü piyasamızın katılıklarını gidererek başta genç, kadın ve vasıfsız işgücümüz olmak üzere işsizlerimize nitelik kazandırarak, işe girişi kolaylaştıracamız" biçiminde gerekçelendirildi. Bu "işsizlikle mücadele" adı altında kadın ve çocuk emeğini de sınırsızca kullanarak işçi sınıfının köleliğini ağırlaştırmak demektir. Özel

istihdam büroları uygulamasıyla birlikte bu tarz çalışma işçi sınıfının bir bütün olarak örgütsüzleşmesini ve mücadele direncinin kırılmasını da getirecektir. Böylelikle de işçi sınıfı sermaye karşısında silahsızlandırılmış ve teslim alınmış olacaktır. İşte sermaye ve hükümetinin hesabı budur.

Kuşkusuz ki bu denli bir ağır ve yakıcı bir saldırı programını gündeme getirmek dahi tek başına kavgaya nedenidir. Bu nedenle AKP'nin hükümet programı işçi sınıfı cephesinden bir kavgaya çağrısı olarak okunmalıdır. Fakat bugün için işçi sınıfı cephesinden yükselmiş tek bir ses duyulmamaktadır. Dahası sendikalar cephesinden de sendika bürokratları şimdiden ihanet bayrağını yükseltmiş görünüyorlar. Çünkü böylesi bir ağır saldırı programı onlar olmadan hayata geçirilemez. Bu nedenle de hükümet programıyla saldırıların ilan edilmesinin ardından ilk iş olarak "Üçlü Danışma Kurulu" toplantısı gerçekleştirildi. Zira hükümet programında da zaten söz konusu saldırıların "sosyal taraflarla istişare içinde" gerçekleştirileceği net biçimde ifade edilmekteydi.

İşte bu amaçla yapılan toplantıya, hükümet adına Çalışma Bakanı ve tekelci burjuvaziye temsilen TİSK Başkanı katılırken, Türk-İş, Hak-İş ve DİSK yöneticileri de yerlerini aldılar. Hükümet işçi sınıfının gözüne sokarcasına saldırı planlarını ilan ederken susan bu sendikal çeteler, sermaye ve hükümeti ile masaya oturmakta da herhangi bir beis görmediler. Üstüne de toplantıyla ilgili tek kelime açıklamada bulunmadılar. Kuşkusuz ki bu sendikal ihanet çeteleri işçi sınıfı içerisinde şu durumda herhangi bir tepkinin yükselmemesine güveniyorlar. Bu güvenle göstermelik bir açıklamaya da gerek duymuyorlar.

AKP'nin arka bahçesi olduğunu gizlemeyen ve bunun ödülünü de bir meclis sandalyesiyle alan Hak-İş için söylenecek pek bir söz bulunmuyor. Bu işbirlikçi-uşak takımı zaten kıdem tazminatı ve esnek çalışma saldırısına da arka çıkma cüretini gösteriyor. Fakat Türk-İş ve DİSK cephesinden durum başkadır. Çünkü bu konfederasyonların yönetimleri, daha önce bu saldırıların gündeme getirilmesini dahi grev nedeni sayacaklarını söyleyerek bu konuda herhangi bir pazarlığı da reddedeceklerini iddia etmişlerdi. O halde bu sendika yöneticileri payına ortada tam bir tutarsızlık ve çarkediş vardır. Mücadele adına iddialı sözler edip de soluğu pazarlık masalarında almanın başka bir izahı yoktur. Ama bu kadarı da bu işbirlikçi sendika yöneticileri payına şaşırtıcı değildir. İşçi sınıfı örgütlü bir mücadele iradesi ve gücü ile üzerlerinde basınç kurmazsa yapacakları bundan başka bir şey değildir. Bu, sınıf mücadelesinin yakın dönemde de defalarca

kanıtladığı çok bilinen bir gerçeğidir.

Üst kademe bürokratlarının ne yaptıkları ve ne yapabilecekleri bu kadar açıksa, bu durumda temel soru bu büyük mücadele görevinin üstesinden kimlerin nasıl geleceği, sermaye ve uşaklarının kavgaya davetinin nasıl yanıtlanacağı konusundadır.

Bu mücadelenin özneleri elbette öncelikle mücadeleden yana iddia ortaya koyan sendikal güçler ile ilerici-öncü sınıf güçleridir. Bu sendikal güçler içerisinde ise Türk-İş yönetimine karşı "Demokratik ve mücadeleci bir sendikal hareket" yaratmak iddiasıyla bayrak açan sendikaların yönetimlerinin nasıl bir tutum alacakları özellikle önemlidir. Zira bu onlar payına gerçek bir sınav olacaktır. Saldırıyı göğüslemek hedefiyle, mücadeleyi fabrikalardan genel grev hedefine uzanan fiili-meşru mücadele hattında örnek sorumluluğunun altına girip girmeyecekleri, böyle bir sürecin önünü açıp işçi sınıfının mücadelesinin önünden yürüme gücü gösterip göstermeyecekleri böylelikle ortaya çıkacaktır. Bu sınavdan başarıyla çıkmaları halinde ortaya koydukları iddialarında samimi olduklarını gösterecekler, aksi halde bayrak açtıkları sendika bürokratlarının ihanetine ortak olacaklardır.

Ancak bu alt kademe bürokratların mücadeledeki sınırları da iyi biliniyor. Bu sınırlar, Türkeller'in TEKEL direnişi sırasında aldıkları tutumla sabittir. Bunların mücadele pratiği "Bir adım ileri, iki adım geri" biçiminde özetlenebilir. Ama her durumda bu bürokratların atacakları adımlar, işçi sınıfının tabandan yükselteceği mücadele gücü ve inisiyatif tarafından belirlenmektedir. İşçi sınıfı eğer bu yöneticilere mücadele görevlerini hatırlatır, ellerindeki sendikal imkanları bu mücadelenin gerekleri için kullanmaya zorlar ve olmadığı her durumda da hesap sorabilirse onları önden yürüme zorunda bırakabilir. SSGS vb. süreçlerde bu bakımdan yapılanlar kadar yapılamayanlar da bunu doğrulamaktadır.

İleri ve öncü işçiler işte bu bilinçe sermayeye karşı mücadeleyi örnek üzere harekete geçmeli, mücadelenin kazanması için şart olan genel grevi hazırlamak üzere seferber olmalıdırlar. Bu bakımdan bugünün öncelikli olarak yapılması gereken iş, mevcut güçlerle saldırıya karşı teslim olunmayacağının tok biçimde gösterilmesidir. Bununla birlikte sendikal mevzileri de kullanarak hızla sermaye ve uşaklarının saldırı hazırlıklarını ve mücadele görevlerini tartışmak üzere sınıfın örgütlü-örgütsüz kesimlerinin yan yana geleceği tartışma ve karar zeminlerini örgütlemek şarttır. Böylelikle genel grev hızla sınıfın gündemine sokulmalı, kararlı ve sistemli bir hazırlığa girilmelidir.

AKP ve CHP “düzenin bekası”nda uzlaştı!

“Bir rejim krizi halini almış bulunan düzen içi çatışma yeni karşılıklı hamleler ile sürüyor; rejim baştan aşağı yeni bir güç dengesine oturuncaya kadar da (ki bu da halihazırda kolay görünmüyor) sürececek gibi görünüyor. Çıkışlar beklenmedik biçimler içinde gündeme geldiği ölçüde yarattığı etki ve heyecan da büyük oluyor, olup bitene ilgi doğal olarak artıyor. Her adımı izleyen yeni yeni yorumlar, olup bitene yüklenen derin anlamlar üstüste yığılıyor. Oysa bu çatışma yıllardan beridir var; belli safhalardan geçerek ilerlemekte, zaman zaman sertleşmekte, ardından beklenmedik biçimde yumuşayarak bir süreliğine yeni bir dengeye oturmakta, sonra şu veya bu vesileyle yeniden kızışmakta, bu böylece sürüp gelmektedir ve birçok belirti daha uzun bir süre de böyle sürüp gideceğini göstermektedir.” (Rejim krizinde yeni safha, Ekim, Mart 2008)

Ekim’in 2008 yılının Mart ayına ait değerlendirmesinden alınan bu pasaj geçtiğimiz günlerde kısmi bir çözüm ile sona eren yemin krizinin de nasıl ele alınması gerektiğinin ipuçlarını vermektedir. Çünkü BDP’li vekillerin meclis boykotu ile başlayan bu kriz, CHP’nin tutuklu vekilleri nedeni ile aldığı yemin etmeme kararı ile birlikte burjuva klikler arasında bir hegemonya ve moral üstünlük savaşına dönüşmüştür. Dahası AKP ve CHP kurmayları arasında varılan bir mutabakat ve açıklanan bir bildiri ile görüntüde sona erdirilen bu kısmi krizin bile çözüme kavuşturulamadığı açıklanan bildirinin içeriği ve hemen arkasından Recep Tayyip Erdoğan’ın partisinin grup toplantısında yaptığı konuşma ile ortaya çıkmıştır. Varılan mutabakatın tek sonucu CHP’li vekillerin yemin ederek olağan meclis çalışmalarına geri dönmüş olması ve böylece düzenin bekasının sağlama alınmış olmasıdır.

Kaybeden bir kez daha CHP olmuştur

İstediklerini aldığını iddia etse de, politik ve moral bakımdan kaybeden bir kez daha CHP olmuştur. Bu açıklanan bildirinin içeriği üzerinden görülebildiği gibi, CHP’yi yemin etmeme hamlesine sevk eden koşulların değişmemesi nedeniyle bu böyledir.

Mehmet Haberal ve Mustafa Balbay’ın milletvekili olarak TBMM’ye girmesiyle CHP AKP karşısında uzun zamandır kaybettiği moral üstünlüğü yeniden ele geçirebilecekti. Ancak varılan noktada bu sonuç elde edilememiştir. Varılan ortak mutabakat metninin “tüm milletvekillerinin meclis çatısı altında olması gerekir” gibi muğlak bir ifade ile tutuklu vekillere gönderme yapılması ise bu gerçeği değiştirmemektedir. Zira imzalanan mutabakat metni esas olarak CHP’nin istediği gibi tutuklu milletvekilleri ile ilgili bir irade beyanını değil, anayasa değişikliği konusunda bir irade beyanını içermektedir. Zaten AKP’li Burhan Kuzu da bu durumu, katıldığı bir televizyon programında “CHP yanlış yoldaydı, ne yazsak gelecektirdi!” diyerek bu tabloyu anlatmış olmaktadır. AKP cephesi böylelikle kazandığı moral üstünlüğü pekiştirmeye, deyim uygunsa CHP’ye nefes aldırılmamaya çalışıyor.

Bununla birlikte CHP’nin yaptığı beklenmedik hamlenin altında ezilmesinin asıl nedeni ise bu süreci yönetme konusundaki beceriksizliği ve iradesizliği olmuştur. CHP’nin yemin etmeme tutumu esas olarak burjuva parlamenter sistemin iflas ettiğinin has bir devlet partisi tarafından kanıtlanması anlamına gelmektedir. Oysa CHP gibi devletin kurucu partisi olarak övünen, varlık zemini parlamento olan bir partinin barutu sınırlıydı.

Kaldı ki bu mücadelesinde kitleleri de seferber edemediği, etme yürekliliği gösteremediği ölçüde

AKP’nin inisiyatifini tanımak zorunda kalmıştır. Elbette CHP’nin teslim bayrağını çekmesinde emperyalist merkezlerden yapılan “Meclis’e dönün!” çağrıları da etkili olmuştur. AKP’den yana beklentileri olan emperyalist merkezler CHP’nin bu sorunu uzatmasına izin vermemişlerdir.

Dinci gericilik demagoji şampiyonu

CHP’nin aksine ilk önce “Tükürdüklerini yalayacaklar!” diyerek gerilimi tırmandıran, sonrasında uzlaşi sinyalleri veren dinci gericiliğin şefi ise CHP’nin yemin etmesinin ardından yine bilindik kabadayı üslubuna sarıldı. Salı günü meclisteki grup toplantısında konuşan Erdoğan, “Diklendiler, dik duramadılar!” diyerek bir kez daha düzen içi çatışmada moral üstünlüğü bırakmaya niyeti olmadığını göstermiş oldu.

Kuşkusuz ki AKP şefinin bu pervasızlığı CHP’nin politik beceriksizliği ile demagojideki başarısının bir sonucudur. Tüm çabası kendisine karşı geliştirilebilecek tüm iç muhalefetleri en baştan ezmek üzerine kuruludur. Bu amacına ulaşmak için devletin imkanlarını tepe tepe kullandığı gibi medya üzerinde kurduğu etkinlik ile gerçekleri istediği gibi ters yüz etmekte, kendi doğrularını mutlak doğrular olarak kabul

ettirebilmektedir. Ahlaksızlık, ikiyüzlülük, çirkeflik, düzenbazlık dinci-gerici partinin politik tarzının bir parçası durumundadır. CHP’yi dize getirmek için izlenen yöntemler bunun en bayağı örneklerindendir.

Aslolan düzenin bekası!

Kürt hareketi boykot tutumunu devam ettirmesi düzen için bir kriz dinamiği olsa da, bu Kürt sorunu konusundaki açmaz ve iflas durumunun bir parçası olarak değerlendirilmektedir. Fakat burjuva klikler adına yemin krizi artık geride kalmış bulunmaktadır. Bu saatten sonra tutuklu milletvekillerinin meclise girip girmemesi bu kayıkcı dövüşünde çok da önemli değişiklikler yaratmayacaktır. Çünkü çatışmanın bu iki temel tarafı aslolarak düzenin bekasının sağlama alınması konusunda anlaşmışlardır.

Çünkü bugün için her iki klingen de isteyeceği en son şey kitlelerde parlamenter demokrasiye duyulan güvenin sarsılması ile birlikte sokakların ısınmasıdır. Diğer bir yandan ise Kürt hareketinin düzeni aşan taleplerle kendisini ortaya koyuyor olması, onlar payına böyle bir uzlaşiyı zorunlu kılmaktadır. Kürt halkının mücadele dinamiği, onları birleştiren temel bir eksen olmaya devam edecektir.

Katliamın faili Sivas’ta çıktı

Sivas katliamının “1 numaralı sanığı” olarak 18 yıldır aranan Cafer Erçakmak’ın Sivas’ta öldüğü ortaya çıktı. Katliamın gerçekleştiği sırada Refah Partisi’nin İl Belediye Meclis üyesi olan Erçakmak’ın Fransa’da saklandığı iddia ediliyordu. Ankara 11. Ağır Ceza Mahkemesi’nce kırmızı bültenle aranan, resmi makamlarca yurtdışında yaşadığı mahkeme tutanaklarına geçirilen, bir türlü yakalanamayan, izine rastlanamayan Erçakmak’ın Türkiye’de olduğu, cenazesi yakınları tarafından gizlice gömülmeye çalışılınca ortaya çıktı.

Erçakmak’ın katliamdan sonra Sivas’tan hiç ayrılmadığı tahmin edilirken, Sivas gibi bir kentte uzun yıllar boyunca yaşamış olması ise onun devlet tarafından korunduğunu kanıtıyor. Sivas katliamının mahkeme önüne çıkarılan diğer sanıkları ise bir süre cezaevinde “ağırlandıktan” sonra serbest bırakılmıştı.

Gizlenme gereği duymamış

Cafer Erçakmak Sivas kent merkezinde, İstasyon Caddesi’ndeki Başel Apartmanı’nda oğlu Ömer Ergin Erçakmak’a ait dairede öldü. Bu ev kentin en işlek caddesi üzerinde ve valilik binasına 400, Fethi Akyüz Polis Merkezi’ne 500, Madımak Oteli’ne ise

sadece 600 metre uzaklıkta.

Erçakmak’ın yıllardır Fransa’da olduğu yalanı da böylece ortaya çıktı. Erçakmak’ın önce İzmir’de bir çiftlik evine yerleştiği, ardından da yeniden Sivas’a döndüğü anlaşıldı. Erçakmak’ın Sivas yakınlarında kaldığı çiftlik evinde 4 gün önce rahatsızlandığı ve bu nedenle oğullarının şehir merkezindeki evine getirildiği öğrenildi.

“Resmi makamlar adaleti yanılttı mı?”

Toplumsal Bellek Platformu ise konuyla ilgili yaptığı açıklamara şu soruları yöneltti:

“Resmi belgelere göre Cafer Erçakmak Fransa’da ikamet ediyordu. Bu belgelerin ‘resmi’ oluşları karşısında, resmi makamlar adaleti yanılttı mı? Bu yanıltmanın kimler tarafından yapıldığı hususunun kamuoyuna açıklanması gerekmektedir. “Resmi” belgelerle resmi makamların yanıltıldığını mı anlamamız gerekiyor?”

“Cafer Erçakmak’ın katliam suçundan arandığı uluslararası yazışmalarda gizlenmiş, aranma nedeni toplantı ve gösteri yürüyüşüne muhalefet olarak geçirilmiştir. Erçakmak’ı kim ya da kimler korumaktadır?”

Aktif uşaklık çizgisinde yoğun Ortadoğu trafiği...

Emperyalizme uşaklıkta “sıfır sorun!”

İç siyasette “yemin krizi” ile boğuşan AKP hükümeti dışarıda ise yoğun bir diplomasi trafiği içerisinde. ABD-İsrail hattında bir süredir devam eden trafiğin ardından Dışişleri Bakanı Davutoğlu Ortadoğu’da mekik dokuyor. Daha önce Mısır ve Libya’ya giden Davutoğlu, arada Kuzey Kıbrıs’a uğradıktan sonra soluğu Suudi Arabistan’da aldı. Davutoğlu’nun son durağı ise İran oldu.

Davutoğlu’nun bu yoğun trafiği ABD ile “ısınma” sürecinde olan ilişkiler kapsamında değerlendiriliyor. Özelde de 15 Haziran’da İstanbul’da yapılacak “Libya Temas Grubu Zirvesi”yle ilişkilendiriliyor. AKP hükümeti Clinton’un huzuruna görevlerini yerine getirmiş bir uşak olarak çıkmak için canla başla çalışıyor, hizmette sınır tanımadığını gösteriyor.

Baş döndüren Ortadoğu trafiği

Davutoğlu’nun Libya ziyareti bu ülkeye yönelik emperyalist müdahalede taşeronluk rolünü yerine getirirken gösterilen utangaçlıktan eser kalmadığının ilanıydı.

Davutoğlu’nun sonraki durağı ise Kuzey Kıbrıs oldu. Burada “Şartsız toprak pazarlığı” biçimindeki kırmızı çizgilerini bir kenara bıraktıklarını ve “Önümüzdeki yıla kadar birleşik bir Kıbrıs için ellerinden geleni yapacaklarını belirten Davutoğlu böylelikle emperyalistlerle “sıfır sorun” istedikleri mesajını verdi. Çünkü Kıbrıs işgali, sermaye devletin emperyalizme rağmen gerçekleştirdiği ender politik hamlelerden biriydi ve bu yüzden de düzenin başını ağrıttıyordu. İşte AKP sermayeyi bu başağrısından kurtarmak için elini taşın altına koymuş durumda.

Davutoğlu Kuzey Kıbrıs’tan Suudi Arabistan’a geçti. Ortadoğu’daki en önemli ABD uşaklarından olan Suudi Arabistan’ın Dışişleri Bakanı ile yapılan görüşmenin gündemi de, Suriye’deki siyasi karışıklıklar ve bölgesel gelişmelerdi. Görüşmeyle ilgili yapılan Dışişleri Bakanlığı açıklamasında, “Görüşmelerde, Suriye’de reform girişimi ve Libya’da yönetim değişikliği dâhil, Ortadoğu’da barışın tesisi ihtiyacına odaklanıldı” ifadelerine yer verildi. Suudi Arabistan yönetiminin “barışı tesis ihtiyacını” Bahreyn’de nasıl gördüğü malum olduğuna göre ilişkinin mahiyeti de yeterince açık olmalıdır.

Davutoğlu son durağı olan İran’da ise Dışişleri Bakanı Ali Ekber Salih ile bir araya geldi. Görüşmenin sonunda yapılan açıklamalarda “istişare etmeye devam edeceğiz” biçiminde genel geçer sözler edilirken özellikle “yabancı müdahale” konusunda vurgular öne çıktı. İran tarafı bu konudaki rahatsızlığını gösterirken Davutoğlu da “sorunlar barışçıl yöntemlerle çözülsün” ifadelerini kullandı.

Uşaklık sınavına hazırlık!

Davutoğlu böylelikle 15 Temmuz’da Türkiye’ye gelecek olan Clinton’un karşısına görevini yerine getirmiş sadık bir uşak olarak çıkacak. Aktif uşaklık çizgisinde ilerleyen AKP hükümeti ve Türk devleti, 15 Temmuz’da efendisi karşısında yeni bir sınav verirken, bu toplantıda Ortadoğu halkları için saldırı planları oluşturulacak. Davutoğlu’nun diplomasi trafiği işte bu planlar için zemin hazırlamaya hizmet ediyor.

İşte bundan dolayı Clinton’un da katılacağı “Libya Temas Grubu” toplantısı büyük önem taşıyor. İlerici-devrimci güçler de bu bilinçle hazırlıklarını sürdürüyorlar.

Anayasa Mahkemesi reddetti!

Anayasa Mahkemesi Hatip Dicle’nin başvurusunu “yetkisizlik” gerekçesiyle reddetti.

Başvuruyu reddetme nedeni olarak “Anayasa’nın 79. maddesi”ni gösteren mahkeme, Dicle’nin “milletvekili seçilip seçilmediği” konusundaki kararın Meclis tarafından verilmesi gerektiğine hükmetti.

Diyarbakır’dan en yüksek oyu alarak milletvekili seçilen Hatip Dicle’nin milletvekilliği YSK tarafından aldığı bir cezaya dayandırılarak düşürülmüştü. Kürt halkının sokaklara dökülerek protesto ettiği bu kararı Anayasa Mahkemesi’ne götüren Dicle’nin avukatı Levent Kanat Anayasa’nın 85. maddesine dayanarak kararın bozulmasını talep etmişti.

85. madde “Milletvekilliğinin Meclis’te düşürülmesine karar verilen kişinin düşüm kararından sonra 7 gün içerisinde Anayasa Mahkemesine ‘kararın iptali’ için başvurabileceği, Anayasa Mahkemesi’nin de bu başvuruyu 15 gün içerisinde kesin karara bağlayacağı” şeklinde.

Anayasa Mahkemesi’nin başvuru geri çevirirken dayandığı 79. madde ise, “Seçimlerin başlamasından bitimine kadar bütün işlemleri yapma, yaptırma, seçim süresince ve seçimden sonra seçim konuları ile ilgili bütün yolsuzlukları, şikayet ve itirazları inceleme ve kesin karara bağlama görevinin YSK’da olduğunu, YSK kararları aleyhine başka bir merciye başvuru yapılamayacağını” düzenliyor.

Mahkemenin kararından sonra Dicle’nin milletvekilliği konusundaki son kararı meclis verecek.

“Kürt halkı çözümsüz değil”

Van’da 8 Temmuz günü gerçekleştirilen “Demokratik Çözüm Mitingi”ne bunalıcı havaya rağmen binlerce kişi katıldı. Mitingde BDP’li tutuklu milletvekillerinin serbest bırakılmaması ve Diyarbakır Milletvekili Hatip Dicle’nin milletvekilliğinin düşürülmesi protesto edildi.

Miting öncesi kent polis ablukasına alındı. Cumhuriyet Caddesi’nin tüm sokakları trafiğe kapatıldı. Van Valiliği polis tarafından zırlı araçlarla çevreledi. Van Emniyet Müdürlüğü’ne bağlı polis helikopterleri miting öncesi ve sırasında alan üzerinde sık sık uçuş yaptı

Coşkulu miting

40 bin kişinin katıldığı mitingde DTK Eşbaşkanları Ahmet Türk ve Aysel Tuğluk, BDP Eş Genel Başkanı Hamit Geylani, BDP milletvekilleri Nazmi Gür, Özdal Üçer, Adil Kurt, Esat Canan, Demir Çelik, Mülkiye Birtane, Halil Aksoy, Pervin Buldan, Van Belediye Başkanı Bekir Kaya ve ilçe belediye başkanları da yer aldı.

Sahneye Dersim’de 2 ay önce katledilen 7 gerillaların fotoğrafları asılırken miting alanına da “Kürt halkı kararını verdi karar verme sırası AKP ve şahsındaki devlettedir”, “AKP komplosuna karşı

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

Kürt halkı iradesine sahip çıkacaktır”, “Kadına dayalı aydınlık bütün aydınlıklardan daha değerlidir” pankartları asıldı.

“Ya 36 ya hiç”

Miting Hamit Geylani’nin konuşmasıyla başladı. Ardından Mardin Milletvekili ve DTK Eş Başkanı Ahmet Türk konuştu. Hatip Dicle ile 1994’te cezaevinde beraber kaldıklarını hatırlatan Türk, “Ya 6 arkadaşımızla, ya hep ya hiç” diyerek kararlı olduklarını dile getirdi.

“Bu dönem Kürt halkının özgürlüğü için öleceği dönemdir” diyerek sadece Kürt halkının değil, Türk, Arap, tüm halkların özgürlüğünü istediklerini sözlerine ekledi. Türk konuşmasına “Peki barış olmasa ne olur” diye sorarak devam etti. Kürtlerin Demokratik Özerklik temelinde her türlü çalışmayı yapacağını söyleyerek “*Kürt halkı çözümsüz değildir. Çözümü vardır. Bunun için ayaktadır. Projelerimizi halkımızla beraber hayata geçireceğiz. Diyarbakır’da her hafta grup toplantısı yapacağız. Eğer adım atılmazsa halkımız yaratıcıdır. Mücadelemiz yaratıcıdır. Bunun için mücadele edecektir*” dedi.

Miting konuşmalarının ardından sona erdi.

Dinci-gericilik Mavi Marmara ile siyonizmin limanına demir attı, enternasyonal eylemciler pes etmedi...

Bir yanda düşkünlük, diğer yanda enternasyonal dayanışma!

Arap dünyasındaki halk isyanları emperyalist/siyonist güçlerin çıkarlarına darbe indirirken, işgal ve kuşatma altındaki Filistin için yeni olanaklar yarattı. İsrail işgali, Gazze etrafındaki vahşi abluka, mültecilerin geri dönüş hakkı gibi Filistin halkının temel sorunları, dünya halkları nezdinde daha görünür hale geldi. Gazze ablukası ve mültecilerin geri dönüş hakkı, son aylarda öne çıkan sorunlar arasında.

Nakba'nın yıldönümünde İsrail sınırına yapılan kitlesel yürüyüşler, 2. Gazze'ye özgürlük filosunun ablukayı delme girişimi ve havayoluyla İsrail üzerinden Filistin'e gerçekleştirilen toplu ziyaretler... Bu sembolik eylemler ise Beyaz Saray'daki savaş baronları korumasındaki İsrail devletinin ırkçı-siyonist, kanlı sicilinin teşhir olmasına önemli katkıda bulunuyor. Bu ise hem Tel Aviv hem Washington'da rahatsızlık yaratıyor. ABD-İsrail ikilisinin eylemleri engellemek için vahşi katliamlar dahil her yola başvurmaları bundandır.

Savaş baronlarının eylemleri engelleme çabaları...

Nakba'nın yıldönümünde İsrail sınırlarına dayanma eylemi, siyonist ordu tarafından vahşi katliamlarla karşılandı. Onlarca genci katleden İsrail ordusu, yüzlercesini de yaraladı. Sivillere karşı şiddet kullandığı gerekçesiyle Suriye yönetimine baskı yapan batılı emperyalistlerle bölgedeki işbirlikçileri, İsrail'in silahsız sivilleri kitlesel bir şekilde katletmesine dair tek kelime etmediler. El Cezire kanalı bile, İsrail'in katliamlarını "sıradan haber" şeklinde yansıtarak geçiştirdi.

Binlerce gencin ölümü göze alarak İsrail sınırlarına dayanması, bu yeni eylem biçiminin yakın gelecekte daha kitlesel şekilde gerçekleşeceğinin ilk işareti kabul ediliyor. Üstelik sadece karadan değil, havadan ve denizden de. Nitekim Tel Aviv ve Washington'daki savaş baronları, onbinlerin hatta yüzbinlerin İsrail sınırlarına dayanacağı endişesini şimdiden taşımaya başladılar.

2. Gazze'ye özgürlük filosunun bu koşullarda yola çıkması hem Tel Aviv hem Washington'daki savaş baronlarını harekete geçirdi. Tayyip Erdoğan'la bağlantıya geçen Beyaz Saray şefleri, Mavi Marmara gemisinin Gazze filosundan çekilmesini istediler. Seçimler öncesinde, "Ne pahasına olursa olsun Mavi Marmara Gazze'ye gidecek" türünden demeçler dinci gericilik borazanı medya organlarında çokça yer aldı. Ancak Washington'dan gelen emirle işin rengi değişti. Filonun yola çıkmasına günler kala, İHH yetkilileri Mavi Marmara'nın Gazze filosundan çekildiğini açıkladılar. Washington ve Tel Aviv'deki şeflere rahat bir soluk aldırın bu karardan dolayı, dinci gericilik odağı AKP'nin şefi Tayyip Erdoğan'a şükranlarını ilettiler.

Ekonomik iflasın eşliğindeki Yunanistan hükümetine de baskı yapan Washington ve Tel Aviv'deki savaş baronları, Gazze filosunun yola çıkmasını engellediler. Yunan limanlarına demir atan gemilerin yola çıkmasına izin vermeyeceğini ilan eden Papandreu hükümeti, dünya aleme rezil oldu. Yunan hükümetinin ABD-İsrail

baskıları karşısında diz çökmesinde ekonomik iflasın etkisi olsa da, alınan tutumun Papandreu hükümeti için alçaltıcı olduğu gerçeği ortadan kalkmıyor.

Filonun yola çıkmasını engellemek için Mossad'ın azılı katilleri de işbaşındaydı. Yunanistan limanlarına demir atan filoyla bağlı iki gemiye sabotaj düzenleyen ajanlar, yasa ve kural tanımadıklarını bir kez daha dünyaya gösterdiler.

Azılı katillerin provokasyonlarına rağmen Filistin'e gitme kararlılığını ortaya koyan eylemciler ise, hiçbir baskının Filistin'e gitmelerine engel olamayacağını gösterdiler.

Dinci gericiliğin riyakârlığı...

Ne AKP, ne onun borazanlığını yapan dinci gerici medya, ne de aynı çizgideki vakıf veya dernekler... Bunların hiçbirisi Filistin halkıyla samimi bir dayanışma içinde olmamıştır. Vurgulayalım ki, bu noktada belirleyici olan tek tek kişilerin değil kurumların tutumudur.

Eğer bu kurumlarda zerre kadar samimiyet olsaydı, bu kritik anda Filistin'e sırtlarını dönüp emperyalist/siyonistlere hizmet etmezlerdi. Tayyip Erdoğan'ın Tel Aviv ve Washington'dan takdir alması, AKP destekçisi tüm dinci gerici kurum ve güçlerin hanesine de yazılmıştır.

Sefilliğin tiksinti verici örneklerini sergileyen dinci gerici medya ise, herhangi bir ahlaki kaygı veya değer

taşımadığını bir kez daha gözler önüne sermiştir. Bu alanda görevli bulunan "organik gazeteci"ler, Mavi Marmara'nın filodan çekilmesine gerekçe uydururken, filonun Gazze'ye gitmesine izin vermeyen Yunanistan'ı kaba ifadelerle eleştirmişlerdir. Oysa Yunanistan'la AKP hükümetinin tutumu özü itibarıyla aynıdır. İkisi de emperyalist/siyonist zorbalara hizmet etmiştir. Üstelik Yunanistan'ın baskılar önünde diz çökmesinde ekonomik iflasın payı olduğu ortada iken, AKP şefleri, ekonomide son yılların en yüksek büyüme oranına ulaştıklarını iddia ederek böbürleniyordu.

İlkeli/kararlı enternasyonal dayanışmanın erdemi

Son olaylar, Filistin davasını siyasi hesapları için malzeme olarak kullanan dinci gericilerin maskesini paramparça ederken, enternasyonal duygu ve bilinçle Filistin halkıyla dayanışma içinde olanların kararlılığına da tanıklık etmiştir.

Filodan çekilen Amerikancı dinciler siyonist şefleri rahatlatan alçaltıcı bir tutum sergilerken, ırkçı-siyonizme karşı Filistin halkının yanında saf tutanlar, ABD-İsrail ikilisinin baskı, tehdit ve terörüne rağmen havayolu ile Gazze'ye ulaşma kararlılığı sergilediler. Havaalanlarında estirilen teröre boyun eğmeyen yüzlerce eylemci, Filistin topraklarına ulaşabilmek için çaba harcadı.

Bu zıt iki tutum bir tesadüf değil elbet. Zira birinciler dinci-gerici akımın siyasal çıkarlarına göre hareket ederken, ikinciler İsrail'in vahşi işgali ve Filistin halkına karşı uygulanan ırkçı zulmü reddettikleri için eyleme geçmişlerdir.

Bu olaylar, burjuva akımların ezilen halklarla samimi bir dayanışma içinde olmasının olanaksız olduğunu bir kez daha kanıtlamaktadır. Böylesi akımlar, ancak çıkarlarına uygun olduğu sürece, o da sorunu istismar etmek için destek sunarlar. Ancak böyleleri, koşullar değiştiği anda ezilen halklara sırtlarını dönerler; tıpkı Mavi Marmara'nın Gazze filosundan çekilmesinde olduğu gibi... Ezilen halklarla gerçek dayanışmayı, sefil çıkarlar peşinde koşanlar değil, ilerici ve sosyalist değerler uğruna mücadele edenler gösterebilir ancak.

Eylemcilere İsrail engeli

İsrail'in işgal altındaki Filistin topraklarında yaşayan Filistinlilerin yurtdışından ziyaretçi kabul etmesine izin vermeyi reddetme tehdidine karşı örgütlenen "Filistin'e Hoş Geldiniz" kampanyası kapsamında birçok eylemci 8 Temmuz günü Tel Aviv yakınlarındaki Ben-Gurion hava alanından ülkeye giriş yapmaya çalıştı. Eylemciler ise ya ülkelerinden çıkmadan ya da uçakları havaalanına iner inmez engellemeyle karşılaştı. İsrail'in polis ablukasına aldığı havaalanına ayak basan eylemciler yaka paça gözaltına alındı. 310 yolcu kontrolünden geçiren İsrail; Belçika, Amerika, Fransa, İspanya ve Hollanda'dan gelen aktivistleri ülkelerine iade etti ya

da gözetim merkezlerine gönderdi.

Bununla beraber eylemcileri karşılamak isteyen İsrailli "Duvar karşıtı anarşistler"den 5 kişi de yakapaça gözaltına alındı.

İsrail'in yaptığı diplomatik görüşmeler neticesinde bazı ülkeler de eylemcilerin ülkeden çıkışlarına izin vermedi. İsrail gelişleri önlemek için havayolu şirketlerine 342 kişiyi kapsayan eylemci listesi gönderdi ve bu listedeki isimlerin İsrail'e sokulmayacaklarını bildirerek uçaklara binmelerinin engellenmesini istedi. İsrail Ordu Radyosu'na göre İsrail'e gelmeyi planlayan aktivistlerden yaklaşık 200'ü uçaklara binemedi

Filistin Halk Kurtuluş Cephesi (FHKC) Suriye Dışışleri Sorumlusu Omar Murad ile konuştuk...

“Filistin direnişine destek bekliyoruz!”

- Kızıl Bayrak: FHKC’nin Filistin’de yürüttüğü mücadele süreci hakkında bilgi verir misiniz?

- Şu anda İsrail işgaline karşı savaşıyoruz. Biz İsrail devletini meşru görmüyor, kabul etmiyoruz. FHKC olarak düşüncemiz odur ki, bizler Hristiyan, Müslüman, Yahudi, birlikte eşit şekilde yaşayabiliriz. Ancak İsrail’i reddediyoruz. Herkesin kardeşçe ve demokratik bir şekilde yaşayacağı bir Filistin için savaşıyoruz. Biz Hamas ve El Fetih’ten ayrıyız. Hamas sağcı bir İslami hareket, El fetih ise sağcı ulusal bir harekettir. Biz ise Marksist Leninist bir hareketiz. Hem illegal, hem legal çalışma yürütüyoruz.

El Fetih 1948 sınırını baz almıyor, bu toprakların İsrail’de kalabileceğini savunuyor. 1967 sınırından itibaren kalan yüzde 78 civarındaki toprağın Filistin toprağı olabileceğini savunuyor. El Fetih’in uzlaşmacı bir politikası var ve her an İsrail ile anlaşılabilir. Hamas İsrail’i kabul etmiyor, din temelli bir devletten yana.

- El Fetih ve Hamas arasındaki görüşmeler hakkında ne düşünüyorsunuz?

- Hamas seçimlerde hükümet oldu. Yüzde 70 oy aldı. Doğal olarak hükümet kurma hakkı onun. El Fetih bu duruma karşı çıkarak hükümetin kurulmasını engelledi. 2006’da Hamas baskıyla Gazze’de hükümeti kurdu. Sadece kağıt üzerinde bir Hamas-El fetih anlaşması var. El Fetih İsrail ile diyaloga girerek Filistin sorununu çözmeye çalışıyor.

- Nasıl bir mücadele yürütülmesi gerektiğini düşünüyorsunuz?

- Bizim görüşümüze göre, bu ittifak sağlam kurgulanmalı ve İsrail’e karşı ortak mücadele edilmeli. Birleşip ortak bir savaş yürüterek demokratik bir devlet kuracağız. Sonra sosyalizm yoluna yöneleceğiz.

- Filistin’de işçi hareketinin durumu nedir?

- İşçilerle diyalogumuz var. İşçi sınıfı içerisinde çalışma yürütüyoruz. Hamas bile sendikal çalışmayla ilgileniyor. El Fetih de sendikaların içinde çalışıyor.

- Kuzey Afrika ve Ortadoğu’da yaşanan ayaklanmalar hakkında ne düşünüyorsunuz?

- Hükümetler emperyalizmin hizmetinde halkı baskı altına aldı, soydu ve haklarını gasbetti. Bu baskıya karşı halklar ayaklandı. Diktatöre karşı tüm toplum ayağa kalktı. Kendiliğinden isyan kitlesel bir ayaklanmaya dönüştü. Amerika ve emperyalistler halk ayaklanmalarını bastırmaya ve mümkün olmadığında da işbirlikçi rejimler kurmaya çalışıyor.

- Bu ayaklanmaların Filistin’de yankısı ne oldu?

- Bu ayaklanmalar bir umut ışığı oldu ve zafere olan inancımızı arttırdı. Daha önce Mısır’a gitmemiz yasaktı. Ama ayaklanma sonrası FHKC temsilcileri Mısır’a gidip orada temas kurmak için bir otelde konakladılar. Otel Mısır halkı tarafından korundu. Önceden Kahire’de gezme hakkımız yoktu.

- Türkiye’ye dair neler söylemek istersiniz?

- AKP içinde İslami temelde Filistin direnişine destek verenler var. Fakat bu şahısların etkisi yok. Tayyip Erdoğan “one minute” derken şov yapıyordu. Türk devletinin NATO, İsrail ve Amerika ile ilişkilerini biliyoruz. Yapılanlar yalnızca siyasi rant amaçlıdır. Madem ki “Müslümanım ben Allah’tan korkuyorum”

diyor, İsrail ile ilişkilerini kessin. Samimi olduğunu gösterebilir. Misket bombası kullanarak insanları katleden İsrail ile ilişkilerini sürdürebilirken Müslümanlık üzerinden propaganda yapıyor. Madem ki Davos’ta “one minute” diyor, o zaman Amerikan üslerinin ne işi var Türkiye’de. Neden İsrail uçakları Türkiye sınırlarında tatbikat yapıyor. Biz eminiz ki, Türkiye halkı devlete baskı yapıp emperyalist boyunduruğa karşı çıkacaktır.

- Gazze’ye gidecek olan ikinci yardım filosuna Türkiye’den katılım iptal edildi. Bununla ilgili ne düşünüyorsunuz?

- Mavi Marmara Türkiye İsrail ilişkilerini zedeledi. İkinci olarak İsrail-Türkiye ilişkilerini düzeltmeye

çalışan güçler var. İkinci geminin durdurulması zedelenen ilişkinin düzeltilmesine yarıyor. Şehitlerin hatırına bir değil daha fazla gemi gelmesi lazım. Ben inanıyorum ki Türk halkı Filistin direnişine destek için Filistin’le dayanışmayı yükseltecek. Biz inanıyoruz ki halklar arasında sorun yok. Sorun devletlerin arasında. Biz Türkiye halkına dayanışmasından dolayı teşekkür ediyoruz.

- Türkiye’de Kürt hareketinin mücadelesi hakkında ne düşünüyorsunuz?

- Türkiye’de milyonlarca Kürt var. Her ulusun kendi kaderini tayin etme hakkı vardır. Bunu destekliyoruz. Kürtler kendi geleceklerini kendileri belirlemelidir. Ya birtakım haklarla yetinecekler ya da geleceklerini ellerine alacaklar. Net bir talep belirlemeli ve bu eksende mücadele etmeliyiz.

- Son olarak gazetemiz aracılığıyla ne söylemek istersiniz?

- Ben istiyorum ki tüm Türkiye halkı adalet için mücadele etsin. İkinci temennim Türkiye’nin emperyalizmle ilişkilerinin kesilmesi. Bu bütün halkların kurtuluşuna da vesile olacak. Tüm Türkiye işçilerine, emekçilerine ve devrimcilerine sevgilerimi sunuyorum.

Kızıl Bayrak / Antakya

Erdoğan’dan ‘ileri’ yalanlar

Başbakan Erdoğan, 61. Hükümet’in programını TBMM Genel Kurulunda sundu. 4. AKP hükümetinin önceki 3 dönemde başlattığı çalışmaları devamlılık esasıyla geleceğe taşıyacağını söyleyen Erdoğan içeride işçi ve emekçilere dönük saldırılarla, Kürt halkına yönelik inkar ve imha politikalarının yanısıra dışarıda da emperyalizme kölece bağımlılık çerçevesinde emekçi halklara düşmanlık politikasının devam edeceğinin söylemiş oldu.

Konuşmasının bütününde toz pembe bir tablo çizen Erdoğan sermaye hükümeti AKP icraatlarının getirdiği yıkım ve baskının aksi bir tablo ortaya koydu. Erdoğan, dayatılacak kapsamlı yıkım saldırıları ile dışarıda emekçi halklara karşı sürdürülecek saldırıya içeride baskının, polis devleti uygulamalarının eşlik edeceğinin mesajını verdi.

“Yeni anayasa” aldatmacası

Anayasa tartışmalarına da konuşmasında önemli bir yer ayıran Erdoğan “tüm toplumsal kesimlerin taleplerini yansıtan tam bir toplum sözleşmesi” hayata geçirmeyi amaçladıklarını ifade etti.

Erdoğan yeni anayasa ile ilgili güzellemeler yaparken, bugüne kadarki icraatları ise “yeninin” AKP gericiliğinin boyutlanması anlamına geleceğini gösteriyor. Kaldı ki Erdoğan, AKP ile ileri demokrasinin hayata geçirildiğini söylerken, işçi ve emekçilerin hakları birbiri ardına gasbediliyor, en ufak bir hak alma eylemi bile azgın polis terörüne maruz bırakılıyor, Kürt siyasetçileri zindalara tıkılıyor, ilerici ve devrimciler türlü baskıların hedefi

oluyordu.

Kürt meselesinde “tarihi reformlar” yapılmış

Erdoğan Kürt meselesinde tarihi reformlara devam etmekte kararlı olduklarını belirterek, asimilasyonu tamamen bitirme adımlarını sürdüreceklerini söyledi. “Kürt meselesinin çözümü için önceki dönemlerde çok önemli adımlar attık. Olağanüstü halin kaldırılmasından Kürtçe’nin öğrenimine kadar çok geniş bir alanda tarihi reformlar gerçekleştirdik” diyerek devletin çizdiği sınırlar çerçevesinde, Kürt halkının devrimci enerjisini düzene yedeklemek için gerçekleştirdikleri uygulamaları hatırlattı ama bunun yanısıra Kürt legal hareketine yönelik kapsamlı saldırıları, askeri operasyonları ve Kürt halkına yönelik zulmü es geçti.

Yalanın biri bin para

Erdoğan’ın konuşmasında ele aldığı her başlık üzerine onlarca şey söylenbilir. Fakat insan hakları ve güvenlik üzerine sarfettiği sözler yenilir yutulur cinsten değil.

“Özgürlük için güvenlik için yaklaşımını temel politika olarak benimseyerek uygulamaya koyduk. Faili meçhul konusunda iktidarımız, eleştirilen değil, övülen bir sicile kavuştu. Türkiye işkenceyle anılan ülke olmaktan çıktı.” diyen Erdoğan’a insan hakları örgütlerinin raporları göstermek yeterli olacaktır.

Devletin haberi yokmuş!

Adı faili meçhul cinayetler, yargısız infazlar, işkenceler, toplu katliamlar, köy yakmalar/boşaltmalar, tecavüzler ve daha birçok insanlık dışı uygulamalarla birlikte anılan JİTEM'in varlığı, devlet tarafından resmen kabul edildi. Ancak devlet herkesin bildiği bir gerçeği kabul etmek durumunda kalırken, elden geldiğince JİTEM'i kendisinden uzak göstermeye çalıştı. Öyle ki JİTEM'in İçişleri Bakanlığı'nın onayı olmadan ve Genelkurmay Başkanlığı'nın görüşü alınmadan, Jandarma Genel Komutanlığı'nın kendi inisiyatifleriyle kurulduğu iddia ediliyor.

Ankara Cumhuriyet Başsavcılığı'nın, emekli albay Arif Doğan'ın kamuoyuna yansıyan birtakım açıklamaları nedeniyle JİTEM ile ilgili başlattığı soruşturmada, "JİTEM adlı bir oluşumun var olup olmadığı" konusunda, İçişleri Bakanlığı, Genelkurmay Başkanlığı, Jandarma Genel Komutanlığı, MİT Müsteşarlığı ve Emniyet Genel Müdürlüğü'ne yazdığı yazılar cevaplandı. Gelen cevaplarda, JİTEM'in varlığı kabul edilerek, "Bu birimin terörle mücadele kapsamında faaliyet yürüten bir oluşum" olduğu ifade edildi. Öte yandan, Jandarma Genel Komutanlığı'ndan verilen cevapta ise JİTEM adlı oluşumun, 1990 yılında sonlandırıldığı ifade edildi.

Devleti aklamak için akılalmaz yalanlar

Kanlı bir cinayet örgütü olarak sayısız insanın ölümüne neden olan JİTEM'in böylelikle devlet tarafından kurulan resmi bir örgüt olduğu kabul edilirken, sorumluluk Jandarma Genel Komutanlığı'na yıkılarak devlet aklanmaya çalışıldı. Öyle ki gelen yanıtlarda JİTEM'in İçişleri Bakanlığı'nın onayı olmadan ve Genelkurmay Başkanlığı'nın görüşü alınmadan Jandarma Genel Komutanlığı'nın kendi inisiyatifleriyle kurulduğu iddia ediliyor.

Bu nafiye bir yalandır. Zira bu derece kanlı bir cinayet şebekesinin devletin yönetici kademelerinin bilgisi, kararı ve onayı olmadan kurulması ve yıllarca varlığı kanıtlanmasına rağmen çalıştırılması mümkün değildir. Öyle ki birçok tanığın ve daha sonra itiraflarda bulunan JİTEM üyelerinin de belirttiği gibi JİTEM üyeleri doğrudan genelkurmayla bağlı çalışmaktaydı. Bu nedenle de devletin diğer kademeleri nazarında dokunulmazlıkları vardı. İstedikleri her şey yerine getiriliyordu. İşledikleri cinayetler örtbas ediliyor, zor durumda kaldıklarında

yardım ediliyorlardı.

JİTEM devletin kirli savaş konseptinin parçasıdır

Dahası JİTEM gibi bir cinayet şebekesi devletin '90'lı yılların başlarında uygulamaya soktuğu kirli savaş konseptinin bir parçasıdır. Bu konsept doğrudan hükümetler ve genelkurmay tarafından hazırlanılıp icra edilmekteydi. Bu nedenle kanıt aramak bir yana bu kirli savaş konsepti zaten JİTEM gibi bir örgüt olmadan uygulanamazdı.

Dolayısıyla devlet suçlarını tetikçilerinin üstüne yıkarak kendini kurtaramaz. JİTEM'in de diğer kontr-gerilla örgütlenmelerinin de sorumluluğu hükümetiyle, genelkurmayı ile ve diğer devlet organlarıyla bir bütün olarak devlete aittir.

İçişleri'nden JİTEM itirafı

Genelkurmay Başkanlığı'nın ardından bir itiraf da İçişleri Bakanlığı'ndan geldi.

İçişleri Bakanlığı tarafından yapılan yazılı açıklamada, 1987 yılında, İçişleri Bakanlığı Jandarma Genel Komutanlığı İstihbarat Başkanlığı bünyesinde "Jandarma İstihbarat Grup Komutanlığı" teşkil edildiği belirtilerek söz konusu birimin adının, 1988 yılında "Jandarma İstihbarat ve Terörle Mücadele Grup Komutanlığı" (JİTEM) olarak değiştirildiği ve 2 yıl boyunca faaliyetlerini bu çerçevede sürdürdüğü itiraf edildi.

Açıklamada ayrıca, JİTEM'in 1990 yılından itibaren Jandarma Genel Komutanlığı İstihbarat Başkanlığı bünyesinde tekrar "Jandarma İstihbarat Grup Komutanlığı"na dönüştürüldüğü bilgisi verildi.

HPG'den esir askerlerle ilgili açıklama

PKK/HPG esir aldığı 2 asker ve 1 sağlık görevlisiyle ilgili açıklama yaptı. Açıklamada "Esir alınan askerler Kürdistan'da halka baskı ve işkence yapan kontra bir birlik" ifadeleri kullanılırken, askerlere ait silah ve dökümanlara da el konulduğu belirtildi.

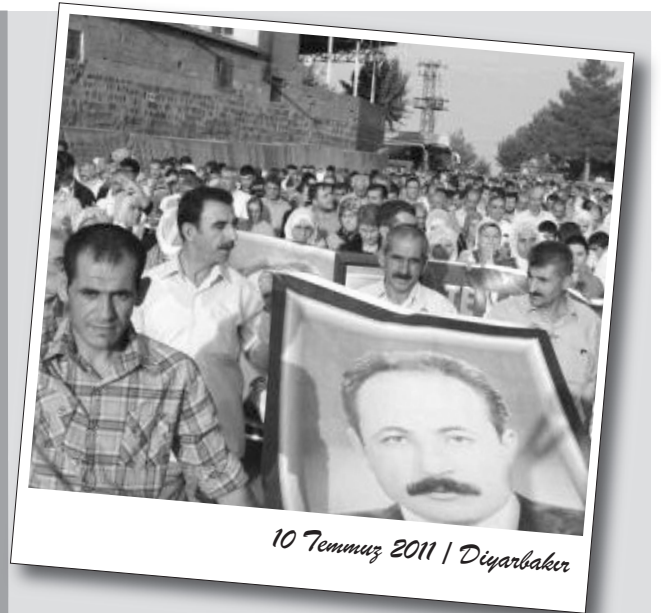
HPG Basın-İrtibat Merkezi (HPG-BİM) imzasını taşıyan açıklamada, 9 Temmuz günü gece saat 21.30 sularında Amed-Lice karayolu üzerinde alınan bir istihbaratı değerlendiren gerillaların operasyona çıkan bir kontra birliği engellemek amacıyla yol kontrolü yaptıkları sırada, 1 astsubay, 1 uzman çavuş ile 1 sağlık görevlisinin esir alındığı bildirildi.

Açıklamada, esir alınan askerlerin "Kürt halkına

yönelik operasyonel faaliyetler yürüten, baskı ve işkence uygulayan kişiler olduğu ve kontra örgütlenmesine dahil olduğu" vurgulandı. Ayrıca askerlere ait 1 adet tabanca, 1 adet bilgisayar ve kimi askeri dökümanlara da el konulduğu anlatıldı.

Açıklamada ayrıca esir alınma olayının ardından Türk ordusunun Zara, Peşikevir, Mala Gır ve Hermiz alanlarına yönelik operasyonlara başladığı, HPG gerillalarının ise pusulamalar yoluyla yanıt verdiği kaydedildi.

HPG'nin askerleri esir almasının ardından Türk devletinin operasyonlarını sıklaştırdığı anlatılırken, bu tür eylemlerin operasyonlar durmadığı müddetçe süreceği de ifade edildi.

10 Temmuz 2011 | Diyarbakır

Vedat Aydın anıldı

Diyarbakır'da 10 Temmuz 1991 yılında devlet tarafından katledilen Vedat Aydın ölümünün 20. yılında 10 Temmuz günü mezarı başında anıldı. Katledildiğinde Halkın Emek Partisi (HEP) Diyarbakır İl Başkanlığı görevini yürüten Aydın'ı anmak için binlerce kişi toplandı.

Anma için Diyarbakır Merkez Sur ilçesi Keçi Burcu'nda başlayan yürüyüşte Aydın'ın fotoğrafları taşındı. Aydın'ın eşi Şükran Aydın da ellerinde karanfillerle yürüyüşte yerini aldı.

Yürüyüş başlamadan önce ise Aydın'ın cenaze töreninde polis saldırısı sonucu hayatını kaybedenler için karanfil bırakıldı. Barış Anneleri tarafından "Em te ji bir nakin şehide nemir-Unutmayacağız-Unutturmayacağız" yazılı bir pankart taşındı.

Mezar başında konuşan Şükran Aydın, Kürt annelerinin ölümler karşısında acısının ortak olduğuna vurgu yaparak sözlerini şöyle sürdürdü: "Diyoruz ki; bir gün birileri kalkıp bunun hesabını vermeliler. Devlet yetkililerinin bunu aydınlatıp sorgulaması ve suçluların cezalandırılması gerekir. 20 yıldır biz Vedat Aydın'ın faillerin bulunması için her kapıyı çaldık, tüm yetkililerle konuştuk. Ancak şimdiye kadar her hangi bir sonuç elde edemedik. Tüm kapılar yüzümüze kapatıldı"

Anma etkinliği yapılan konuşmaların ardından alkış ve sloganlarla sona erdi.

Kirli savaşın tırmandırıldığı 1991 yılında katledilen Vedat Aydın'ın cesedi, evinden alındıktan sonra işkence yapılmış halde bulundu. Aydın'ın katledilmesi büyük bir öfkeyle karşılanırken Diyarbakır'da yapılan cenazesine onbinlerce kişi katıldı. Cenaze sırasında polis kitleye ateş açarak 6 kişiyi öldürdü.

GEA'da mücadele sertleşti...

Gebze Organize Sanayi Bölgesi'nde kurulu Alman sermayeli GEA Klima'da sendikaya tahammülsüzlük işten atmalar ve işçilere yönelik taşlı-sopalı saldırıyla devam etti. Birleşik Metal-İş Sendikası üyesi işçilerin bu saldırıya yanıtı fabrika işgali olurken, polisin saldırı tehdidi nedeniyle işgal sonlandırıldı.

İşlerin azalması bahanesiyle GEA Klima'da 7 işçi işten atılırken 1 Haziran günü 4 işçi fabrika önünde direnişe başlamıştı. İşçilerin direnişi içerideki işçilerle koordineli biçimde yürütülerek bugüne kadar çeşitli eylemlerle GEA'nın sendika düşmanlığı teşhir edildi. 12 Temmuz günü ise GEA patronu bu düşmanlığını bir adım ileri taşıdı. Direnişçi işçilere destek verdikleri için 12 işçiyi daha işten attı.

İşten atmaya karşı direniş

Saat 11.00 sıralarında aralarında 3 işyeri temsilcisinin de olduğu 12 işçiyi çağıran GEA yönetimi, işçilere, “işyerinin huzurunu bozdukları” ve “direnişteki işçilere destek verdikleri” için işten çıkarıldıklarını açıkladı. Kendilerine tebligat verilmeyen işçiler ise çalışmaya devam edeceklerini belirtti. Bunun üzerine yaklaşık 15-20 kişi tarafından dışarıya çıkarılmak istenen işçiler direnirken, çalışan diğer arkadaşları da onlara yardım etti. Üretimi durduran işçiler bu çetenin elinden arkadaşlarını aldıktan sonra hep birlikte tekrar işbaşı yaptılar.

İşçiler üretime döndükten sonra patronun yönlendirmesiyle hareket eden saldırganlar bu kez direnişteki işçileri hedef aldı. Dışarıdan getirilen bazı kişiler taş ve sopalarla işçilere saldırdı.

İşçiler fabrikayı terketmedi

Vardiya bitiminde de işten atılan işçilerin isimleri okunarak bir daha fabrikaya gelmemeleri istendi. İşçiler ise bu saldırıyı kabullenmeyerek fabrikayı terketmeyeceklerini belirttiler. Kısa sürede fabrika önüne çevik ve sivil polis yığmağı yapılıncı işçiler teras kata çıkarak kararlılıklarını gösterdiler. “İşgal, grev, direniş!” sloganı atan işçiler polisler tarafından tehdit edildi. Gaz bombasıyla müdahale edileceğini ve bu durumda başlarına gelebilecek bir sorundan dolayı kendilerinin sorumlu olacakları söylenerek işçiler korkutulmaya çalıştı. Saat 19.30'a kadar terasta kalan işçiler daha sonra inerek eylemlerini sonlandırdılar.

İşçiler eylemlerine fabrika önünde yaptıkları açıklamayla devam ettiler. Basın açıklamasında Birleşik Metal-İş yöneticileri ile Dostel Makine ve Bosal Mimaysan işçileri de bulundular.

Burada işçilere seslenen Selçuk Göktaş morallerini bozmamalarını, mücadelelerinin devam edeceğini belirtti.

Kızıl Bayrak / Gebze

GEA işçileri direniş sürecini anlattı...

“Moralimiz yüksek, kararlıyız!”

GEA işyeri baştemsilcisi: Bundan 43 gün önce 7 arkadaşımız haksız yere işten çıkartılmıştı. Bu arkadaşlarımızdan dördü o günden itibaren kapı önünde direnişte. Bizler de içeride çalışan işçiler olarak sınıf dayanışması ruhunu bir an bile terk etmedik. Çay molalarında, öğle aralarında sloganlarla bu direnişçi arkadaşlarımızın yanına geliyorduk. GEA patronu bu durumdan oldukça rahatsızdı. Ve nihayet 12 Temmuz günü 17 işçinin daha işine son verdi. Bunların içerisinde ikisi işyeri temsilcisi. Biri ben, diğeri de Avrupa İşyeri Komiteleri Temsilcisi arkadaşım.

Yönetimden, toplantı yapılacak diye ustabaşı ile biz temsilcileri çağırdılar. Biz de gittik. İşveren vekilleri yanında mafya tipli 10-15 kişi vardı. İşveren adına bizimle bu ne olduğu belirsiz tipler konuştu. İşveren vekillerine onların kim olduğunu sorduk, ama bir cevap alamadık. Bu kişiler bizlere kapı önünde beklemeyi artık sürdürmememizi söylediler. Çok açık bir şekilde tehdit ettiler ve bir adım daha ileri giderek bizlere silah gösterdiler. Bunun üzerine bizler de karşı çıktık ve o sırada arbeye yaşandı. Açık bir şekilde darp edildik. Zaten bu olayın hemen akabinde sağlık raporu aldık. Darp izleri, morluklar var vücudumuzun çeşitli yerlerinde.

“İşten atıldığımızı polisten öğrendik”

Direnişçi bir işçi: Daha dün direnişteki arkadaşlarımızı molalarda ziyarete giderken şimdi bizler direnişteyiz. Sabah işe geldik ama bir de baktık ki elinde listeyle kimlik kontrolü yapan bir polis var. İşten atıldığımızı kapıdaki polisten öğrendik. İşten atılmamızın nedenini biliyoruz; direnişteki arkadaşlarımızı ziyaret ettiğimiz için atıldık. Zaten patron tarafından fişlenmiştik. Ama dün yaşadıklarımızdan sonra dışarıda direnişte olmak çok daha rahatlatıcı, moralimiz çok yüksek, davamızın haklılığını biliyoruz. Herhangi bir gerekçe bile gösterilmeden, tazminatımız ödenmeden işten atıldık. Gelecek ay kiramı nasıl ödeyeceğimi dahi

bilmiyorum ama kiramı ödeyemesem de, çocuklarım aç da kalsa, hatta açlıktan ölse de burada, direnişe devam etmekte kararlıyım.

“Herkesi desteğe bekliyoruz”

Bir başka direnişçi işçi: Geçen sene GEA'da kadrolu çalışan bir işçiydim. Bizim yapacağımız işi başka yan kuruluşlara veriyorlar, ben ve birkaç arkadaşım daha “iş yok” bahanesiyle işten atıldık. Bir hafta izinliydim ve babam vefat etti aynı dönem. İşe döndüğüm gün ise işten atıldığımı öğrendim. Psikolojimi düşünün. Daha sonra tekrar GEA'da işe başladım ancak bu sabah yine işten atıldığımı öğrendim. Bu kez de benim yaşadıklarımı başka bir arkadaşım yaşıyor. Bir ay izne ayrılmış yeni baba olan bir arkadaşım, izin dönüşü işten atıldı. Direnişçi 4 işçi arkadaşımıza destek verdiğimiz için bizler işten atıldık. Direnişimizde haklılığımızı biliyoruz, herkesi de desteğe bekliyoruz.

Kızıl Bayrak / Gebze

ITUC: Sendikal özgürlük yok!

Uluslararası Sendikalar Konfederasyonu (ITUC) “Sendikal Hak İhlalleri Raporu”nu açıkladı. Dünyada geçen yıl yaşanan sendikal hak ihlallerine yer verilen raporda, aralarında Türkiye'nin de bulunduğu 143 ülkedeki sendikal hak ihlalleri, sendikal hakların pratikte nasıl uygulandığı ve ulusal yasaların sendikal hakları ne ölçüde ve nasıl koruduğuna dair bilgiler yer aldı.

Raporda Türkiye ile ilgili bölümde, geçen yıl birçok işçinin kendi tercih ettikleri sendikalarından istifa ettirilerek patron yanlısı örgütlenmelere katılmaya zorlandığı belirtildi. Sendikalara yönelik yargısal süreçler devam ederken birçok işçinin sendika üyesi olduğu için işten atıldığı ifade edildi. Raporda, “2010 yılında, anayasada özgürlüklere dair bazı düzenlemeler yapıldıysa da sendikal haklar yasal olarak hala büyük oranda kısıtlanmaktadır”

denildi.

Sendikal hakların yasalarla yeterince güvence altına alınmadığı belirtilen raporda, örgütlenme özgürlüğü anayasada yer almasına rağmen ciddi kısıtlamaların varlığına dikkat çekildi. Raporda, ayrıca kamu sektörü de dahil olmak üzere birçok sektörde çalışan işçilerin bu haklardan mahrum bırakıldığı kaydedildi.

Sendikaların özgürce faaliyet gösteremediği eleştirisine yer verilen raporda, sendikaların meslek veya işyeri temelinde örgütlenemediği, sendikaların iç yapıları ve faaliyetlerinin en ince ayrıntısına kadar incelendiği, sendikaların toplantı ya da miting düzenlemek için yetkili makamlardan izin almak zorunda olduğu belirtildi. Raporda, sendikacıların, polisin etkinliklere katılmasına ve kayıt altına almasına izin vermek zorunda olduğuna değinildi.

Birleşik Metal İstanbul 2 Nolu Şube’de genel kurul...

Örgütlenme seferberliğine çağrı!

DİSK’e bağlı Birleşik Metal İşçileri Sendikası’nın genel kurul süreci devam ediyor. İstanbul 1 No’lu Şube’nin ardından 10 Temmuz günü de İstanbul 2 No’lu Şube 4. Olağan Genel Kurulu gerçekleştirildi.

Küçükçekmece’deki Süs Düğün Salonu’nda gerçekleştirilen Genel Kurul’a örgütlenme konusundaki sorunlar damgasını vururken işbirlikçi-uzlaşmacı sendikacılık da eleştirildi. 26 Haziran’daki İstanbul 1 No’lu Şube genel kurulunda, devrimci işçiler ve siyasal güçlere yönelik kürsü yasağı bu genel kurulda da devam etti. Divan başkanlığını Birleşik Metal-İş Genel Başkanı Adnan Serdaroğlu’nun yaptığı genel kurulda direnişçi işçilerin konuşmaları haricinde konuklara söz hakkı tanınmadı. Aralarında BDSP ve TÖP’ün de yer aldığı ilerici ve devrimci güçlerin konuk konuşmaları bölümünde söz almaları engellendi.

Cansız bir atmosferde geçen genel kurula tek liste ile giren Yılmaz Bayram başkanlığındaki mevcut yönetim yeniden seçildi.

“Uzlaşma değil, fiili-meşru mücadele”

Genel kurulun açılış konuşmasını yapan Birleşik Metal-İş İstanbul 2 No’lu Şube Başkanı Yılmaz Bayram, şubenin son 4 yıllık çalışmalarının yanı sıra genel siyasal gelişmeler ve sendikal harekete dair düşüncelerini sıraladı. Çeşitli sanayi havzalarında sınıfa karşı sınıf bilinciyle süren işçi direnişlerini selamlayarak konuşmasına başlayan Bayram, şube genel kurulunun sermayenin saldırılarının yoğunlaştığı bir süreçte gerçekleştiğine dikkat çekti. Direniş ve başkaldırının yükseldiği bir dönemden geçildiği tespitinde bulunan Bayram, kapitalist kriz sürecinde faturanın işçilere ödetildiğini, sendikaların ise bu süreçte yeterli mücadeleyi örgütleyemediklerini vurguladı. Ortadoğu’daki halk ayaklanmalarının yarattığı etkiye de değinen şube başkanı, sermayenin yeni dönem saldırılarına karşı hazırlık yapmanın zorunluğunun altını çizdi. Sadece ekonomik sorunlara değil toplumsal gelişmelere de müdahil olunması gerektiği uyarısında bulunan Bayram, mücadeleyi örgütlemesi gereken sendikaların görevlerini yeterince yerine getirmediğini sözlerine ekledi. Mücadele yerine uzlaşmacı çizgiyi tercih eden anlayışları eleştirdi. Fiili-meşru mücadele hattının önemine dikkat

çekerek konuşmasını sürdüren Yılmaz Bayram, tersi tutumların ücret sendikacılığı anlayışına hizmet edeceğine işaret etti. Konuşmasında, sendika-siyaset ilişkisine de değinen Bayram, siyasal güçlerin işçi sınıfının dostu olduğunu ve bunun en somut örneğinin TEKEl direnişi olduğunu ifade etti. Sendikaları tarafından ortada bırakılan TEKEl işçilerinin yanında siyasal güçlerin bulunduğunu, bu mücadelenin büyütülmesindeki en büyük payın bu güçlere ait olduğunu vurguladı.

“Genel merkezden yeterli desteği alamadık”

Şubenin son 4 yıllık pratiğine dair de değerlendirmelerde bulunan Bayram, bu süreçte örgüt içinde yaşanan tartışmaların örgütlülüğe zarar verdiğini, şube bünyesine katılan Surtel Kablo’nun bu tartışmalar yüzünden kaybedildiğini ifade etti. Surtel dışında herhangi bir örgütlenme başarısı olmamasına rağmen bu yöndeki çabalarının sürekli devam ettiğini belirten Bayram, şube yönetiminin, işyerleriyle olan bağlarını ise daha da güçlendirdiğinin altını çizdi. Bu süreçte, genel merkezin desteğini alamamalarını eleştiren Bayram, örgüt içerisinde ‘üvey evlat’ muamelesi gördüklerini de sözlerine ekledi.

Genel kurul süreçlerinin mücadele açısından önemine değinen Bayram, bu süreçlerin seçimlere endeksli olmaması gerektiği uyarısında bulundu. Yine son 4 yıllık süreçte sendikaların aldığı eylem kararlarına disiplinli bir biçimde uyduklarını belirten Bayram, alınan eylem kararlarına gerekli disiplinin gösterilmemesini eleştirdi.

“Başarı işçilerindir”

Yılmaz Bayram, konuşmasının son bölümünde geride kalan Grup TİS sürecine dair vurgular yaptı. Bu süreçte sağlanan başarının öncelikle üyelere ait olduğunu ifade eden Bayram, şubenin örgütlü olduğu MESS üyesi iki fabrikada, alınan eylem kararlarının uygulandığını da sözlerine ekledi. Grev oylamaları sürecinde bazı şubelerde aynı çabanın gösterilmemesini eleştirdi. Bu durumun meşrulaştırılması halinde, ileriki dönemlerde sıkıntılar yaratacağına dikkat çekti.

Bayram’ın konuşması sırasında salondan, “İşçilerin Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

birliği sermayeyi yenecek!”, “Kurtuluş yok tek başına ya hep beraber ya hiçbirimiz!” sloganları yükseldi.

Divanın oluşturulmasıyla devam eden genel kurulda Divan Başkanlığı’na Adnan Serdaroğlu, üyeliklere de Kocaeli Şube Başkanı Hami Baltacı, Bursa Şube Başkanı Ayhan Ekinci, Anadolu Şube Başkanı Seyfettin Güleğül, Gebze Şube Başkanı Erdoğan Özer seçildiler.

Konuklara söz hakkı verilmedi

Genel kurulda delegelere seslenen Genel Başkan Adnan Serdaroğlu, kapitalizmin yarattığı yıkıma dikkat çekti. Kriz sürecinde Türkiye’de ve dünyada milyonlarca işçinin işten atıldığını ifade ederek, DİSK ve bağlı sendikaların bu süreçten “alınının akıyla çıktığı”nı iddia etti. Kriz sürecinde en dik duran sendikaların Birleşik Metal-İş olduğunu savunan Serdaroğlu, Maden-İş ve Otomobil-İş ruhunu günün şartlarına uyarlayarak mücadele ettiklerini dile getirdi.

Bayram’ın “üvey evlat olarak görüldük” eleştirisine gönderme yapan Serdaroğlu, şubeyi ayrı tutma gibi bir anlayışlarının olmadığını belirtti. “Benim olduğum yerde adaletsizliğe müsaade etmem” diyen Serdaroğlu, merkez genel kurulda, ileriki döneme ilişkin politikaları belirleyeceklerini sözlerine ekledi. Serdaroğlu konuşmasını, kürsünün bütün herkese açık olduğunu ve tartışmaların zenginlik yaratacağı vurgusunda bulunarak noktaladı.

Delege konuşmalarından önce konuk konuşmaları bölümünde ise divanın yasakçı tutumu kendisini gösterdi. İstanbul 1 No’lu Şube Genel Kurulu’nda kaba müdahalelerle direnişçi işçilerin ve BDSP’nin konuşmasına engel olmaya çalışan Serdaroğlu ve diğer yöneticiler, bu kez işlerini garantiye almak için direnişçi işçiler dışında kimseye söz hakkı vermedi. Böylelikle sendika genel kurullarında pek rastlanmayan türden bir yasakçılık ve tahammülsüzlük Birleşik Metal genel kuruluna taşınmış oldu.

Direnişçi Ontex/Canbebe ve PTT işçilerinin dışında konuk konuşmalarına izin vermeyen divan aralarında BDSP ve TÖP’ün de yer aldığı ilerici ve devrimci güçlerin konuşmalarına engel oldu.

Bu bölümde ilk sözü alan Ontex/Canbebe direnişçisi Gamze Kayhan, işçilerin dağınık ve örgütsüz olduğu bir süreçte mücadeleyi sürdürdüklerini ifade etti. Direniş süreçlerinde, metal işçilerini yanlarında gördüklerini ifade eden Kayhan, öncü işçilere, sendikalara sahip çıkma çağrısında bulundu. PTT taşeron işçisi Cafer Kalağ ise direnişlerine destek çağrısında bulundu.

Delege konuşmaları sırasında ise Güvenlik Elektrik, Ejot Tezmac, Balıkcıoğlu, Paksan Makine, Pancar Motor fabrikalarından işçiler kürsüyü kullandılar.

Delegelerden örgütlenme seferberliği çağrısı

Bu bölümdeki konuşmaların ortak vurgusu ise, örgütlenme seferberliği başlatmanın gerekliliği oldu.

Ejot Tezmac İşyeri Temsilcisi **İlker Demir**, sermayenin saldırılarına karşısında işçi sınıfının siyasallaşmasının önemine vurgu yaparken Birleşik Metal’in politik kadrolar yetiştirmesinin önemine değindi.

Paksan Makina İşyeri Temsilcisi **Basri Dönmez** ise, emekçileri ileriki süreçte çetin bir kavganın

beklediğini ifade ederek 2010-2012 Grup TİS sürecinde sağlanan başarının herkesin başarısı olduğunun altını çizdi. Bunun ileriye taşınması gerektiğini ifade etti.

Paksan Makina delegesi **Adem Çiçek**, şubenin örgütlenme alanında birçok örgütsüz fabrika bulunduğunu ve kongre sürecinden sonra örgütlenme seferberliği başlatılması gerektiğini sözlerine ekledi.

Pancar Motor delegesi **Murat Özden** de, genel kurul öncesinde oluşturulan yönetim listesinin önüne iş koyabilen ve örgütlülüğü büyütecek bir liste olduğunu belirtti. 4 yıl önceki genel kurulda yaşanan tartışmaların kendilerine pahalıya patladığını hatırlattı.

Balıkçıoğlu delegesi **Fethi Deniz** ise, işyeri komitelerini güçlendirmenin önemine değinerek halkların kardeşliği vurgusuyla konuşmasını noktaladı.

Güven Elektrik delegesi **Erol Bat**, sendikanın büyümesi için örgütlenmenin önemine vurgu yaptı. Önümüzdeki süreçte genel merkezin daha fazla destek vermesini beklediklerini dile getirdi.

Güven Elektrik İşyeri Temsilcisi **Gülten Taştan**, fabrikayı örgütlenme sürecinde yaşadıkları zorluklara ve gösterdikleri direnişe vurgu yaptı. Kadın işçilerin örgütlenme sürecindeki rollerinin önemine değindi.

Pancar Motor delegesi **Serkan Çavuş** da, Taksim'in 1 Mayıs alanı olarak yeniden kazanılmasının yarattığı etkiye değindi. Direnmenin önemine işaret eden Çavuş, örgütlenme ihtiyacını dile getirdi.

Delege konuşmalarının ardından Şube Yönetim Kurulu üyeleri söz aldı. Şube Sekreteri ve Paksan Makina İşyeri Baştemsilcisi **Rıfat Codura**, Grup TİS sürecinde yürütülen mücadele ile grev silahının öneminin görüldüğünü ifade etti. Bundan sonraki süreçte tüm güç ve enerjinin bölgede yoğun bir örgütlenme seferberliği için harcanması gerektiğini sözlerine ekledi.

Şube Sekreteri ve Konvekta İşyeri Baştemsilcisi **Seyfi Bektaş**'ın ardından söz alan Ejot Tezmac İşyeri Baştemsilcisi **Erdoğan Özdemir**, genel merkezin, 12 Haziran seçimleriyle ilgili görüşünü ortaya koymadığını, milletvekilliklerin düşürülmesi konusunda ise tutumunu açıklamadığını ifade etti. Sınıf örgütlerine önemli işler düştüğünü dile getiren Özdemir konuşmasını, “Yaşasın işçilerin birliği! Yaşasın Birleşik Metal-İş! Yaşasın sosyalizm!” sözleriyle sona erdirdi.

“DİSK’in Türk-İş’leştirilmesinin önüne geçilmeli”

Genel kurulun son konuşmasını ise Şube Başkanı Yılmaz Bayram yaptı. Kemal Türkler şahsında DİSK’in ve işçi sınıfının mücadele geleneğine sahip çıkma çağrısı yapan Bayram, sürece ilişkin çeşitli değerlendirmelerde bulundu. DİSK’in genel kurul sürecinin yaklaştığına vurgu yapan Bayram, ‘DİSK’in Türk-İş’leştirilmesinin önüne geçilmesinin önemine’ değindi. DİSK içerisindeki yöneticilik ve başkanlık yapanların, “kendilerini parlamentoya atma kavgasında” olduklarını ifade eden Bayram, DİSK’in Türk-İş’leşmemesi için Birleşik Metal’in, sınıf mücadelesi temelinde DİSK’in omurgasını oluşturması gerektiğini söyledi. Bayram, sosyal-demokrat siyasal anlayışlar da içerisinde olmak üzere sendikadaki sermaye işbirlikçisi çizginin mahkum edilmesi gerektiğini vurguladı. Bayram’ın bu sözleri salondan “Yaşasın devrim ve sosyalizm!” sloganıyla karşılandı. Slogan salonda bulunan delegeler tarafından sahiplenildi.

Bayram, yöneltilen eleştirilere tahammül edilebilmesi gerektiğini sözlerine ekledi. Grup TİS sürecine de değinen şube başkanı, 2012-2014 Grup TİS sürecine yönelik hazırlıkların şimdiden başlatılması gerektiğini ifade ederek ileriki dönemde mücadelenin daha da sertleşeceği uyarısında bulundu.

“Geri vites takma şansımız yok” diyen Bayram, son 4 yıllık süreçte şube olarak çalışmalarının sürdüğünü ancak kalıcılaşamadıklarını dile getirdi. Yürüttükleri çalışmalarda siyasal güçlerin katkısına dikkat çekti. Bayram’ın konuşması, Türk Metal’den hesap sorma

çağrısıyla sona erdi.

Delege konuşmalarının ardından verilen arayla birlikte seçimlere geçildi. Yılmaz Bayram başkanlığındaki liste yeniden yönetime seçildi.

Kızıl Bayrak / İstanbul

Schneider işçilerinden eylem

11 Temmuz 2011 | Manisa

Schneider’de toplu sözleşme ve sendika hakkının engellenmesine karşı Birleşik Metal-İş üyesi işçiler Manisa ve İzmir’de eylemdeydi.

Manisa’da yürüyüş

Manisa Schneider fabrikası önündeki eylem vardiya çıkışında gerçekleştirildi. Sultan Camii Önü’nde Çiğli ve Turgutlu’daki Schneider fabrikalarından gelen işçilerle biraraya gelen Manisa Schneider işçileri yolun bir şeridini de kapatarak Manolya Meydanı’na doğru yürüyüşe geçtiler.

Schneider işçileri meydana girdikten sonra Birleşik Metal-İş Sendikası Genel Başkanı Adnan Serdaroğlu basın açıklamasını okudu.

“Mücadelemiz korku veriyor”

Manisa’da yeni yeni örgütlenmeye başladıklarını belirten Serdaroğlu, bugüne kadar Manisa’da Türk Metal’in metal işçilerini oyaladığını dile getirdi. Schneider’deki mücadelenin başta Zorlu olmak üzere tüm patronlara korku verdiğini ifade etti.

Manisa Organize Sanayi Bölgesi’nde yoğun sömürü koşulları olduğunu söyleyen Serdaroğlu “Gemileri yaktık geri dönüş yok” dedi.

Eyleme Ege Bölge Temsilcisi Ali Çeltak, Birleşik Metal-İş Gebze Şube Başkanı ve Gebze Schneider Fabrikası Baştemsilcisi de katıldı.

Yaklaşık 300 emekçinin katıldığı eyleme Emekli Sen ve KESK Manisa Şubeler Platformu üyeleri de destek verdi.

Schneider’de eylem takvimi

Çiğli Organize Sanayi Bölgesi’nde bulunan Schneider Elektrik fabrikası önünde 12 Temmuz günü basın açıklaması gerçekleştirdi. Açıklamayı Birleşik Metal-İş Sendikası İzmir Şube Başkanı Ali Çeltak okudu.

Çeltak, Schneider Elektrik işçilerinin bir yıldır sendikalaşma mücadelesi verdiklerini belirterek, Manisa ve Çiğli fabrikalarında çalışan işçilerin tamamına yakınının sendikaya üye olduğunu söyledi. Sendikanın her iki işyerinde de yeterli çoğunluğu sağladığını belirten Çeltak, yetki aldıklarını ifade etti.

Açıklamanın devamında hayata geçirilecek eylemler de sıralandı. 4 fabrikada eş zamanlı olarak 15 gün boyunca fazla mesailere kalınmayacağını, fabrika giriş-çıkışlarda daha yüksek sesle kendilerini ifade edeceklerini belirterek haklı ve meşru talepleri yerine getirilene kadar mücadele edeceklerini söyledi.

Eyleme Lastik-İş Sendikası, Genel-İş 3 ve 5 No’lu Şube yöneticileri ve işyeri temsilcileri katıldı. Eyleme ayrıca Birleşik Metal’in örgütlü olduğu Totomak ve ZF Lemförder fabrikalarından işçiler de katılım sağladı.

Kızıl Bayrak / Manisa - İzmir

12 Temmuz 2011 | İzmir

İşten atılan Polifarma işçisi ile direniş ve örgütlenme süreci üzerine...

“Sendikaya üye olmak yetmez, işçiler birlik olmalı”

- Polifarma’da kısa bir zaman önce işten atma saldırısı yaşandı. İşten atılan işçilerden birisin. Öncelikle Polifarma’daki çalışma koşullarından bahsedebilir misin?

İşten atılan Polifarma işçisi ve eski Grup Suni Deri direnişçisi: Polifarma 5 ay kadar önce Çorlu’da üretime başladı. Öncesinde Çatalca’da daha küçük ölçekli bir yerd. Serum üreten Çorlu’daki tesisiyle ilaç sektöründe iddialı bir firma olarak başladı. İşten atmalar yaşanmadan önce 350’yi aşkın işçi çalışıyordu.

Ben 3 aydır çalışıyordum. Polifarma’nın da 3 aydır düzenli üretim içerisinde olduğunu söyleyebiliriz. Fabrika 5 ay önce ilk açıldığında 8 saatlik mesai olduğu söylenerek işçiler işe alınmış, haftalarca en az 12 saatlik çalışma saatleriyle karşılaşan işçiler doğal bir refleks ile tepkilerini ortaya koyup işi bırakmışlar. Bunun üzerine yeni işçi alımları ile 3 aydır yeniden üretimde.

Yoğun bir sömürü mevcut Polifarma’da. Mesai 8 saat gözükür ama çalışma saati standart 12 saattir. Fazla çalışılan 4 saat mesaiden sayılmaz, uzun çalışma olarak adlandırılır ve mesai ücreti verilmez. 12 saat içerisinde bölüm işini bitirmezse 12 saatin üzerine zorunlu olarak mesaiye bırakılır. Bu kadar yoğun çalışmanın karşısında örneğin yemek bile ihtiyacımızı karşılayacak şekilde değil. Tek öğün ve sadece öğlen yemeği veriliyor. Öğlen verilen yemek de almamız gereken kaloriyi bile karşılayacak nitelikte ve sağlıklı değil.

Sömürünün yoğunluğunun yanısıra muazzam bir denetim de mevcut. Fabrikanın her yerinde kameralar var. İşçiler her an izlenme psikolojisi altındalar. Erkeklerin ve kadınların soyunma odalarında dahi kamera var. Bu koşullar altında kimse kendini rahat hissedemiyor.

Firma sadece çalıştırdığı insanların sağlığını gözardı etmiyor, insanların sağlığını umursamıyor. Sonuçta sağlıkla ilgili üretim yapılan bir yer. Örneğin serum üretiyoruz, serumun 15 gün beklemesi gerek, bu önemsenmeden üretimden 10-15 gün öncesinin tarihi atılıp piyasaya sürülüyor. Mesai saatlerinin dışında üretim iznini almadığı kimi ilaçların üretimini de gerçekleştiriyor.

- Polifarma’daki sendikalaşma sürecini anlatabilir misin? Bu çalışma koşulları karşısında işçilerin örgütlenmeye dönük yaklaşımları nasıldı?

Polifarma işçisi: Fabrikanın ilk çalışmaya başladığı dönemde de yaşandığı gibi çalışma saatlerinin fazla olması, yemeklerin sağlıksız ve kalorisi düşük olması, kameraların bu denli yoğun ablukası insanların doğal reflekslerle işi bırakmasına neden olabiliyor. Fabrika ilk açıldığı zaman yaşanan iş bırakmada öncü işçiler olmadığından, tepki ile işten ayrılmanın ötesinde bir şey yok. Ama görüyoruz ki işçiler maruz kaldıkları koşullara tepkili.

Ben eski Grup Suni Deri işçisi ve direnişçisiyim. Bir örgütlenme ve direniş deneyiminin içerisinde geldik. Bu deneyimle işçilerle bağ kurmaya çalıştık. Kimi ile yemek sorunu, kimi ile mesai ücretlerinin alınmaması diyaloga geçebilmemizin vesilesi oldu. İşçilerin çalışmaya geldikleri bölgelere göre doğal bir gruplaşmaları var. Bunu da kırmaya çalıştık. Patronun Çatalca’dan kendisinin getirdiği işçilerin arasından bile tepkilerini açığa çıkartabildiğimiz arkadaşlar oldu, taraflaştırmaya başlamıştık. İçeride örgütlenmeyi

yürütebilecek, 8-10 kişilik bir ekip oluşturmuştuk. Çalıştığımız sektör petro-kimyaya giriyor, sendikalaşma süreci başlatarak Petrol-İş’e üye olma noktasında adımlar atmıştık.

İşçiler tepkiliydi, bu tepkinin açığa çıkabileceği, sendikalaşmanın sonuca ulaşabileceği bir imkan bence vardı. Ama sendikanın fabrikaya yönlendirdiği bir işçi arkadaş -hatta direniş deneyiminden gelen bir arkadaş- dikkatsiz bir şekilde davrandı. Sendikalaşmadan ve kendi kimliğinden uluorta bahsetti, bu da sürecin sekteye uğramasına neden oldu. Sendikalaşma süreci patron tarafından duyuldu. Teker teker işten çıkarmalarla 100’ü aşkın işçi performans düşüklüğü bahanesiyle işten atıldı.

- Polifarma’da da Grup Suni Deri’de de örgütlenme sürecinde en çok zorlandığınız noktalar nelerdi?

Polifarma işçisi: İşçilerin birbirlerine sendikalara olan güvensizliğini kırmak en zor noktalardan biriydi. Yaşanan sorunlar üzerinden tartışmalar yürütüyorsun. Haklarımızı almak ve korumak için sendikalaşmak gerektiğinden bahsediyorsun. Sendikaya olan güvensizliği kırmak burada bir zorlanma yaratıyor. Hele ki sendikal bir fabrikada daha önce çalışmış bir işçi ise ve sendika onun için maaşından para kesen bir kurum olmanın ötesinde hiçbir şey ifade etmemiş ise zorlanmamız daha da artıyor.

Sendikaların biz işçilerin olduğunu anlattık. Geçmişteki olumsuz örneklerde bizlerin de sendikalara sahip çıkmamasını ve sendika yöneticilerinin bu noktadaki eksikliklerini ortaya koymaya çalıştık.

Sendikaya gidip üye olmak da çözüm değil sonuçta. Herkes gider bir sendikaya üye olur, sendikalı olmak, sendikal mücadele yürütmek böyle bir şey değil ki. İşçilerin sendikaya üye olmanın ötesinde fabrikalarda birlik içinde olması gerekir. İşçilerin fabrikalarda birlik içinde hareket etmesi sendikaların gerçek anlamıyla örgütlü ve hak arayan bir şekilde mücadele etmesini sağlar. İşçilerin bilincini bu noktaya kadar getirmek kolay olmuyor. Benim açımdan Grup Suni Deri’nin örgütlenme ve direniş süreçleri önemli bir deneyim yarattı. Deri-İş Sendikası’nın örgütlenme sürecinde verdiği eğitimlerle, 110 günü aşkın süren direniş boyunca yanımızda olmasıyla, sonuna kadar gitme çabasıyla, emeğiyle bana da direniş sürecindeki arkadaşlarıma da katkıları önemliydi. Ben Polifarma’da bunun eksikliğini hissettim. Bence direniş de şu anda eksik sürüyor. Sabahları geliniyor ve 10.00’a kadar bekleniyor. Israrlı bir duruş yok. Umarım ısrarlı ve kararlı olunduğunun gösterildiği bir eylemsel süreç ortaya konur.

- Sınıf mücadelesinin bugünkü seyrinde sendikaların tutumu üzerine neler düşünüyorsunuz?

Polifarma işçisi: Öncelikle açık ve net bir şekilde söylenmesi gereken sendikalar değişmeli. Sendikacılar memur gibi çalışmamalı. Sendikalar işçileri bilinçlendirmeli. Sendika binalarında oturan değil, mücadele eden sendikacılar ve sendikalar olmalı.

Bazı şeylerin sloganın ötesine geçmesi gerek. Bir eylemde ya da bir vesileyle “Yaşasın sınıf dayanışması!” deniyor. Gerçekten bunun sloganın ötesine geçtiğini görmeliyiz. 110 günü aşkın Grup Suni Deri’nin önünde Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

direnişteydik, 8 kere çadırımız yakıldı. Bu süreçte sendikalardan yeterli desteği görmedik. Etrafımızdaki fabrikaların 10’da 8’i örgütlüydü.

Bu işyerlerinden bir destek örgütlenmedi. Böyle olunca direniş yalnızlaşıyor. Patronun saldırganlığı daha da artıyor.

Sendikalar birbiriyle rekabet eder bir durumda olabiliyor. Dertleri mücadele değil de koltuk oluyor. Sendikaların dayanışma içerisinde hareket etmesi gerekiyor. Ortak hareket edecekleri bir çatı oluşturmaları şart.

Kızıl Bayrak / Çorlu

Polifarma işçileri direnişte

Çorlu’ya bağlı Misinli kavşağında bulunan **Polifarma İlaç Sanayi Ticaret Anonim Şirketi**’nde çalışan ve geçtiğimiz haziran ayında Petrol-İş Sendikası’na üye olan işçiler işten atıldı.

Sendikal örgütlenme faaliyetlerinin başlamasının ardından, örgütlenmeden haberdar olan patron işten atma saldırısına başvurdu.

Sendikalaşma süreci daha başlamadan 100’e yakın işçi tek tek işten atıldı. İşten atılan işçilerin büyük bir kısmı sendikaya üye olurken 4 işçi de fabrika önünde direnişe başladı. 4 Temmuz Pazartesi günü fabrika önünde yapılan basın açıklaması ile yaşanan saldırı teşhir edildi ve direnişe başlanacağı duyuruldu.

ICEM’den destek

Polifarma serum fabrikası önünde direnişlerini sürdüren işçilere Uluslararası Kimya Enerji Maden ve Genel İşçi Sendikaları Federasyonu’ndan destek geldi. ICEM Genel Sekreteri Manfred Varda 6 Temmuz günü, önce Pollyplex işçilerini direniş çadırında ziyaret etti. Bu ziyaretin ardından ICEM’in Kimya Enerji kolu sekreteri Kemal Özkan ve Petrol-İş Genel Başkanı Mustafa Öztaşkın’la birlikte Polifarma direnişini sürdüren işçileri ziyaret etti. Ziyarete İstanbul ve Gebze’de devam eden çeşitli direnişlerden işçiler de katılım sağladı.

Birleşik Metal-İş Sendikası Trakya Şube Başkanı Fedai Duvan ve Polyplex, Kampana, Legrand, PTT, Ontex işçileri ile UID-DER, BDSP, TKP de katıldı.

Kızıl Bayrak / Çorlu

Kubatoğlu direnişi yol gösteriyor

Tuzla'da işten atma saldırısına karşı başlattığı direnişini sürdüren Kubatoğlu/Fıratpen işçisi Cafer Timtik'in mücadelesi yol gösteriyor. Timtik'in iki aya yakın süredir tek başına sürdürdüğü direnişe, Timtik'e destek verdiği için işten atılan kadın işçi Ceyhan Yılmaz da katıldı.

4 Temmuz günü fabrika önünde bekleyişe başlayan Ceyhan Yılmaz, arkadaşı Timtik ile 7 Temmuz günü fabrika önünde eylemdeydi. Direnişin 57. gününde direnişçi işçiler ve çeşitli kurumların desteğiyle gerçekleştirilen eylemde sınıf dayanışmasını büyütmeye çağrısı yapıldı.

Fabrika önünde eylem

Birleşik Metal-İş üyesi direnişçi Legrand işçileri, Deri-İş üyesi Kampana işçilerinin de katıldığı eylemde, çadır önünde toplanan kitle halaylar çekti, sloganlar attı.

Kubatoğlu işçisi Cafer Timtik, fabrika önünde yaptığı konuşmada, içeride çalışan arkadaşlarına seslendi. Fabrikada yaşanan hak gasplarına ve kölelik koşullarına değinen Timtik birlik çağrısı yaptı.

Direniş selamlandı

Kampana işçileri adına Dilek Göl, Legrand işçileri adına ise Selcan Binnetoğlu tarafından yapılan konuşmalarda, "Kubatoğlu direnişi bizim direnişimizdir" denildi.

BDSP temsilcisinin yaptığı konuşmada ise, işçiler hakları için mücadeleye, taban örgütlerine ve komitelere çağrıldı.

Çağdaş Hukukçular Derneği'nden Av. Zeycan Balcı Şimşek ise taşeronlaştırmaya, sigortasız ve güvencesiz çalışmaya karşı mücadele çağrısı yaptı. İşçi Birliği temsilcisi de direnişi selamladı.

Eyleme; BDSP, TİB-DER, ÜİD-DER, ÖDP, İşçi

Birliği ve ÇHD destek verdi.

Zorla müdahale edildi

Kubatoğlu/Fıratpen fabrikasında, direnişçi Cafer Timtik'e selam verdiği için 1 Temmuz günü işten atılan Ceyhan Yılmaz, 4 Temmuz Pazartesi direnişe katıldı. İşten atma saldırısını kabul etmeyen Yılmaz, patronun yalakaları tarafından fabrikadan zorla çıkarılmak istendi. Yılmaz'ın zorla çıkarılmasına diğer işçiler müdahale ederek arkadaşlarını sahlendirdi.

İşçilerden sınıf dayanışması

Kubatoğlu-Fıratpen işçileri direnişlerinin 63. gününde Kampana Deri işçilerine ziyaret gerçekleştirdi.

13 Temmuz günü öğle saatlerinde Kampana direniş alanına gelen Uyguner Deri, Özkan Deri, Prima Deri, Kundura Deri işçilerine de Kubatoğlu-Fıratpen direnişi hakkında bilgilendirme yapıldı. İşçilere Fıratpen'de yaşanan sorunları ve direnişin seyrini anlatan, dayanışma çağrısı yapan bildiriler dağıtıldı.

Kampana işçileri de Fıratpen direnişini selamlayan bir konuşma yaparak direnişle dayanışma içerisinde olma çağrısı yaptı.

Akşam saatlerinde ise, Neda Elektrik fabrikasında yaşanan işten atma saldırısı nedeniyle fabrika önünde bildiri dağıtımı gerçekleştirildi. İşçilere birlik olma ve direnişe geçme çağrısı yapıldı. Dağıtıma tahammül edemeyen patron, emrindeki ustabaşları Fıratpen direnişçilerinin üzerine saldı. Patronun adamları, dağıtılan bildirileri yırtmaya çalışırken Cafer Timtik'in de üzerine yürüdüler.

Direnişlerin sesi Gebze'de buluştu

Patronların saldırılarına karşı ortak bir mücadele platformu oluşturma hedefiyle hareket eden direnişçi işçiler 9 Temmuz günü Gebze'de bir yürüyüş gerçekleştirdiler. Direnişçi Legrand, Ontex/Canbebe, Bericap, Polyplex, Kubatoğlu/Fıratpen, PTT, Kampana, Burger King ve Casper işçilerinin çağrıcısı olduğu eyleme, Gebze'de direnişleri 200. gününe yaklaşan Bericap işçileri ile yine Gebze'de sendikalaşma mücadelesi yürüten ve yakın zamanda direniş gerçekleştiren KDS işçileri destek verdi. BDSP, ÜİD-DER, Eğitim Sen, ESP ve ÖDP de eyleme destek sundu.

Eylem direnişçi işçilerin ve destekçi kurumların Gebze Cumhuriyet Meydanı PTT önünde toplanması ile başladı.

Cumhuriyet Meydanı'nda bir süre sloganlar eşliğinde bekleyen kitle daha sonra basın açıklamasının yapılacağı alana doğru kortej düzeni alarak yürüyüşe geçti.

"Sesinizi direnişçi işçilerin sesine katın"

Yürüyüşün ardından direnişçi işçiler adına basın açıklamasını Ontex direnişçisi **Gamze Kayhan** ile Legrand direnişçisi **Selcan Binnetoğlu** birlikte okudu.

İşçilerin mücadeleleri yanında saf tutmayan sendika bürokratlarının da teşhir edildiği açıklamanın ardından direnişçi işçilere ve destekçi kurumlara söz verildi. İlk sözü **Kampana direnişçisi** Dilek Göl aldı. Mücadele süreçlerine ilişkin bilgilendirmede bulunan Kampana direnişçisi, direnişleri ortaklaştırmamanın önemine vurgu yaparak, Gebzeli emekçileri direnişlerle dayanışmaya çağırdı.

Ardından söz alan **Ontex/Canbebe direnişçisi**, daha iyi bir sendika ve daha iyi bir toplu sözleşme istedikleri için işten atıldıklarını, bu saldırı karyısında ördükleri direnişin ise 145. gününü geride bıraktığını söyledi.

Kubatoğlu direnişçisi Ceyhan Yılmaz da karşılaştığı kölece çalışma koşullarından bahsetti.

Daha sonra sözü **Legrand direnişçisi** aldı. Fabrikada sendikalaşmak için neler yaptıklarını anlatan Legrand direnişçisi, binbir zorluğa rağmen sendikalarını savunduklarını ancak işten çıkartılınca bürokrat sendikacıların direnişe sahip çıkmadığını vurguladı.

Ardından **Burger King ve PTT direnişçileri** adına birer konuşma gerçekleştirildi.

Direnişçi işçilerin ardından **BDSP** adına bir konuşma gerçekleştirildi. Direnişlerin sömürülen milyonlarca işçi için birer umut ışığı olduğunu söyleyen BDSP temsilcisi, ortak mücadelenin ve dayanışmanın önemine vurgu yaptı. Sendikal bürokrasiye ve ihanete karşı mücadelenin tüm işçiler ve emekten yana güçler açısından ertelenemez bir görev olduğunun altını çizdi.

Baştan sona coşkulu geçen ve yaklaşık 150 kişinin katıldığı eylem atılan sloganların ardından sona erdi.

Kızıl Bayrak / Gebze

PTT işçilerine meclis önünde gözaltı

İşten atıldıktan sonra “İşimizi geri istiyoruz!”, “Taşeron işçiler kadroya alınsın!” talebiyle direnişe başlayan ve bu direnişi 190 gündür sürdüren PTT işçileri seslerini Ankara’ya taşıdılar.

PTT işçileri güvencesiz çalışmaya karşı oluşturdukları eylem takvimi kapsamında İstanbul Sirkeci’de büyük postane önündeki eylemlerinin ardından 11 Temmuz günü Ulus’ta bulunan PTT Genel Müdürlüğü önünde 24 saatlik oturma eylemine başladılar. 12 Temmuz günü ise TBMM önünde oturma eylemi yapmak isteyen direnişçi PTT taşeron işçileri ve işçilere destek veren 4 devrimci gözaltına alındı.

Sirkeci’de oturma eylemi

7 Temmuz günü Sirkeci Garı önünde buluşan PTT taşeron işçileri, “İşimizi geri istiyoruz” pankartını açarak PTT binası önüne yürüdüler. BDSP, Mücadele Birliği, Topkapı İşçi Derneği ile direnişçi Legrand işçilerinin de destek verdiği yürüyüşün ardından Büyük Postane önünde basın açıklaması yapıldı. PTT taşeron işçisi **Cafer Kalağ**, 6 ayı geride bıraktıkları direnişlerinde baskı ve engellemelere boyun eğmediklerini belirtti. Kurlsız çalışmayı kabul etmediklerini söyleyen Kalağ, yürüttükleri mücadele sayesinde PTT’de birtakım hakların da alındığını sözlerine ekledi. Sömürü düzeninin çarklarına çomak sokmaya devam edeceklerini ifade eden PTT işçisi, taşeron çalışmaya karşı mücadelelerinde yeni bir mevzi yaratma ve ortak mücadeleyi büyütme amacıyla sempozyum hazırlığında oldukları bilgisini verdi. Geceyi PTT binası önünde geçiren işçiler PTT Genel Müdür Yardımcısı İhsan Eker’le görüştiler. Eker ihaleyi yapan kurumun PTT Genel Müdürlüğü olduğunu söyleyerek topu genel müdürlüğe attı. “Onlar karar verir, biz yaparız” dedi.

Tüm Bel Sen üyesi belediye emekçileri çadıra ziyaret gerçekleştirirken, ÇHD üyesi bir avukat ve Tekstil Sen üyesi bir işçi de çadıra gelerek direnişçi işçilerle sohbetler gerçekleştirdi.

İşçiler Genel Müdürlük önünde

PTT işçileri 11 Temmuz günü Ankara PTT Genel Müdürlüğü önündeydi. Yoğun sivil ve çevik kuvvet ablukası altında gerçekleşen eylemde basın açıklamasını direnişçi işçi Cafer Kalağ okudu. Kalağ, PTT yönetiminin haklarını vermeksizin kendilerini keyfi bir şekilde işten atması üzerine başlattıkları direnişlerinin 6. ayını geride bıraktıklarını belirtti.

Basın açıklamasının ardından polis şefi gelerek oturma eylemine izin vermeyeceklerini ve müdahale edeceklerini söyledi. Ancak oturma eylemini yapmakta kararlı olan işçiler polisin dayatmacı tutumunu boşa çıkardı.

Çevreden geçen insanların eyleme ilgisi yoğun oldu. Birçok emekçi işçilerin yanına gelerek sohbet ederken PTT’de çalışmakta olan taşeron işçiler de selam vererek direnişi desteklediklerini belirttiler.

Eylemin ilerleyen saatlerinde PTT yönetimiyle görüşme talep eden işçiler genel müdürün olmadığı bahanesiyle geri çevrildi. 24 saatlik oturma eylemini 12 Temmuz günü saat 10.30’da sonlandıran işçiler buradan TBMM’ye geçtiler.

Meclis önünde gözaltı terörü

Mecliste düzen partileri “düzenin bekası” uğruna

demokrasi gösterisi yaparken meclisin kapısında ise işçilere yönelik polis terörü vardı. İşçiler yol boyunca kalabalık bir sivil polis ordusu tarafından takip edildi.

TBMM önüne gelindiğinde meclisin Dikmen kapısında “işimizi geri istiyoruz” yazılı ozalit açılarak eylem başlatıldı. Ardından direnişçi işçi Rıza soylu işten atılma ve direniş süreçlerini anlatan bir konuşma yaptı.

PTT işçisi Cafer Kalağ tarafından okunan basın açıklamasının ardından sloganlarla bekleyişlerini sürdüren işçiler mesliecteki parti gruplarıyla görüşme talebinde bulundular. İşçilerin bu talebi reddedildi. Bunun üzerine oturma eylemine başlandı.

Eylemin başlamasıyla işçilerin yanına gelen polis şefi “eylemin yasadışı olduğunu derhal sonlandırılmaması halinde zorla müdahale edeceklerini ve hala eylemi bitirip alandan ayrılacaklarını” söyledi. Polisin bu sözlerini “Gözaltılar, tutuklamalar, baskılar bizi yıldırılmaz!” sloganlarıyla karşılayan işçiler eylemi devam ettirmekte kararlı olduklarını gösterdiler. Bunun üzerine işçiler çevik kuvvet ablukasına alındı.

Bir süre daha sloganlarla taleplerini haykıran işçiler kendilerine destek verenlerle birlikte yaka paça gözaltına alındılar. Gözaltı aracına götürülmeleri sırasında polise direnen ve “Baskılar bizi yıldırılmaz!”, “Katil polis hesap verecek!” sloganlarını atan işçiler ve devrimciler zorla bindirildikleri araçla hızla alandan

uzaklaştırıldılar.

PTT işçilerine işkence

Gözaltına alınan işçiler emniyete götürülüne kadar işkenceye maruz kaldılar. Polis tarafından darp edilen direnişçi işçilerin ve onlara destek veren devrimcilerin çeşitli yerlerinde darbeye bağlı morluklar oluştu. İşçiler işkenceyi raporla da belgeledi.

Emniyette ifade vermeyen işçiler 13 Temmuz günü çıkarıldıkları savcılıkta verdikleri ifadenin ardından serbest bırakıldı.

Adliye önünde açıklama

Gözaltıların serbest bırakılmasının ardından Ankara Adliyesi önünde bir basın açıklaması gerçekleştirildi.

BDSP, Devrimci Proletarya, Kaldıraç ve Devrimci Yolda Özgürlük tarafından örgütlenen eylemde “Baskılar bizi yıldırılmaz, PTT işçisi yalnız değildir!” ozaliti açıldı. DHF ve EHP’nin de destek verdiği eylemde sloganlar atıldı.

Gözaltı sırasında işçilere ve devrimcilere yapılan işkence teşhir edilerek eylem sonlandırıldı.

Kızıl Bayrak / Ankara

Ontex’te işe iade kararı

Patron-sendika işbirliği ile işten atılan Selüloz-İş üyesi Ontex/Canbebe işçilerinin çeşitli eylemlerle örgütledikleri direnişe paralel olarak yürüttükleri hukuki mücadele kazanımlarla ilerliyor. Bakırköy 6. İş Mahkemesi’nde 13 Temmuz günü görülen işe iade davasında 6 işçinin işe iadesine karar verildi. İşçilerin fabrika önündeki direnişleri ise devam edecek.

Mahkeme işe iade kararı uygulanmadığı takdirde ise Ontex patronunun tazminat ödemesini kararlaştırdı. Bu durumda Ontex patronu 6 işçi için 12 maaş tutarında sendikal tazminat ödeyecek. İşçilerin işe geri alınması halinde dahi işçilerin boşa geçirdiği 4 aylık ücretlerini ödemek zorunda.

Ontex patronunun 8 gün içerisinde Yargıtay’a itiraz etme hakkı var. Yargıtay’a itirazda bulunulmaması durumunda ise patronun önünde iki seçenek var. Birinci seçenek işçilerin işe geri alınması, diğeri ise işe almamak, bu durumda da kötü niyet tazminatı ödenmesi gerekiyor.

İşe iade davaları süren 7 işçinin duruşması ise 29 Temmuz günü Bakırköy 7. İş Mahkemesi’nde görülecek.

Kızıl Bayrak / İstanbul

Buca’da tekstil toplantısı

Buca ve Gaziemir’de çalışan tekstil işçilerine yönelik çıkarılan Tekstil İşçileri Bülteni faaliyetleri kapsamında film gösterimi ve bülten toplantısı gerçekleştirildi.

Geçtiğimiz haftalarda gerçekleştirilen tekstil işçileri pikniğinde yürütülen tartışmalarda bülten çalışması kapsamında sosyal ve kültürel etkinliklere de ağırlık verilmesi kararlaştırılmış, bu amaçla bülten toplantısının film gösterimi ile birlikte gerçekleştirilmesi planlanmıştı. Planlama

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

doğrultusunda 10 Temmuz Pazar günü Buca Pir Sultan Abdal Kültür Derneği’nde Charlie Chaplin’in “Modern Zamanlar” filmi gösterildi.

Beğeniyle izlenen filmin ardından yapılan tartışmada Chaplin’in aktardığı sömürü koşullarıyla günümüz tekstil atölyeleri arasında bağlar kuruldu.

Film üzerine yapılan tartışmanın ardından Tekstil İşçileri Bülteni’nin Ağustos sayısı gündemleri belirlendi. Yapılan görev dağılımının ardından etkinlik sona erdi.

Taksim İlkyardım'da direniş

Taksim Eğitim Araştırma Hastanesi'nde işten atılan Dev Sağlık-İş üyesi ve işyeri temsilcisi Güllü Hanoğlu 13 Temmuz günü direnişe başladı. İşten atmanın protesto edildiği eyleme yaklaşık 200 kişi katıldı. Açıklamada Dev Sağlık-İş Genel Başkanı Arzu Çerkezoğlu, SES Şişli Şubesi, İstanbul Tabip Odası, Eğitim Sen ve Halkevleri de katılım sağladı.

Açıklamada konuşan Hanoğlu, hastanede son ihaleyi alan Atlas Sağlık ve Sosyal Hizmetleri Tic. San. Ltd. Şti tarafından işten atıldığını belirterek, işe devam edebilmesinin koşulu olarak geçmişteki tüm haklarından vazgeçtiğini belirten bir kağıdı imzalaması dayatmasında bulunulduğunu söyledi.

Hanoğlu'nun ardından Çerkezoğlu bir konuşma yaptı. Taahhütnamenin, "Ben yıllardır kazandığım emeğimden vazgeçiyorum. Hatta ileride herhangi bir

hakkım ortaya çıkarsa, yasalar yoluyla bunu alırsam faizi ile birlikte taşeron firmaya geri ödemeyi taahhüt ediyorum" anlamına geldiğini söyledi. Hekim kimliği ile hastaneyi yönetenlerin böyle insanlık dışı bir uygulamanın nasıl parçası olduğunu sordu.

Açıklamada DİSK Genel Başkan Yardımcısı Ali Cancı, TTB Merkez Konseyi üyesi Lale Tırtıl, SES Şişli Temsilcisi de yaptıkları konuşmalarla taşeron sistemini eleştirdiler.

Açıklamanın ardından, pankart ve taahhütname örneği başhekimlik önüne asıldı.

Eylemin sonunda Hanoğlu, "Kendiminkiler ama öncelikle arkadaşlarımızın hakları için bu onurlu direnişi, hastane yönetimi beni işe geri alıncaya ve taahhütname uygulamasından vazgeçinceye kadar sürdüreceğim" diyerek direnişe başladığını duyurdu.

Samsun'da sendika düşmanlığı

Samsun'da Dev Sağlık-İş üyesi taşeron sağlık işçilerinin direnişi sürüyor. Bunun yanında hastane yönetimi ve taşeron firmalar işçilere sendikadan istifa etmeleri için baskı yapıyor.

Yeni işten atmalarla beraber Gazi Devlet Hastanesi önüne kurulan direniş çadırının nüfusu artarken, direnişçi işçilere aileleri de destek veriyor. 8 Temmuz günü direnişçi işçilerin anneleri çadıra ziyaret gerçekleştirerek bu süreçte çocuklarının yanında olduklarını gösterdiler.

Çadırdaki basınla görüşen anneler bu hukuksuzluğun ortadan kaldırılması ve çocuklarının bir an önce işlerine geri dönmelerini istediklerini

ifade ettiler. Anneler başhekimle de bir görüşme gerçekleştirdiler.

Hastane yönetimi ve taşeron firmalar toplantılar düzenleyerek işçilere sendikadan istifa etmeleri için baskı yapıyorlar. Sendikadan istifa etmemiş olanları atacakları tehdidiyle işçileri sindirmeye çalışıyorlar.

Toplantıda sendikadan istifa etmeyeceğini ifade eden veri giriş elemanı K. Esra Savaşlı hakkında tutanak tutulması ve direnişe destek veren işçilerin tespit edilmesi için bir hastane personeliyle bir kameramanın görevlendirilmesi ise baskının boyutlarını gösteriyor.

"Taşeron sistemi köleliktir"

Gümüşhane'nin Karamustafa Köyü'nde özel bir firmaya ait maden işletmesine elektrik hattı çeken taşeron firma işçileri ücretleri gaspedildikten sonra ortada bırakıldı.

Kent merkezi yakınlarında kırsal bir alanda kurdukları çadırdaki yatıp kalkan işçiler, taşeron firmaya tepki gösterirken, işçilerden bazıları çadıra sığmayınca geceleri civarda bulunan minibüste yatıyor.

Aylardır para alamadıkları için memleketlerine dönemeyen işçiler, Tekke trafo merkezinden maden sahasına kadar olan yaklaşık 35 kilometrelik hatta 141 direğin dikme işini yaptı. Geçtiğimiz yıl başladıkları çalışmada sona geldiklerini, fakat

bugüne kadar para alamadıklarını belirten işçiler, işin son bölümünde taşeron firmanın kendilerini bırakıp kaçtığını, telefonlara da cevap vermediğini söylediler.

İşçilerden Enver Usta yaklaşık 25-30 metre yüksekliğindeki direkleri karda kışta diktiklerini, paralarını alamadıkları için mağdur olduklarını belirterek, "*Elemanı olarak çalıştığımız taşeron firma, çalışan arkadaşlarımıza çek verdi, bazı arkadaşlarımıza da sözler verdi. Bu verilen sözlerin hiçbirini yerine getirilmedi, çekler ödenmedi. İnsanlar mağdur oldular. Çalıştılar paralarını alamadılar. Canımızı hiçe sayarak çalışıyoruz. Alnımızın terini, emeğimizin karşılığını versinler*" çağrısında bulundu. Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Madende direniş sonuç verdi

Zonguldak'ta, Türkiye Taşkömürü Kurumu'na bağlı (TTK) Üzülmüş Müessese Müdürlüğü'nde Star İnşaat ve Ticaret AŞ taşeronuna çalışan 200 işçinin direnişi sonuç verdi. İşçiler, eylemlerinin 18. gününde haklarını elde ettiler.

Geçmişe dönük alacakları, sigortaların maaş üzerinden ödenmemesi, işe bedelleri gibi sorunlar nedeni ile iş bırakan 200 maden işçisi, Genel Maden İşçileri Sendikası (GMİS) ve AKP İl Başkanı Hamdi Uçar arasında yapılan görüşmelerde anlaşma sağlanması üzerine eylemlerini sonlandırdılar.

Alacaklarının bir kısmının ödendiğini geri kalan alacaklarının ise 20 Temmuz 2011 tarihinde ödeneceğini, taleplerinin karşılandığını, maaşlarının tam olarak maaş kartlarına yatırılması konusunda taahhüt aldıklarını, sigorta bedellerinin maaş üzerinden ödenmesi konusunda firma yetkilileri ile anlaşmaya vardıklarını belirten işçiler işlerine geri dönmenin mutluluğunu yaşadıklarını ifade ettiler.

TPAO'da eylem

Adıyaman TPAO'da, Petrol-İş üyesi işçilere yönelik baskılar protesto edildi. Sendika yönetimine ve üyelere baskı yapıldığını belirten Petrol-İş Adıyaman Şubesi mesai öncesi basın açıklaması yaparak 1 saat işe geç başlama eylemi gerçekleştirdi.

Mesai öncesi bölge müdürlüğü önünde toplanan işçiler sloganlar atarak idare binasına yürüdüler. Eyleme Petrol İş Sendikası Genel Merkezinden Eğitim Örgütlenme Sekreteri Nimetullah Sözen, Genel Mali Sekreter İbrahim Doğangül ve 150'ye yakın işçi katıldı.

Form Mukavva'da direniş

Selüloz-İş Sendikası'nda örgütlendikleri için işten atılan Form Mukavva Ambalaj işçilerinin direnişi kararlılıkla sürerken işçiler açlık grevine hazırlanıyor. İzmir Torbalı'da Pancar yolu üzerinde kurulu fabrika önündeki bekleyişlerinde 3 haftayı geride bırakan 17 işçi bugüne kadar belirli aralıklarla sürdürdükleri eylemlerine 24 saat devam etme kararı aldı.

Patronun, seslerini duymaması halinde eylemlerini arttırma kararı alan direnişçi işçiler bir sonraki eylemlerinin İzmir ve Ankara'ya yürüyüş olacağını söylediler. Bu eylemlere rağmen sonuç çıkmazsa işçiler açlık grevine başlayacak.

İşçiler haklarının peşinde

Üç yıl önce kapatılan Özbucak tekstil fabrikasının işçileri, geçen zamana rağmen alamadıkları hakları için çadır kurdular. Özbucak patronunu ve işbirlikçi Teksif yönetimini protesto eden işçiler, eylemlerini sürdüreceklerini belirtiyorlar.

Yıkık durumdaki Özbucak fabrikasının önünde kurulan çadırdaki eylem yapan işçiler adına açıklamayı Özcan Ökten okudu.

Ökten fabrikanın kapatılmasıyla 700 işçinin işsiz kaldığını, içeride 6 ay maaş ve 3 yıl geriye dönük sosyal hakları olmak üzere toplamda 12 milyon lira alacaklarının olduğunu belirterek mağdur edildiklerini söyledi. Bu duruma gelmelerinin sorumluluğunun Özbucak ailesi ile fabrikanın ortaklarından Nusret Balkaroglu olduğunu anlatan Ökten, "Ayrıca bizi korumayan sendikamız Türk İş'e bağlı Teksif de bundan sorumludur" diyerek sendika yönetiminin bu süreçteki rolünü vurguladı.

Şimdiye kadar 12 eylem ve protesto yaptıklarını belirten Ökten, haklarından asla vazgeçmeyeceklerini belirtti.

Ortadoğu'da halk hareketleri-1

Tunus-Mısır

-III-

Devrim bir anda değil fakat bir tarihi dönem olarak gelir. Rus devriminin başlangıcını tarihçiler 1861'de toprak köleliğinin kaldırılmasıyla ilişkilendirirler. Serfliğin kaldırılması devrime karşı bir önlemdir, ama sonuç vermemiş, büyük devrimi hazırlayan süreci başlatmıştır. Serflik büyük bir ağırlık, toplumun çekemeyeceği bir yük haline gelmişti Çarlık Rusya'sında. Çarlık 1861 reformuyla, serfliğin kaldırılması diye bilinen reformla buna karşı önlem almış oldu, sistemi kurtarmak uğruna. Ama bu sözde reformun herhangi bir şeyi çözmediğini, serflikin kalkmadığını, köylülüğün özgürleşmediğini, toprağın köylülüğe geçmediğini biliyoruz. Eh, reformlarla çözülemeyen sorunlar tarih içinde devrimlerle çözülür. Bunun ilk aşamada 1905 Devrimi'ne vardığını, 1905 Devrimi'nin büyük bir kitle hareketlenmesinin üzerine geldiğini, başarısızlığa uğradığını, kırıldığını, yenildiğini, ama bir başka evrede de kendini daha ileri düzeyde yeniden ortaya koyduğunu biliyoruz.

Devrimler bir anda patlak vermezler, bir anda bir yerden çıkmazlar. Devrimler, büyük bir tarihi birikimin ürünüdürler ve onun kendini çeşitli ilk sarsıntılar halinde, yerine göre çeşitli olgunlaşmamış devrimler halinde, 1905'te olduğu gibi, dışarıya vurduğu bir tarihi evre olarak sökün eder gelirler.

Biliyorsunuz, devrimler ile depremler arasında analogiler kurulabiliyor. Toplumsal fay hatlarındaki enerji birikiminden sözedilebiliyor. Ama fay hatlarındaki birikim kendini önce belli sarsıntılarla dışa vurur. Bakarsınız Marmara'da birtakım sarsıntılar olur, bilim insanları, büyük Marmara depreminin ilk belirtileridir bunlar der. Gerçekten de öyledir. Ama deprem on yılda gelir, otuz yılda gelir, elli yılda gelir, bu önden kestirilemez. Zira çok karmaşık bir doğa olayıdır sözkonusu olan. Bilim henüz ona hakim olmayı, onu zamansal olarak doğru biçimde öngörmeyi, gerçekleşme zamanını hesaplamayı, saptamayı olanaklı kılamıyor.

Bu aynı güçlük toplumsal depremler demek olan devrimlerde de var. Belli bakımlardan belki daha kolay, belki belli bakımlardan daha zor... Bir dönemin içindeyiz. Bolivya'da yıllarca büyük kitle hareketleri ile bir dizi halk isyanı yaşandı. Şimdiki Morales yönetimi varlığını ona borçlu. Aynı şekilde Ekvator'da bir dizi halk isyanı oldu, kent emekçileri ile birleşen yerlilerin içinde özel bir yer tuttuğu halk isyanı oldu ve şimdiki solcu başkan Rafael Correa iktidarını buna borçluyuz. Venezuella'da halk hareketinin bir ürünü olarak iktidara gelen Chavez'i 2002 yılında amerikancı bir darbe yoluyla ensesinden tuttular, götürüp bir adaya hapsedtiler. İki milyon Karakaslı emekçi yeni kurulan darbeci hükümetin sarayını sardı kırksekiz saat boyunca. Bunun üzerine ve büyük kitle kararlılığından güç alan bir grup genç subay, adına "ulusal onur operasyonu" dedikleri bir

girişimle, Chavez'i kapatıldığı adadan alıp gerisin geri başkanlık sarayına getirdiler. Bunlar yalnızca Latin Amerika'dan ve yalnızca birkaç örnek, tümü de yakın geçmişte, geride bıraktığımız yakın yıllar içinde yaşandılar.

Dünyada olayların gidişini konu alan bazı değerlendirmelerimizde var, söylenen şudur: Bugün bazı soğukkanlı burjuva bilim adamları bile neo-liberal kudurganlığın dünya çapında biriktirdiği sosyal sorunlardan, çelişkilerden, hoşnutsuzluklardan hareketle, diyorlar ki; 21. yüzyıl öyle büyük bir toplumsal sarsıntılar yüzyılı olacaktır ki, tarihçiler dönüp 20. yüzyıla baktıklarında, ne de sakın bir yüzyıllmış 20. yüzyıl diyeceklerdir. Olaylara nesnel bakmaya çalışan bazı burjuva bilim adamları bile bunu söyleyebiliyor. 21. yüzyılın büyük toplumsal patlamalar yüzyılı olacağına, bunların kendini küresel boyutlarda ve büyük zincirleme olaylar olarak gösterebileceğine ilişkin bir öngörü bu.

Gerçekten de, dönüyoruz Magrip'e bakıyoruz, oradan Ortadoğu'ya doğru kayıyoruz, herkes, konunun uzmanları da dahil, Tunus'un tarihinde böyle bir şey yok, bu çapta bir hareket yok diyorlar. Mısır'a geçiyorlar, Mısır'ın tarihinde bu çapta bir toplumsal kitle hareketi yok diyorlar. Demek ki 20. yüzyıl, o büyük çalkantılar ve devrimler yüzyılı, o büyük savaşlar yüzyılı, o büyük sosyal mücadeleler yüzyılı bile Tunus ve Mısır'a bu çapta bir hareketlilik nasip eylememiş. Ama şimdi var. Ne zaman? 21. yüzyılda. Demek ki 21. yüzyılda ölçüler hep farklı. Kitle katılımı, birbirini etkileme, birbirini tetikleme, yayılarak büyüyen bir sarsıntı... Ölçüler değişiyor dikkat ederseniz. Bunlar ama henüz yalnızca ilk sarsıntılar. İlk sarsıntıların ölçüleri üzerinden ifade etmiş oluyorum.

Tunus ve Mısır'da Kızıl Bayrak Arşivinde bulabilirsiniz

bakacağız. Dünya artık bir köy olmuş durumda, emperyalist küreselleşmeyi propaganda ederken böyle diyorlardı bize, değil mi? Bunu neye göre söylüyorlardı? Gerçekten dünyayı bir köy gibi yönetmek hevesinde ve bir parça da başarısında idiler. Bolivya'daki köylünün içme suyuna el koyuyorlardı, ülkenin doğal gazına el koyuyorlardı. Böyle gidebilse, dünya onlara kalabilse, belki bir on sene sonra bu kez temiz havanın ticarileştirilmesini gündeme getirecekler. Dün insanlık suyun parayla olabileceğini düşünemezdi. Ondan dolayı da gündelik dilde sudan ucuz denilirdi! Bedavadan da öteye anlamına gelir. Ama şimdi su parayla ve çok değerli. Yarın temiz havanın paralı hale geleceğinden kuşku duymayınız, eğer dünya bu barbarların elinde bu çizgide giderse. Gitmeyecek ama! Ya barbarlık içinde çökecek ya toplumsa devrimle değişecek.

Küresel çapta neo-liberal politikalar dünyanın dört bir yanında uygulandı. '90'lı yıllarda dünyada yüz ülke IMF programlarını uyguluyordu. Bunlar içinde Tunus ve Mısır da var. İkisi de anlaşmalarını 1991 yılında yapmışlar. IMF anlaşmaları sosyal yıkım demektir, sömürü demektir, tarımın çökertilmesi demektir, yoksulluk demektir, emekçilerin aç bırakılması demektir, hayatın her alanında ticarileşme demektir, işsizleşme demektir. Bu ne yaratır? Bu sosyal patlama yaratır. Bu patlamayı önce Arjantin'de mi yaratır, sonra Tunus'ta mı yaratır? Bunu bilemeyiz, kimse de bilemez. Nitekim bu ülkelerde yaşayan uzmanlar bile bunu bilemiyorlar.

BBC muhabiri 17 Ocak'ta Kahire mahreçli bir haber yapıyor. Neyin haberi bu? 25 Ocak'ta 6 Nisan Hareketi'nin çağrısı var, bunun haberi... Yazının başlığı şu: "Mısır Tunus olabilir mi?" Bu deneyimli bir muhabir, öyle olduğu söyleniyor. Yazık ki böyle bir şans yok diyor, bu deneyimli muhabir haberinde.

ir dersleri

H. Fırat

Bunun olabilmesi için Mısır'ın önce uzun yıllar süren ataletten kurtulması lazım; gösteriler hep birkaç yüz kişiden ibaret kalıyor, bunlar da hep aynı yüzler, polisler göstericilerin birkaç katı oluyor, dolayısıyla böyle bir şans yok, diyor. Kim diyor bunu? "BBC'nin deneyimli Kahire muhabiri"!.. BBC'nin Kahire muhabiri demek, Arapça bilen, Mısır toplumunu içinden bilen, nabzını tutan, gidip o birkaç yüz göstericiyi hep gören bir insan demek. Beklemiyor böyle bir şeyi ama. Bu yalnızca onun kusuru değil, hiçbir Mısır uzmanı olup biteni beklemiyordu. Bir dalga bekliyorlardı, ama Mısır sırada yoktu. Yemen'e, Ürdün'e, Cezayir'e, Fas'a, başka ülkelere işaret ediyorlardı. Ama kimse Mısır için bunu öngörmüyordu. Mısır sindirilmiş, tüketilmiş, bitmiş, atalet içinde bir toplum diyorlardı. Ama tümü de yanıldılar. Tunus'u hemen ardından Mısır izledi, tüm negatif öngörülerini silip süpürerek.

Patlamaların geleceğini biliriz, ama nereden geleceğini bilemeyiz. Geleceğini biliriz, ama ne zaman geleceğini bilemeyiz. Hiç merak etmemiz de gerekmiyor. Bunu kendi toplumumuz için merak edebiliriz. Bu toplumun içindeyiz. Nabzını tutmak, gelişme süreçlerini sezmek çok önemli. Özellikle öncü rolü oynaması gereken devrimci bir parti için. Ama hiçbir devrimcinin, acaba öncelikle dünyanın neresinde ve ne zaman patlayacak, bunu bilme şansı yok, bunu bilmesine gerek de yok.

TKİP III. Kongresi'nin bildirisinin temel önemde bir saptaması ile toparlamak istiyorum. Söz konusu bildiride, insanlık yeni bir bunalımlar, savaşlar ve devrimler dönemine girmiş bulunmaktadır; bunalımlar ve savaşlar halen gözümüzün önünde yaşanan, seyreden olgular durumundadır; ama kuşku olmasın ki devrimler de bunları izleyecektir, zira ilk ikisini hazırlayan tarihi-toplumsal zemin üçüncüsünü de hazırlayan o aynı zemindir, deniliyor. Orijinal biçimiyle okuyorum:

"İnsanlık yeni bir bunalımlar, savaşlar ve devrimler dönemine girmiş bulunmaktadır. Bunalımlar ve savaşlar halen günümüz dünyasına damgasını vuran yıkıcı olgulardır. Birbirine sıkı sıkıya bağlı bu iki olgusal gerçek, yeni bir devrimler döneminin de dolaysız bir habercisidir. Dünya işçi sınıfı ve emekçilerinin kapitalist bunalımların ve emperyalist savaşların büyük yıkım ve acılarına yanıtı bir kez daha devrimler olacaktır. Dünyanın dört bir yanında ve elbette Türkiye'de de..."

20. yüzyıla analoji var burada. İnsanlık, kapitalist sistemin kudurganlığına, yarattığı çok yönlü yıkıma, yarattığı bunalımlara ve yolaçtığı savaşlara karşı çaresiz, eli kolu bağlı kalmayacaktır; çıkışı bir kez daha devrimlerde arayacaktır, tüm dünyada ve elbette Türkiye'de de, söylenmek istenen bu. Bu "tüm dünya"ya gördüğümüz gibi beklenmedik bir şekilde Tunus girebiliyor, Mısır girebiliyor. Dün Endonezya girmişti, Suharto devrilmişti. Arnavutluk girmişti, ülkenin yarısı silahlı ayaklanmayla ayağa kalkmıştı.

Latin Amerika'nın sol hükümetlerini yaratan büyük isyanlar girmişti. Akdeniz'in kuzeyini, Yunanistan'ı ayağa kaldıran olaylar yaşanmıştı. Bütün bunlar hep bunun içinde.

Saldırı ve yıkım politikalar dünya çapında uygulandı. Küreselleşme saldırısı bunu ifade ediyordu. Böyle olunca, bunların yarattığı toplumsal hoşnutsuzluk birikiminin şu veya bu şekilde dünyanın herhangi bir ülkesinde ya da ülkeler grubunda, şu veya bu zamanda patlak vermesi hiçbir biçimde şaşırtıcı değildir, olmayacaktır. İktisadi ve sosyal açıdan tüm kapitalist dünya buna aday. Kuşkusuz iktisadi ve sosyal koşullar kendi başına yeterli değil. Her bir ülkenin bir de kendine özgü koşulları var. Kendine özgü tarihi, kültürel koşulları, etnik ve dini yapıları, dünden kalan toplumsal mücadele birikimi vb., bir dizi başka etken var. Dolayısıyla toplumsal hoşnutsuzluk birikimi ortak zeminini, her bir toplumun kendi özgünlüğü üzerinden düşünmek gerekir. Her toplumun kendi prizması var ve ortak paydayı oluşturan sorunlar bu prizmadan yansıyarak kendini ortaya koyar.

Diylektiğin temel bir yasasıdır. Evrensel olan özgül olanın üzerinden yansır. Hiçbir şeyi evrenselliği içinde göremezsiniz. Evrensellik bir soyutlamadır, bir genellemedir. Özgünlüğü, özgül yansımaları üzerinden görüp somutlayabilirsiniz onu. Hani denilir ya, gerçek her zaman somuttur. Gerçeklik kendini kendi somutluğu içinde gösterir. Dolayısıyla toplumsal mücadelenin, giderek de patlamaların nerede ne zaman gerçekleşeceğini, hangi biçimler ve boyutlar üzerinden ortaya çıkacağını aynı zamanda her bir toplumun kendi özgün koşulları belirler.

Demek istiyorum ki, dar ve kısır bir ekonomik-

sosyal indirgemeci yaklaşım yok anlatmaya çalıştığım dünya tablosunda. Ama son tahlilde de sözünü ettiğim ortak zemin var ve son tahlilde olup bitecekleri de belirleyen zemindir. Son tahlilde sömürü sisteminin, sınıflar sisteminin, mülkiyet ilişkilerinin olduğu bir genel zeminde, bunun üstüne binmiş ağır bir sosyal yıkım, neoliberal saldırı, bunu tamamlayan, bunun güvencesi ve aracı olarak baskı, kölelik, aşağılanma, hiçe sayılma varsa, bunlar da müzminleşmişse, bu bir yerde kendini bir patlama olarak gösteriyor. Kaldı ki, dünya küreselleştiği için, bunu burada pozitif anlamda kullanıyorum, bu patlamalar bulaşıcı da oluyor. Sınırlar bir anda yıkılıyor.

Kapitalizm tarihinde buna benzer bir durum ilk olarak 160 yıl önce, Avrupa'da 1848 Devrimleri fırtınası ile yaşandı. 1848 dünyasında ulaşım ve iletişim henüz son derece geri ve sınırlıydı. İngiltere üzerinden demiryolu kullanımının gündeme gelişi henüz yirmi yıllık, ABD üzerinden telgraf kullanımının gündeme gelişi ise henüz yalnızca birkaç yıllık bir olaydı. Ama yine de dünya, daha doğrusu o günün dünyası sayılan Avrupa, hayli küçülmüş sayılırdı. Fırtına 22 Şubat'ta Paris'te patlak verdi, 11 Mart'ta Viyana ve Prag'a, 17 Mart'ta Berlin'e sıçradı. Ardından İtalya'da bir dizi kente, öteki bazı Avrupa ülkelerine yayıldı.

Bugünden baktığımızda, dünya o zaman henüz çok büyüktü. Ama sanayi devriminin 50 yıl sonrası üzerinden baktığımızda, 1848'ler dünyası, sanayi devriminin başlangıç evresine göre de hayli küçülmüştü ve dolayısıyla etkileşim büyüktü. 160 sene sonra bugün ulaşım, iletişim ve dolayısıyla da etkileşim artık o zamanlarla kıyaslanamaz ölçülerde. Artık devrimler için birkaç gün sonra gelecek güvenilir haberler beklemiyoruz. Saati satine internetten haber olarak, televizyondan canlı görüntü olarak izliyoruz. Bu hiçbir dönemle kıyaslanamaz boyutlarda ve güçte yoğun bir etkileşim olanağıdır. Günü geldiğinde bu etkileşimin apayrı bir etkisi olacaktır. Bugün için burjuvazi onu kötüye kullanıyor ve bir dizi araçla dengeliyor, zaafa uğrattıyor olsa da.

Bütün bunları bir kez daha şöyle toparlıyorum. İnsanlık yeni bir bunalımlar, savaşlar ve devrimler dönemine girmiş bulunmaktadır. Bunalımlar dünyanın genel bir gerçeğidir bugün. Savaşlar, genel bir emperyalist dünya savaşı olarak değil ama onun ilk hazırlıkları, ilk çatışmaları, ilk muharebeleri olarak halen gözler önündedir. Devrimler devrim olarak henüz yok ama devrimlere varabilecek ilk kıvılcımlar olarak bugün gene gözler önündedir. Tunus, Mısır vb. olaylar da bunun günümüzdeki yeni kıvılcımlarıdır. Büyük depremin ilk öncü sarsıntılarıdır bunlar.

Bu bakış açısı çok önemli. TKİP III. Kongresi'nin o kısacık bildirisinde bile, bu bakış açısı, partimizin bütün bir hazırlığını, örgütsel konumlanışını, çalışma tarzını, kadro yapısını, mücadele anlayışını, değerler sistemini belirlemektedir deniliyor. O kısacık bildiride bile bu bakış ile güncel tutum ve davranışlar

bütünü arasında dolaysız bir ilişki kuruluyor. Bildiride yeni bir bunalımlar, savaşlar ve devrimler dönemine işaret eden paragraf hemen ardından şöyle devam ediyor:

“Bu tespit partimizin tüm mücadele, çalışma ve örgütlenme çabasının belirleyici ana eksenidir. Partimiz tüm güncel devrimci görev ve sorumluluklarına buradan bakmakta, geleceğin büyük mücadelelerine bu bakış açısı ile hazırlanmaktadır. Her biçimi ile burjuva gericiliğinin Türkiye toplumunu boğucu bir kuşatma altında tutması güncel olgusu geçici olmaya mahkumdur. Kapitalizmin onulmaz çelişkileri karşı konulmaz bir biçimde Türkiye işçi sınıfını ve emekçilerini bir kez daha devrimci sınıf mücadelesi alanına yöneltecektir. TKİP bu bilinçle, bundan beslenen bir devrimci güven ve iyimserlikle hareket etmekte, tüm güncel çabasını bu süreci hızlandırmaya yoğunlaştırmakta, bunu ise şaşmaz biçimde proletarya devrimi hedefine bağlamaktadır.

“Partimizin bilincine, pratiğine ve tüm hareket tarzına sinmiş bu bakış açısı, doğal olarak kongremizin gündemindeki sorunları ele alışı da belirlemiştir.”
(TKİP III. Kongresi Bildirisi)

Geçen yılın son aylarında yine burada TKİP III. Kongresi’ni konu alan bir konferans vermiştim. O zaman altını çizdiğim önemli noktalardan biri de şuydu:

Demiştim ki, şu geride bıraktığımız aylar içerisinde, kısa aralıklarla iki partinin kongresi gerçekleşti. Bu partilerden birinin kongresinden çıka çıka legal alana yeni bir düzeyde geçiş, yani yasal parti çıktı. Demek ki rejimde bir yumuşama bekleniyor ve Türkiye’nin görünür geleceğinde bir sosyal durgunluk öngörülüyor, bundan da barışçıl hazırlık sonucu çıkarılıyor. Yasal parti her zaman barışçıl hazırlıkla sıkı sıkıya bağlantılıdır. Aynı zamanda rejimin yumuşayacağı, demokrasinin olanaklarının genişleyeceği, dolayısıyla yasal çalışma olanaklarının çoğalacağı düşüncesi var ve yasal parti aynı zamanda bunun ürünü olarak gündeme getiriliyor.

Aynı dönemde bir başka parti daha kongre yapıyor, diye eklemiştim. Bu partinin kongresinden ise, tıpkı iki yıl önce yapılan II. Kongre’sinde olduğu gibi, bir kez daha devrimci örgüt yaşamsaldır, tespiti ve vurgulu çağırısı çıkıyor. Düzene karşı sağlam bir devrimci konumlanmış, parti örgütünün bu temelde çok yönlü olarak devrimcileştirilmesi, devrimci iç yaşamının güçlendirilmesi, sınıf eksenli partiye geçiş vb., vb. bunu tamamlıyor. Yasal partiyi seçenler, partiyi herkese açıyorlar, bunun için sokaklara kayıt büroları kuruyorlar. Devrimci örgüt yaşamsaldır diyenlerse partinin saflaştırılması, sağlamaştırılması, devrimcileştirilmesi, bununla çelişen unsurların ayıklanmasından söz ediyorlar. Biri reforma/barışçıl bir döneme hazırlık, ikincisi devrime hazırlık anlamına geliyor, görevler buna

göre saptanıyor, tercihler buna göre yapılıyor. Biri şekilsiz bir ezilenler partisi, diğeri sınıf eksenli devrimci bir parti olmak peşinde.

Sınıf eksenli parti ne demek? Sınıf eksenli devrime hazırlık demek. Sınıf eksenli devrim olmadı mı ne olur? Tunus ve Mısır’da ne olduysa işte o olur! Bunlar son derece önemli ayırım çizgileri. Mısır’ı alacağız, başarısız 1905 Devrimi ile karşılaştıracacağız. Görünürde başarılı “Mısır devrimi”ni alacağız, gerçekte başarısız 1905 Devrimi’yle karşılaştıracacağız. Neden 1905’e devrim dediğimizi, neden Mısır’daki “devrim”e gerçekte ancak bir halk isyanı diyebileceğimizi enine boyuna tartışacağız. Bunu burada, bu tartışmanın içinde yapacağız. Böylece konumuzun da daha somut alanına girmiş olacağız.

Bir kez daha tekrarlıyorum, bu olaylara hep bir tarihi dönemin içinde bakacağız. Mısır’ın ya da Tunus’un derinlikleri bizim için esasa ilişkin bir önem taşıyor. Biz Türkiyeli devrimcileriz, biz bu ülkelerde olup bitenleri ancak genel dış çizgileri içinde görebiliriz. Tunus’ta ve Mısır’da bu tür bir hareketlenme beklemiyorduk, ama patlak verdiğinde de buna hiçbir biçimde şaşırmıyoruz. Başka herhangi bir ülkede patlak verseydi yine şaşırmazdık.

Fay hatlarındaki enerji birikiminin saptanması toplumsal devrimler için çok daha zordur, sorun burada çok daha karmaşıktır. Ama yine de bir dönem öngörülebilir. O fay hatları ilk sinyalleri bize gönderebilirler ve işte gönderiyorlar da. Bugün Ortadoğu bir bütün artık. Bunu olaylar gösterdi. Ama bu bütünlüğü sağlayan bir tarih var, bir kültür var, bir dil birliği var. Yani bir rastlantı değil bu. Hani, toplumların özgünlüğü, kültürel yapısı, etnik yapısı demiştim ya... Dikkat edin, bu koşullar sağlıyor sözünü ettiğim bütünlüğü. Ortak payda altında topluyor. Bunlar aynı tarihin ve aynı kültürün insanları. Abbasiler’in, Endülüsler’in, Emeviler’in... Sömürge döneminde de Osmanlı’nın sömürgesiydi bunlar. Sonra Fransız ve İngiliz emperyalizminin sömürgesi oldular. Onlar yapay bir biçimde bölündüler. Tabii bu bölünme belli sonuçlar yaratmamazlık edemezdi, belli bakımlardan farklılaştırdı bu toplumları. Ama tarihin ve kültürün derinliklerinden gelen ortak özellikleri silemezdi ve böyle hareketlenmeler döneminde bu ortak yönler önplana çıkabiliyor.

Buraya kadarki anlatımım içerisinde, Tunus’la başlayan, Mısır’la devam eden, giderek genel Ortadoğu sarsıntısı olarak süren olayların sadece bugünkü dünya tarihi içerisinde nasıl görülmesi gerektiğine ilişkin bir sunum yapmış oldum. Şimdi Tunus ve Mısır’da yaşananlara daha somut biçimde bakabiliriz.

(Devamı var...)

Ücretsiz PDF Kitap ve Sesli Sunumları İçin: www.kizilbayrak.org

Süveyş Kanalı grevi kararlılıkla sürüyor

Mısır’da halk ayaklanmasının zafere ulaşmasında tayin edici rol oynayan işçi sınıfı yeniden grevler örgütlüyor. Süveyş Kanalı Yönetimi (Suez Canal Authority-SCA) bünyesinde çalışan 5 şirkette başlayan grev 3. haftasını geride bıraktı.

Grev toplam 7 şirket bünyesinde başlamış, 2 şirkette ise 6 Temmuz günü askıya alınmıştı. El-Mawany ve El-Temsah isimli şirketlerin işçileri, kendilerine ordu görevlilerince taleplerinin karşılanacağına dair söz verildiğini, bu yüzden taleplerin karşılanmasını beklemek için bir hafta süreyle greve ara verdiklerini açıklamışlardı.

Grevde olan yaklaşık 2200 işçi, haksız uygulamalara son verilmesini ve düşük ücretlerin düzeltilmesini istiyor.

Greve devam eden 5 şirketteki işçiler adına Al-Ahram gazetesine konuşan sözcü Ali Sharaawy taleplerini şöyle sıraladı:

“Ücretlerde yüzde 40 artış, yüzde 7 ikramiye artışı, yemek ödeneklerinde artış ve Süveyş Kanalı Yönetimi Başkanı Ahmet Fadel’in istifa etmesi”

Sharaawy, talepleri karşılanana dek greve devam edeceklerini de vurguladı.

İşçilerin iradesi polis ablukasıyla da kırılmak isteniyor. SCA’nın ana girişi polisler tarafından ablukaya alınırken, içeriye basın emekçilerini alınmadığı ifade ediliyor.

SCA işçileri Port Said, İsmailiye ve Süveyş başta olmak üzere limanlarda oturma eylemine de başladı. Grev nedeniyle ülkenin telekomünikasyon tekellerinden olan Necip Saviris’e ait gemilerin ve yatların servis dışı kaldığı belirtildi.

Mısırlı işçilerin grev ve eylemleri önemli bir noktada duruyor. Zira, dünya deniz ticaretinin yüzde 8’i Süveyş Kanalı’ndan geçiyor. Mısır’daki ABD yatırımının en büyük parçası, Süveyş kanalı kıyıları boyunca uzanan SuMed boru hattını da içine alacak biçimde petrokimya sanayine bağlı durumda. SuMed boru hattı günde 2.5 milyon varil petrol taşıyor ve bu boru hattı Basra Körfezi’ni aşmak için inşa edilmiş, Suudi Arabistan’ın yeni Kızıl Deniz petrol terminallerine bağlı ağın da bir parçasını oluşturuyor.

Mısır'da yeni bir sınıf çatışmasına doğru...

Amerikancı diktatör Hüsnü Mübarek'in alaşağı edilmesinden altı ay sonra Mısır'da gençler, işçiler ve emekçiler yeniden “süresiz direniş”e başladılar. Başkent Kahire'deki Tahrir Meydanı'nın yanısıra İskenderiye ve ayaklanma sırasında en sert çatışmaların yaşandığı Süveyş'te geçen Cuma gününden beri işçiler ve emekçiler eylem halindeler.

Emekçilerin yeniden eyleme geçmesini tetikleyen, ayaklanma sırasında Süveyş'te gençleri katletme suçundan yargılanan bir grup polis şefinin kefaletle serbest bırakılıp işlerinin başına dönmesi oldu. Rejimin katilleri aklamaya dönük bu küstahça icraatına sert tepki gösteren “devrim şehitleri aileleri”, alanlara çıkarak katillerin hızlı bir şekilde yargılanmasını talep ettiler. Bu eylem, son aylarda biriken öfkenin taşması ve üç büyük kentteki meydanların yeniden işgal edilmesine vesile oldu.

Sınıfsal ayrışmanın alanlara yansıdı

Talepleri karşılanana kadar mücadeleye devam edeceğini ilan edenler “Devrim Gençliği Birliği” (DGB), işçi sendikaları, sol/sosyalist güçler, bir kısım liberaller, bazı meslek örgütleri ve şehit aileleridir. 27 Mayıs'ta gerçekleştirilen “İkinci Öfke Günü”ne cepheden saldıran Müslüman Kardeşler ile bu örgütün yeni kurduğu Adalet ve Özgürlük Partisi ise eylemlerden uzak duruyor.

Müslüman Kardeşler'in halk hareketini zayıflatmak için geliştirdiği taktik, “Mısır özel bir dönemden geçiyor, bu koşullarda üretimi durduracak, ülke ekonomisini zayıflatacak, istikrarı bozacak eylemlerden uzak durmak gerekiyor...” söylemine dayandırılıyor. Bu tutum, dinci gerici akımın gerici düzen güçlerinin safında konumlandığına işaret ediyor.

Görüldüğü gibi, Mübarek'in iktidardan kovulması sırasında ortak tutum alanlar, “devrimin taleplerinin karşılanması uğrunda mücadele” söz konusu olduğunda, farklı duruş sergiliyorlar.

Vurgulamak gerekiyor ki bu ayrışma kaçınılmazdı. Zira Mübarek'in alaşağı edilmesi, işçi ve emekçilerin taleplerinin sadece biriyken, burjuva akımlar açısından ise temel sorunu oluşturuyordu. İşçi ve emekçiler sosyal adalet, demokratik hak ve özgürlükler alanının genişletilmesi, işkenceci katillerden hesap sorulması, Mübarek yönetiminin dağıtılması, insanca ve onurlu bir yaşam talep ederken, burjuva kesimler için esas sorun, artı-değer yağmasından daha büyük pay ve siyasal iktidarda daha etkin bir şekilde söz sahibi olabilmektir. Yani çıkarlar diktatörün alaşağı edildiği anda fiilen farklılaşmıştır.

Buna karşın burjuvazinin Müslüman Kardeşler tarafından temsil edilen kesimi ile Mübarek diktatörlüğünden nemalanan kesim dışında kalanlar, kitlelerin talepleri uğruna direnişe devam etmesini destekler konumdadır. Müslüman Kardeşler'in tutumu, bu gerici akımın halen burjuva güçler içinde en örgütlü kesim, dolayısıyla iktidardan büyük pay almaya aday olmasıyla ilgilidir.

Fakat mali ve siyasi alanlardaki gücüne rağmen dinci akım, “ikinci devrim dalgası”na karşı çıkarken ihtiyatlı bir dil kullanıyor. Bunun iki temel sebebi var; ilki, Müslüman Kardeşler'in aksi yöndeki kararına rağmen kendisine bağlı gençlik güçlerinin 27 Mayıs'ta alanlara çıkmasıdır. Diğeri ise “devrimin taleplerinin gerçekleştirilmesi” için mücadele eden güçlerin toplum genelinde yaygın bir desteğe sahip olmalarıdır. Bu iki etken Müslüman Kardeşler'i ihtiyatlı bir dil kullanmak zorunda bırakıyor.

Vurgulamalıyız ki, yakınlarda Washington'da görücüye çıkan dinci gerici akımın ihtiyatı, zorunluluktan kaynaklanıyor; koşullar değiştiği anda ise maskesiz bir şekilde emekçilerin karşısına dikilecektir; özellikle yeni kurulacak hükümette etkin bir rol üstlenirse...

Liberal burjuva kesimlerin mücadeleye katılmaları, halen güçsüz olmalarıyla açıklanabilir. Zira bir an önce seçimlerin yapılması için uğraşan Müslüman Kardeşler'e karşı etkili bir muhalefet örgütlenme gücünden yoksun olan bu kesimler, verili koşullarda ancak işçi emekçi güçlerle yan yana durarak birşeyler yapabilecek durumdadır. Belirtmek gerekiyor ki, bu ittifak da geçicidir. Çünkü bu kesimler ayakları üzerine sağlamca basabildikleri veya emekçilerin talepleri kapitalist sistemin “kırmızı çizgileri”ni aşmaya başladığı anda, soluğu karşı tarafta alacaklardır. Bu arada liberal burjuva akımların eylemlere katılması, ayaklanmanın daha radikal bir noktaya sıçramasını önleme hedefiyle de bağlantılıdır.

Emekçilerin öfkesi Askeri Konsey ve geçici hükümete yöneliyor...

Gelinen yerde hem Yüksek Askeri Konsey hem geçici hükümetin başındaki İsam Şeref, genç kuşaklarla emekçiler nezdindeki inandırıcılıklarını yitirmiş görünüyor. Zira aradan altı ay geçmesine rağmen, isyan sırasında yükseltile taleplerin karşılanması yönünde kayda değer bir mesafe alınmadı. Hüsnü Mübarek ve bir kısım suç ortaklarının yargılanması dahil ulaşılan bazı kazanımlar ise, emekçilerin askeri konseyi basınç altında tutmaları sayesinde mümkün olmuştur. Yani rejim, oyalama taktiği izleyerek, emekçilerin mücadele azmini zayıflatmayı hedefliyor.

Son günlerde Hüsnü Mübarek rejiminin sembolleri sayılan bazı kişilerin protokollerde boy göstermesi, işkenceci katillerin kapalı mahkemeler eliyle aklanmaya çalışılması, işçi ve emekçilerin ekonomik-demokratik taleplerinin görmezden gelinmesi vb. icraatlar, genç kuşaklarla işçi ve emekçilerin sabrını taşırdı. Daha önce Askeri Konsey'le İsam Şeref'i alkışlayanlar, şimdi onlara karşı isyan ediyor. “Madem ki devrimin hedeflerine ulaşması için çaba sarf etmiyorsunuz, o halde istifa edin” mesajını veriyorlar.

Durumun farkına varan İsam Şeref, çadırların yeniden Tahrir Meydanı'na kurulmasından sonra bir açıklama yaparak, vaatlerde bulundu ve gençlerden hükümete yeni bir şans tanımalarını istedi. Ancak bu açıklama, kent meydanlarındaki gençlerle emekçilerin öfkelerini arttırmaktan başka bir işe varamadı. Geçen

altı aydan sonra vaat değil pratik icraat talep eden emekçiler, bunu gerçekleştirmenin tek yolunun direnişten geçtiğinin de farkındalar. Bundan dolayı yeniden ayağa kalktılar.

Ordu dış göstermeye başladı

İsyanın yeniden başlaması üzerine Yüksek Askeri Konsey bir açıklama yaparak keskin dişlerini gösterdi. Bazı vaatler içerse de, açıklamada öne çıkan isyanı başlatan gençlik örgütleriyle işçi ve emekçilerin tehdit edilmesi oldu.

Cumhurbaşkanı, hükümet ve yerel meclis için seçimler yapılacağını, yönetimin yeni seçilecek sivil hükümete devredileceğini, DGB dahil bütün siyasi parti ve gruplarla görüşmelere devam edileceği ve taleplerinin karşılanması için çalışılacağı vaatlerinde bulunan Askeri Konsey, “kanun dışına çıkanlara, hükümetin işini yapmasını engellemek isteyenlere, üretimi durduranlara” izin verilmeyeceğini ilan etti.

Açıklamada, işçilerin, emekçilerin, gençlik örgütlerinin “barışçıl olmayan” grev ve direnişlerini “yasadışı” ilan eden ordu, bu tür eylemlere izin verilmeyeceğini, dahası engellemek için ne gerekiyorsa yapılacağı vurguladı. Mübarek dönemiyle aynı üslubu kullanarak emekçileri tehdit etti.

“Devrimin hedefleri gerçekleşene kadar direniş...”

Talepleri karşılanana kadar eyleme devam edeceklerini ilan eden genç kuşaklarla işçi ve emekçiler, “baltacı” denen rejimin tetikçilerinin saldırılarına rağmen üç büyük kentin meydanlarındaki direnişlerini sürdürüyorlar. Tahrir Meydanı'nda yaptıkları basın toplantısında İsam Şeref'in açıklamasını reddettiklerini ilan eden DGB temsilcileri, talepleri karşılanana kadar direnişe devam edeceklerini belirttiler.

Grev yapan işçilerle üç kentte isyan ateşini yeniden tutuşturan kitleleri hedef alan Askeri Konsey'e de alanlardan sert tepkiler geldi. Ordunun Mübarek döneminde olduğu gibi kaba tehditlere başvurduğunu ifade eden Tahrir Meydanı'ndaki gençlerle emekçiler, meşruluk/yasallık söylemini reddederek, Mısır'da şu an meşru olanın “devrim ve hedefleri” olduğunu belirttiler.

Egemenler cephesinden gelen bu tehditlere karşın kent merkezlerindeki meydanları işgal eden genç kuşaklarla işçi ve emekçilerin “devrim devam ediyor!” şiarını yükseltmeleri, Mısır'da sınıflar çatışmasının sertleşmeye gebe olduğuna işaret ediyor.

Mısır devrimi devam ediyor

Ergin Yıldızoğlu

Mısır Devrimi’nin ateşi yeniden alevlendi. Üstelik bu kez alevlerin renginde daha önce zayıf olan bazı “tonlar”ın güçlenmeye başladığı görülüyor.

Yeniden Tahrir

8 Temmuz Cuma günü Tahrir Meydanı, **Mübarek**’i deviren 147 günlük direnişten sonra, ilk kez bu kadar dolmuştu. Meydandakiler, eski rejimin kalıntılarının temizlenmemiş, haklar ve özgürlüklerde beklenen gelişmelerin gerçekleşmemiş, askeri cuntanın yetkilerinin hâlâ azaltılamamış, yönetimin “*sivilleşmemiş*” olmasını protesto ediyorlardı.

Buraya kadar bir yenilik yok. Hatta meydandakilerin bir kısmı yeni bir oturma (meydanı işgal etme) eylemi başlatma kararı aldığı anda, Müslüman Kardeşler örgütünün, Selefî grupların meydanı, “*oturma eylemi kaos çıkarır*” gerekçesiyle terk etmeleri de yeni bir tutum değil... Onların bu tutumu, devrim başladıktan az sonra ortaya çıkan ayrışmanın yansımasıydı. Mülk sahibi, kapitalist ve toprak ağası sınıfların yönetiminde olan Müslüman Kardeşler akımı, **istikrar adına** ve **yeni hükümeti belirleme umuduyla** hemen eski rejimin kucağına atlamıştı. Selefiler de MK’yi izlemekte gecikmemişti. Devrim ilerleyecekse artık bunlarsız ve hatta ancak bunlara karşı ilerleyebilecekti.

Ama meydanda oturma eylemi (işgal) başladıktan sonra gündeme gelen gelişmeler, artık yeni bir şeylerin de başlamakta olduğunu düşündürüyordu.

Devrimin safları berraklaşıyor

Meydanda kalarak devrimi sürdürmeye kararlı olduklarını açıklayan gruplara bakınca iki özellik dikkati çekiyor.

Birincisi, bu grupların hepsinin, aralarındaki siyasi farklılıklara karşın, seküler ve sol olarak tanımlanabilecek bir kümeye ait olduğunu söyleyebiliyoruz. Bu da bize devrimin, özgürlükten ve demokrasiden, işçi haklarından ve sınıflardan söz etmemizi olanaklı kılan evrensel özelliğini (ait olduğu Aydınlanma geleneğini) veriyor. Bu ana kümenin içine bakınca, çeşitli komünist grupları, sosyal demokratları, liberal demokratları, çeşitli özgürlük taleplerini savunan grupları ve sendikaları görüyoruz. Sınıfsal özellikleri açısından, meydandakileri, proletaryanın “*yeni orta sınıf*” olarak adlandırılan kesimi, artık giderek proletarya saflarına katılmakta olan gençliğin temsilcileri, proletaryanın bel kemiğini oluşturan kesimin, geleneksel

işçi sınıfının örgütlenmesi olarak sendikalar, daha önceki mücadelelerden ayakta kalmış devrimciler (radikal entelijansiya) olarak tanımlayabiliriz. Bu çeşitlilik Mısır devriminin daha birçok ayrışma yaşayabileceğini düşündürüyor.

İkincisi, Mısır devriminde, dinci akımların devrime ihanet ederek rejimle bütünleşmeye başlamasına bağlı olarak yaşanan bu ayrışma, Tahrir’de kalanların, dikkatlerinin giderek **devletin yapısı ve ekonomik haklar** üzerinde yoğunlaşmasına olanak sağlıyor. İki farklı gruplaşma tarafından açıklanan iki talepler listesinin de, devletin sivilleştirilmesinin, eski rejimin temsilcilerinin, işbirlikçilerinin cezalandırılmasının ötesinde, **grevleri ve gösterileri yasaklayan yasaların kaldırılması, devletin yeni bütçesinin geri çekilerek, yoksullardan yana ve tartışmaya açık bir bütçe yapılması** talebinde birleştikleri görülüyor.

Devrimci blokun, komünistleri ve bağımsız sendikaları da içeren sol kanadını oluşturan kesimin talepler listesindeki iki maddeyse özellikle dikkat çekiyor. Bunlardan birincisi, eski rejimin aracı olarak çalışmış olan Mısır Genel İşçiler Sendikası’nın kapatılması, ikincisi de yeni devlet bütçesinde asgari ücretin 1200 Mısır Lirası olarak saptanması, **en yüksek devlet memuru ücretinin asgari ücretin 15 katını geçmemesi isteniyor**. Kısacası, Mısır devrimi, kendine yol açmaya çalışırken **yoksullardan yana ekonomik talepler öne sürerek**, genelde “*halkçı*” bunun içinde de **giderek sınıfsal bir karakter** sergilemeye başlıyor.

Süveyş’te göstericilerin, kanaldan Kahire’ye mal taşıyan anayolu kapatmaları, cuma gününe kadar talepleri yerine gelmediği takdirde bu kez kanalı trafiğe kapatacaklarını açıklamaları da **devrimin sınıfsal karakter kazanma** süreciyle uyumlu. Dahası, Süveyş’te devrimin, rejimi dünya ekonomisinin ana arterlerinden birini kapatmakla tehdit etmesi, emperyalizmi de karşısına almaya hazır olduğunu gösteriyor.

Ben bu yazıyı hazırlarken, Tahrir Meydanı’ndaki gruplar, bir milyon katılımlı bir protesto yürüyüşü için çağrı yapmışlardı. Göstericiler salı akşam saat 17’de (bu yazı basıma girerken) Tahrir Meydanı’nda toplanacak ve bakanlıkların olduğu binaya yürüyecekti. Siz bu yazıyı okurken rejime karşı bir meydan okuma anlamına gelen bu yürüyüşün nasıl sonuçlandığını da öğrenmiş olacağız.

Cumhuriyet / 13.07.11

Yüzbinler meydanlardaydı

Suriye’de 13 ölü

Suriye’de 8 Temmuz günü gerçekleştirilen Cuma eylemi yine devlet terörünün hedefi oldu.

Geçtiğimiz hafta olduğu gibi bu hafta da Hama’da binlerce kişi gerici rejimi protesto etti. Hama’nın yanısıra Humus ve Şam gibi kentlerde de eylemler yapıldı.

Suriye İnsan Hakları Ligi’nden Abdülkerim Rihavi AFP’ye verdiği bilgide Hama’da bulunan El Assi Meydanı ve meydana çıkan yollarda 450 binden fazla kişinin gösteri düzenlediğini belirtti. Gösteride rejimin devrilmesi talebi yükseltildi.

Humus ve Şam’daki eylemlerde kitlenin üzerine ateş açılırken Humus’ta 5, Şam’da 2 kişi yaşamını yitirdi.

Suriye İnsan Hakları Gözlemevi’nden Rami Abdul Rahman ise Dmeyr’de 6 kişinin öldüğünü söyledi.

Yemen’de Salih’e yanıt

Yemen’de bu hafta gerçekleştirilen cuma eyleminde Devlet Başkan Salih’in 7 Temmuz günü gerçekleştirdiği ulusa sesleniş konuşması hedef alındı.

Salih, tedavi için Suudi Arabistan’a gitmesinin ardından ilk defa kameraların karşısına çıkarak bir konuşma yaptı. Konuşmanın ardından Salih yanlıları gerici rejimin teşvikiyle sokağa çıkarak kutlamalar gerçekleştirdi. Sevinç gösterileri, “abartılı ve rejime sahte bağlılık gösterisi” olarak yorumlandı.

Sana’da onbinler toplandı

Başkent Sana’da toplanan onbinlerce kişi ise Salih’in yaptığı diyalog çağrısına itibar etmeyeceklerini söyledi. Cuma namazı için 60. Cadde’de toplanan muhalifler, kutlamaların israf olduğunu belirttiler ve havaya ateş açılması sonucu hayatını kaybeden 4 kişinin hesabını kimin vereceğini sordular.

Güney Afrika’da grev dalgası

Güney Afrika’da mühendislik, altın, kimya, metal ve kömür sektörlerinden işçiler tarafından bu hafta yapılan grevlerde 1 işçi öldü, 6 işçi yaralandı, 9 işçi ise tutuklandı.

Daha iyi bir ücret için patronlarla görüşen; fakat anlaşmazlık sonucu grev kararı alan işçilerin mücadelesi kolluk kuvvetleri tarafından saldırıyla karşılaştı.

8 Temmuz Cuma günü mühendisler tarafından yapılan grev esnasında bir işçi araba çarpması sonucu yaşamını kaybetti.

Krugersdorp’ta bulunan bir şirkette, grev kırıcı işçilerin çalışmasını engellemek için müdahale eden grevci işçilere ise şirketin müdürü tarafından ateş açıldı. Cuma günü yapılan silahlı saldırıda 2 işçi yaralandı. Müdür ve hastaneye götürülen 2 işçi ise daha sonra tutuklandı.

Yine Krugersdorp’ta 7 Temmuz Perşembe günü grev sırasında ise işçilere plastik mermilerle saldıran kolluk kuvvetleri Güney Afrika Metal İşçileri Sendikası üyesi 4 işçiye yaraladı. Bunun dışında, Bellville ve Germiston’da da polislin işçilere saldırdığı, tehditler savurduğu ve ateş açtığı söyleniyor.

Güney Afrika’nın en büyük 2. sendikası olan metal işçileri sendikası Numsa üyesi işçilerden 9’unun ise Perşembe günü tutuklandığı açıklandı.

Metal ve mühendislik sektörlerinden 117 binin üzerinde işçi, patronların teklif ettiği %7’lik zam oranına karşı Pazartesi günü iş bırakmıştı.

Yaklaşık 120 bin üyesi olan Numsa’nın grevine ise farklı sektörlerden 5 sendika daha katıldı.

Cosatu (Güney Afrika Sendikalar Federasyonu) Başkanı, işçilerin insanca yaşamaya yetecek bir ücret için grev yaptıklarını ifade etti.

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

Şili’de büyük grev

Şili’de Ulusal Bakır İşletmesi bünyesinde çalışan 17 bin işçi özelleştirmeleri protesto etmek için 11 Temmuz Pazartesi günü greve gitti. Bakır işletmelerinin kamulaştırılmasının 40. yıldönümünde gerçekleşen grev, 1983’ten bu yana gerçekleştirilen en büyük bakır grevi olarak tarihe geçti.

Öğretmen sendikaları ve öğrenci örgütlerinin de destek verdiği greve yaklaşık 50 bin kişinin katıldığı ifade edildi. Başkanlık sarayının bulunduğu Plaza de la Ciudadania’da düzenlenen gösteride konuşan Şili Bakır İşçileri Federasyonu lideri Raimundo Espinoza Codelco hükümeti şirketi özelleştirmeye çalıştığını söyledi.

Bakır İşçileri Konfederasyonu (CTC) Başkanı Cristian Cuevas da “Ortada özelleştirmeyi hedefleyen üstü kapalı bir plan var. Uluslararası bakır şirketleri

karşısında Codelco’nun rekabet gücünün zayıflatılmak isteniyor” dedi. Konfederasyon başkanı grevle dayanışma ve Codelco’yu koruma çağrısı yaptı.

Pazartesi günü grev, Salvador Allende (1970-1973) tarafından bakır madenlerinin kamulaştırılmasının 40. yılına denk gelmesi nedeniyle de ayrı bir anlam taşıyordu.

Piñera Hükümetinin eğitim politikalarına karşı mücadele veren Lise Öğrencileri Koordinasyon Kurulu da maden işçilerinin grevine destek verdi. Başkent Santiago’da bulunan İtalya Meydanı’nda işçilerle dayanışma eylemi yapmak isteyen öğrencilere polis saldırdı. Başkanlık Sarayı’na yürümek isteyen yüzlerce öğrenciye tazyikli suyla saldıran polis, aralarında çocukların da bulunduğu çok sayıda kişiyi gözaltına aldı.

Endonezya’da madenciler grevde!

Batı Papua eyaletinde bulunan ABD’ye ait Freeport-McMoran Grasberg maden ocağında işçiler 4 Temmuz günü greve çıktılar. 100 binin üzerinde işçi tarafından başlatılan grev, işçilerin %100’lük ücret zammı talebinin reddedilmesine karşılık gerçekleştirildi. İşçiler, dünya çapında diğer Freeport işçilerinin saatlik 15-30 dolara çalıştığını, kendilerinin ise 1.5 dolar olan saat ücretlerinin 3 dolara çıkmasını istediklerini söylüyorlar.

En az 2 bin işçi maden ocağının girişini tutarken 300 işçi ise ocağa giden yolları kapattı.

Dünyanın en büyük altın ve bakır ocaklarından olan Gresberg’de üretim durdu, bu da dünya genelinde bakır fiyatlarını etkiledi. Freeport şirketi grevin kendilerine günde 23 milyon dolara mal olduğunu söylüyor.

Panama’da grev hazırlığı

Panama’da yerli halk, hükümetin tazminat sözünü tutmaması üzerine 9 Ağustos günü büyük bir grev ve yürüyüş düzenleyecek.

Panama Başkanı Ricardo Martinelli, 2010 yazında Changuinola’da yaşanan ve iki kişinin ölümüne, yüzlerce kişinin ise yaralanmasına neden polis teröründen kaynaklı yerlilere tazminat ödeneceği sözü vermişti.

Changuinola katliamını anmak için düzenlenen bir forumda muhalefetteki Demokratik Devrimci Parti, 9 Ağustos’ta ulusal çapta bir grev düzenleyeceklerini ve başkente yürüyeceklerini

duyurdu. Hükümetin tazminat vaatlerini yerine getirmemesinin protesto edileceği bu eyleme tüm yerli halkların katılacağı bilgisini verdi.

2010 yılında Changuinola’da yerlilerin aleyhine düzenlenmiş bir yasanın protesto edildiği eylemlerde polis hedef gözeterek ateş açmış ve iki kişiyi katletmişti. Yasa daha sonra geri çekilmiş, hükümet de tazminat ödeyeceğini açıklamıştı. Changuinola Anlaşması olarak bilinen bu vaatler, yerlilerin baskısına rağmen bugüne kadar ancak kısmen yerine getirildi.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Grevler dalga dalga...

Kore

Kore Sendikalar Konfederasyonu’nun (KCTU) tersane işçilerine grevi sonlandırma çağrısına, işçiler işe geri dönmeme kararlılığıyla yanıt verdiler.

Busan’da bulunan Yeongdo tersanesinde yerden 35 metre yükseklikteki vinçte işgal eylemlerini sürdüren işçiler sendikacıların tersane patronlarıyla gizli görüşme yaparak anlaşmaya varmasını ve mahkemelerin 190 gündür süren grevi sonlandırma kararını protesto ediyorlar.

Grev, geçtiğimiz yıl Aralık ayında 400 kişinin işten atılmasına karşı başlatılmıştı. Grev, çevredeki işçilerden de yoğun destek görüyordu. KCTU yöneticilerinin patronla uzlaşması ve işçilere grevi bitirme çağrı yapmasına ise 12 işçi ve 1 sendika yöneticisi vinç işgali gerçekleştirerek yanıt verdi.

Anlaşmaya göre, işten atılan işçilerden 170’ine tazminat verilecek. Hiçbir işçi işe geri alınmayacak.

İşgal eyleminin dışında tersanenin önünde de yaklaşık 80 işçi tarafından protesto eylemleri yapılıyor.

Hindistan

Cochin limanında 200 işçi tarafından yapılan 4 günlük grev 6 Temmuz Çarşamba günü yapılan anlaşmayla sona erdi. Limanda konteynır çalışanları ve diğer işçiler tarafından başlatılan grev Dubai’ye ait şirketin araçlarını temizlemekle görevli işçilerin terminale girmesinin yasaklamasına karşı yapılmıştı. İşçiler ayrıca çalışma koşullarının iyileştirilmesi talebinde bulunmuştu. Terminal yöneticilerinin talepleri kabul etmesi üzerine işçiler grevi sonlandırdılar.

Pakistan

Karaçi Elektrik Şirketi çalışanı binlerce işçi 30 Nisan’da başlattıkları grevi sürdürüyorlar.

Grev, şirketin kadrolu işçileri sözleşmeli çalıştırma planına karşı başlatılmıştı. Ayrıca, gönüllü emeklilik planına da karşı çıkan işçiler şirketin kendilerini işten çıkarıp taşeronla geçireceklerini düşünüyorlar.

Sabotaj yaptıkları gerekçesiyle işten atılan 140 işçi de kurdukları direniş çadırıyla eylemlerini sürdürüyorlar.

İngiltere

Blackpool’da bir bisküvi fabrikasında işçiler grev kararı aldı.

Ücret konusunda anlaşmaya varılamaması üzerine 300’ün üzerinde işçi grev silahını kuşanarak patrona yanıt verdi. Sendikası işçilerin %86’sı “greve evet” dedi. Grev, 18, 20 ve 26 Temmuz günleri yapılacak.

Fransa

Fransa’da özel bir havayolu şirketinde ilk kez bir grev yaşandı. İngiliz havayolu şirketi EasyJet bünyesinde çalışan işçiler, hastalık izni konusunda şirket yönetimiyle bir uzlaşıya varılamadığı için 11-13 Temmuz tarihlerinde iki günlük grevi hayata geçirdiler.

Paris’teki Orly ve Lyon’daki Saint-Exupery havaalanlarında gerçekleşen grev, havayollarında çalışan işçilerin yüzde 40’lık bölümünün örgütlü olduğu **Uçak Hostesleri Sendikası (UNAC)** öncülüğünde yapıldı.

İş kazası ve hastalık durumlarında ücretli izinler ile ilgili EasyJet yönetimi ve UNAC arasında 4 Temmuz günü gerçekleşen son görüşmeden de sonuç alınamaması üzerine grev kararı alınmıştı.

Sermaye devletinin Kıbrıs'taki 'kırmızı çizgi'leri siliniyor...

Kıbrıs halklarının kurtuluşu kendi ellerindedir!

İngiliz emperyalizmi ile Türk ve Yunan devletlerinin gerici çıkarlarının çatışma alanı olan Kıbrıs adası, 1950'li yıllardan beri uluslararası politikanın temel sorunlarından bir tanesidir.

Emperyalist müdahaleden önce birlikte yaşayan ada halkları, İngiltere'nin böl/parçala/yönet siyasetini, diğer taraftan ise Türk ve Yunan devletlerinin gerici müdahalelerini boşa düşüremedikleri için, birbirini kırma noktasına düşmüşler, bunun sonucunda ise ada bölünmüştür.

Britanya emperyalizmi adadaki askeri üslerini muhafaza ederken, Güney Kıbrıs Yunanistan'ın, 1974'teki savaştan sonra Kuzey Kıbrıs da Türkiye'nin güdümüne girmiştir. 37 yıldan beri fiilen parçalanmış olan ada üzerindeki gerici çıkar çatışmaları devam ediyor.

Türk devletinin emperyalistlerle ters düşmeyi göze aldığı nadir konulardan biri Kıbrıs sorunu idi. Zira stratejik konumundan dolayı ada üzerindeki kısmi egemenliğini yitirmek istemeyen Türk devleti için, "yavru vatan" çok önemliydi, fakat bu vatanda yaşayan evlatların pek önemi yoktu. Türk ordusunun fiili işgali altında bulunan Kuzey Kıbrıs'taki yönetim, uzun yıllar buradaki askeri birlik komutanları tarafından "hizmetçi" olarak iş gördü.

Askeri işgal altında tutulan ada, aynı zamanda Türk kontr-gerillasının üssü haline getirilmiş, hiçbir yatırım yapılmazken, "kumarhaneler cenneti" olarak kullanılmıştır.

AKP'nin dinci gericiliği adada yayma teşebbüsleri sonuç vermeyince, ada sakinlerine saldıran Tayyip Erdoğan, Kıbrıs halkının onuruna sahip çıkması karşısında çileden çıkmış ve ada halkına "besleme" diyerek hakaret etmişti.

Kıbrıs sorunu, yakın zamana kadar Türk burjuvazisi ve onun devletinin "kırmızı çizgisi" olarak kabul ediliyordu. "Kırmızı çizgi" olması burada yaşayan Türklere verilen önemden değil, fakat adanın stratejik konumundan kaynaklanıyordu. Ada sakinleri, Türk devleti nazarında her zaman "besleme" idi.

Türk ordusunun 1974'te adanın kuzeyini işgal etmesi, 1983'te ise KKTC'nin ilan edilmesi adadaki sorunları daha da karmaşıktırdı. KKTC'yi tanıyan ülke olmasa da, Türk devleti adada fiili bir durum yaratmayı başarmıştı.

Kıbrıs sorunu yarım yüzyıldan beri hem AB hem BM gündeminde yer almış, kimi zaman taraflar arasında görüşmelere konu olmuştur. Ancak şu ana kadar kayda değer bir çözüm yolu bulunamamıştır. Zira her üç gerici güç (İngiltere-Türkiye-Yunanistan), adada yaşayan halkları hiçe sayarak gerici çıkarlarını koruma noktasında ayak dirediği için, sorunun çözümü konusunda bir adım atılamamıştır.

Bu arada Kıbrıs adası hem Türk hem Yunan burjuvazisinin elinde ırkçı-şoven propagandayı yaymanın aracı olarak kullanılmıştır. Zira hem ada üzerindeki vesayet devam ediyor hem arada bir kışkırtılan gerginlikler şoven propaganda için uygun malzeme sağlıyordu.

Ada halkları ise, bu durumdan hoşnut değildi. Azımsanmayacak bir kesim üç gerici gücün

vesayetinin son bulması ve adada birleşik demokratik bir yönetimin kurulmasını istiyor. Her iki taraftaki sol/sosyalist güçlerin savunduğu bu çözümün şu ana kadar hayata geçirilmesi mümkün olmamıştır. Zira halen gerici güçlerin ada üzerindeki hakimiyeti devam ediyor.

Ada bu aralar yine BM gündeminde. Son günlerde AKP hükümetinin "Kıbrıs'ta toprak açılımı" yapacağına dair haberin basında yer alması, adayla ilgili yeni gelişmeler olacağı şeklinde yorumlanıyor.

Geçen günlerde Birleşmiş Milletler (BM) Genel Sekreteri Ban Ki moon, KKTC Cumhurbaşkanı Derviş Eroğlu ve Rum Yönetimi Lideri Dimitris Hristofyas tarafından Cenevre'de gerçekleştirilen zirve ile yeniden tartışılmaya başlayan Kıbrıs sorunu, önümüzdeki aylarda gündemdeki yerini koruyacak gibi görünüyor.

Belirtildiğine göre Moon'un başkanlık ettiği toplantıda 3 önemli başlık belirlendi. Bunlardan birincisi Türk tarafının Toprak açılımı, ikincisi BM'nin Ekim ayına kadar süreci takvime bağlaması, üçüncüsü ise "iki kesimliliğin" teyit edilmesi.

Tarafların toprak paylaşımı sorununu tartışmayı ön şartsız olarak kabul ettiği, BM şefi nezaretinde taleplerini ortaya koyacakları, anlaşma sağlanırsa "iki kesimli" Birleşik Kıbrıs Devleti'nin ortaya çıkacağı söyleniyor.

Eğer anlaşma sağlanırsa ortaya çıkacak Birleşik Kıbrıs devletini oluşturan Kıbrıs Türk devletinde

mülkiyet üstünlüğü Türklerde, Rum devletinde de Rumlarda olacak.

Belirtildiğine göre Ekim ayında liderleri tekrar New York'a çağırarak olan Ban ki Moon, görüşmelerde ilerleme sağlanırsa uluslararası bir konferans düzenleyecek. Konferans'a Türkiye, Yunanistan, Kıbrıs Türk ve Rum taraflarının yansırı bazı emperyalist devletler de yer alacak. Görüşmelerden bir sonuç çıkmazsa, BM şefi, Güvenlik Konseyi'ni toplantıya çağırarak ve Kıbrıs'la ilgili son karar burada verilecek.

Toprak paylaşımı konusunda bir anlaşmaya varılırsa, adada emperyalistlerle Türk ve Yunan devletlerinin önerdiği çözüme ulaşılmış olacak. Türk tarafının 1974'te gaspettiği toprakların bir kısmının Rumlara iade edilmesi anlamına gelecek bir anlaşma, KKTC'nin taviz vermesi durumunda mümkün olacaktır. Bu adımı atmaya hazırlanan AKP hükümeti, ABD ve AB emperyalistleriyle ilişkilerinde "yük" haline gelen Kıbrıs'ı "ayak bağı" olmaktan çıkarmaya karar vermiş görünüyor. İşbirlikçi burjuvazi ise, bu adımın atılmasını yıllardan beri savunuyordu.

Görüldüğü üzere "yavru vatan" bir kez daha Türk burjuvazisi ve onun devletinin dönemsel çıkarlarının aracı olarak kullanılıyor.

Bu emperyalist çözüme ulaşılır mı bilinmez, ama gerçek ve kalıcı çözüme Kıbrıs halklarının birlikte yaşayacağı sosyalist işçi-emekçi cumhuriyeti kurulduğunda ulaşılabilecektir.

Kıbrıs'ta sağlık emekçilerinden grev

Kıbrıs'ta sağlık emekçileri UBP hükümetinin uygulamaya koyduğu sosyal yıkım paketine karşı 11 Temmuz günü greve çıktı. Paket kapsamında bugüne kadar birçok haklarının gasbedildiğini belirten sağlık emekçileri emeklilik yaşını uzatan ve sosyal güvenlik haklarını kısıtlayan Sosyal Sigortalar Yasası'nın geri çekilmesini istediler.

Dev-İş'in örgütlü olduğu işyerlerinde gerçekleştirilen grev kapsamında sağlık emekçileri yürüyüş ve basın açıklaması yaptılar. Eyleme Sendikal Platform da destek verdi.

Greve giden işçiler sabah saatlerinde Lefkoşa'da 10. Yıl Parkı'nda toplanarak Çalışma ve Sosyal Güvenlik Bakanlığı'na yürüdüler. Bakanlık önünde açıklama yapan Dev-İş Başkanı Mehmet Seyis hükümeti eleştirdi. Sosyal Sigortaları hasta edenlerin belli olmasına karşın bunun bedelinin emeklilere ve işçilere ödetilmeye çalışıldığını belirten Seyis açıklamasında şunları söyledi: "Uygulamaya konulan yıkım paketi ile birçok

haklarımız elimizden alındı, Hayat Pahalılığı ödeneği durduruldu, alım gücümüz aşağıya çekildi. Şimdi de sosyal güvenlik haklarımızı kısıtlayan ve emeklilik yaşını uzatmayı öngören Sosyal Sigortalar Yasası'nın geçirilmesi için düğmeye basıldı"

Konuşmaların ardından meclis önüne gelindi ve meclis başkanı ile görüşme gerçekleştirildi.

YÖK düzenin vazgeçilmezi olmayı sürdürüyor!

Türkiye burjuvazisi, içerisinde bulunduğu ekonomik krizi aşmak amacıyla sarıldığı neoliberal reçeteleri uygulamak için yolunu düzlemek zorundaydı. Bunun somut karşılığı ise devrimci yükselişin önünün alınması, toplumsal muhalefetin azgınca bastırılması demektir. 12 Eylül darbesi işte bu amaçla yapıldı.

'80 askeri faşist darbesiyle sermaye için muazzam birikimlerin önü açıldı. Ücretler düştü, haklar tırpanlandı, kölelik düzeni katmerlendi. Fakat bu sömürü ve kölelik düzeni ancak baskı ve zorun süreklileştirilmesiyle korunabilirdi. Bu nedenle 12 Eylül darbesiyle örgütlenen baskı ve zor kurumsallaştırılarak süreklileştirildi.

12 Eylül darbesinin üniversitelerdeki postası ise YÖK'tü. Üniversitelerin zaptırap altına alınması ve sermayenin sömürüsüne açılması için YÖK kullanıldı. Ancak 12 Eylül'ün diğer kurumları zaman içerisinde çeşitli dönüşümlerden geçerken, ya da yerlerini aynı işlevi gören başka kurumlara bırakırken, YÖK 2011'e kadar sermaye ve hükümetlerinin vazgeçilmezi oldu.

Çünkü YÖK üniversitelerin devrimci güçlerden arındırılması ve neoliberal saldırıların uygulanmasında koçbaşı olmuştur. YÖK 'düzenin istediği kafaların' mimarı, sömürü düzeninin kampüslerde taşeronudur. YÖK sermayenin üniversitelerdeki eli-ayağı olarak vazgeçilmezdir. YÖK eğitimde bugün bir düzeni - 'YÖK düzenini' - temsil etmektedir. Geride bıraktığımız dönemde de, yakın geçmişte de düzen sözcükleri YÖK reformu ya da YÖK'ün ortadan kaldırılması gibi fikirleri ortaya attılar. Ancak sözünü ettiğimiz gibi, burada esas olan YÖK düzeni ve onunla ifade edilen sermaye düzeninin çıkarlarıdır. Bu çıkarlar bugün eğitim harcamalarının öğrencilerin sırtına daha fazla yüklenmesini, gençliğin apolitikleştirilip yozlaştırılmasını, üniversitelerin tüm kaynakları ile sermayeye daha fazla hizmet sunmasını gerektirmekte, çalışma rejiminin yüksek öğretim kurumlarını da kapsayan düzenlemelerle daha da güvencesizleştirilmesini buyurmaktadır. Bunun için sermaye YÖK'ten önümüzdeki günlerde *fazla mesai* beklemektedir!

Eğer olursa bu kurumun adının değişmesi, kapsamlı bir makyaj operasyonu görmesi ya da yerini yeni bir koçbaşına bırakması sadece ve sadece sermayenin bu uğursuz politikaları dahilinde daha

etkin bir hizmet sunmak içindir.

Geçtiğimiz günlerde Tayyip Erdoğan YÖK konusundaki görüşlerini dile getirdi. Bu görüşler yukarıda ortaya koyduğumuz gerçekleri kanıtlamaktadır. Öyle ki Erdoğan sermayenin YÖK düzenine duyduğu ihtiyacı daha açık biçimde dile getirdi. YÖK'ün kaldırılması halinde üniversitelerde bugüne kadar yaptıklarını yapamamaktan dolayı korkusunu belli etti. "YÖK olmazsa üniversitelerde düzen bozulur" diyerek açıkça esas olanın sermayenin üniversitelerden beklentileri olduğunu ortaya koydu.

Erdoğan çok iyi biliyor ki, genç nüfusun toplam işgücü içinde tuttuğu yer önemlidir. Yüzde 30'ları aşan genç işsizlik oranı ise bu kitlenin aynı zamanda kontrolünü zorunlu kılmaktadır. Günümüzün öğrenci kuşakları açıktır ki geleceğin emekçi yığınlarına katılacaktır. Bundan ötürü daha ellerine diplomalarını almadan geleceğin *arzulanan* çalışma rejimine boyun eğecek köleler haline getirilmeleri düzenin bekası için şarttır. İşte bundan ötürü düzen şefleri YÖK'ten asla vazgeçmiyorlar, vazgeçemezler.

Gelecek için YÖK'e ve YÖK düzenine karşı mücadeleye!

Önümüzdeki süreçte işçi sınıfı ve emekçileri olduğu gibi gençliği de yoğun bir saldırı dalgası bekliyor. Bugün için kendi iç dengelerini oturtmaya ve meclisin işlerliğini yeniden sağlamaya çalışan düzen güçleri saldırılarını aralıksız sürdürüyor. Önümüzdeki günlerde ekonomik alanda olduğu kadar sosyal alanda da saldırılar yoğunlaşacaktır. Dinci-gerici partinin şefinin açıklamaları da bu sebeple boşuna değildir. Erdoğan üniversitelerde YÖK'ün fazla mesai yapacağını, "YÖK olmazsa tüm bu işler nasıl yürüyecek" diyerek şimdiden duyurmuştur.

İşte bundan dolayı gençlik geride bıraktığı dönem kazandığı gücü ve ürettiği imkanları hızla toparlayabilmeli ve yeni döneme hazır olmalıdır. Çünkü gençlik önümüzdeki dönemde emek düşmanı politikaların karşısında örülecek mücadelenin temel bir bileşeni olacaktır. Gençlik güçlerine düşen bu bilinç ile süreci ele almak ve ihtiyacı karşılayacak bir hazırlık içine girmektir.

Ekim Gençliği

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org> 13.07.11

Beytepe'de ceza terörü!

Yaz dönemine girilmesiyle birlikte ardi ardına ceza yağdıran üniversitelere Hacettepe Üniversitesi de eklendi. Sudan gerekçelerle ilerici ve devrimci öğrencilere ceza veren yönetim öğrencilerin eğitim hakkını gasbetti.

Özgür Beytepe İnisiyatifi faaliyetleri kapsamında dağıtılan "Üniversitelerimiz Hapishaneleşiyor!" başlıklı bildiri ve bildiriği yırtan bir faşiste yapılan müdahale gerekçe gösterilerek aralarında bir Ekim Gençliği okurunun da bulunduğu 3 öğrenciye 1 ay uzaklaştırma cezası verildi.

Geçtiğimiz haftalarda yine Ankara'da DTCF'de 6 öğrenciye ceza verilmişti. Denizli Pamukkale Üniversitesi'nde ise 112 öğrenciye soruşturma açılmıştı.

Ekim Gençliği / Ankara

Afyon'da öğrenci eylemi

Afyonkarahisar'ın Erenler Köyü'nde öğrenci yurdu olarak kullanılan 12 bina mühürlenince yaz okulu programı için yurtda kalan bin kadar öğrenci eylem yaptı.

Afyon Kocatepe Üniversitesi Ahmet Necdet Sezer Kampüsü karşısında bulunan Erenler Köyü'nde 2004 yılından beri hizmet veren 12 yurt binası, 11 Temmuz akşamı zabıta ekiplerince tahliye edildi. Kaldıkları yerlerin boşaltılmasına tepki gösteren yaklaşık 1000 öğrenciyle belediye ekipleri arasında gergin anlar yaşandı.

Yaz okuluna devam ettiklerini ve bir hafta sonra sınavların başlayacağını belirten öğrenciler, yurtlara dönmek istedi. Buna izin vermeyen zabıta ekipleri, uzun süre öğrencilerle pazarlık yaptı.

Yapılan görüşmeler sonrasında öğrencilere, Kredi Yurtlar Kurumu'na ait Tınaztepe Öğrenci Yurdu'nda geçici olarak yer bulunduğu, barınma ücretinin Valilik tarafından karşılanacağı söylendi. Bu teklifi kabul etmeyen öğrenciler, "Gerekirse sokakta yatarız" diyerek karara tepki gösterdi.

Bina önünde çadır kuran bazı öğrenciler, yurda alınmamaları halinde çadıra kalacaklarını söyledi. Bazı öğrenciler, "Bu çadır da ruhsatsız, bunu da mühürleyin" diye tepkilerini sürdürdü. Çadırlarda ve yurt bahçesinde yatan öğrenciler, gece yarısı mühürleri sökerek yeniden yurda girdi.

Bir direniş manifestosu: ‘96 Ölüm Orucu ve SAG direnişi...

Ölümüne direnenler kavgamızda yaşıyor!

1996 Ölüm Orucu ve SAG Direnişi, devrimci tutsakların 12 şehit ve daha nice bedeller ödeyerek yazdıkları gerçek bir direniş manifestosudur. Bu büyük direnişle devrimci tutsaklar “teslimiyet asla” dediler. Bu haykırış ülkenin dört bir yanında ve hatta dünyada yankılanırken devrim davasının yenilmezliği gösterilmiş oldu. Aradan geçen 15 yıla rağmen öneminden ve değerinden hiçbir şey yitirmeyen ‘96 ÖO ve SAG Direnişi’ni anlamalı ve bu direnişten öğrenmeliyiz.

Devrimci tutsaklara yönelik saldırılar...

‘96 yılının Mart ayında yapılan ve kirli savaşın neredeyse tüm ünlü isimlerinin meclise taşındığı seçimlerin ardından ANAP-DYP’den oluşan hükümet kuruldu. Kontrgerilla şeflerinden Mehmet Ağar hükümette Adalet Bakanlığı’na getirildi. Ağar’ın Adalet Bakanlığı’na getirilmesi devrimci tutsaklara yönelik saldırıların habercisiydi.

Ağar’ın bakan olmasının hemen ardından devrimci tutsakları teslim almak amacıyla genelgeler yayınlandı. Bu genelgelerden 6 Mayıs tarihli olanı ile sermayenin faşist devleti devrimci tutsakları tek tek hücrelere kapatmayı hedefliyordu. Ardından gelecek olan saldırı itirafçılıştırmaydı. Genelge bu anlayışa hizmet edecek tarzda kaleme alınmıştı.

Genelgenin yayınlanmasının hemen ardından, Kırklareli, Kütahya, Sakarya, Kastamonu, İnebolu, Sinop ve Eskişehir tabutlukları açıldı. 7 Mayıs’tan itibaren Eskişehir tabutluğuna sevkler başladı. Saldırıya karşı mücadele eden tutsak yakınları ile devrimciler de polis terörüyle susturulmaya çalışıldı.

Devrimci tutsakların bu kapsamlı saldırıya yanıtı direniş olacaktı.

Devrimci tutsakların yanıtı direniş oldu!

Devrimci tutsaklar kapsamlı saldırı karşısında mevzilerini sağlamlaştırmak üzere öncelikle tüm cezaevlerinde direnişi yönetmek üzere “Cezaevleri Merkezi Koordinasyonu-CMK”yı kurdular. Direnişi örgütleyen CMK’da şu örgüt ve partiler bulunuyordu: EKİM, DHKP-C, TKP(ML), MLKP, TİKB, TKP/ML, TKEP-Leninist, HKG, Direniş Hareketi.

Süresiz Açlık Grevi (SAG) kararını alan CMK, SAG’ı 20 Mayıs günü başlattı. Bini aşkın tutsağın yirmiden fazla cezevinde sürdürdüğü SAG ile devrimci tutsaklar devlete net bir yanıt verdiler.

SAG 45. gününde ÖO direnişine dönüştürülürken, sadece TİKB dava tutsakları direnişi SAG biçiminde devam ettirecekti. Devrimci tutsaklar bedenlerini ölüme yatırırken zindanlar da ülkenin ve dünyanın gündemine giriyordu. Modern revizyonizmin yıkılışının ardından “sosyalizm öldü”, “tarihin sonu geldi” rüzgarının estiği bir dönemde tutsakların devrim ve sosyalizm davası uğruna gösterdikleri ölümüne irade büyük bir hayranlık uyandırıyor, düzene atılan bir tokat oluyordu.

Zindanlarda direniş bayrağı yükselirken tutsak yakınları ve devrimciler de dışarıda eylemleri yoğunlaştırdılar. Dışarıdaki eylemlerin düzeyi içeride ödenecek bedellerin büyüklüğünü belirleyecekti. Fakat ne yazık ki “güçlü direnişe zayıf destek” sorunu tüm bir süreç boyunca aşılamayacak ve zafer için devrimci

tutsaklar büyük bedeller ödemek zorunda kalacaklardı.

İrade savaşı

Direniş sürerken 6 Mayıs genelgesini hazırlayan ANAP-DYP hükümeti düştü, yerine RP ve DYP’den oluşan Refah-Yol hükümeti kuruldu. Adalet Bakanlığı koltuğuna ise Şevket Kazan oturdu. Fakat saldırı olduğu gibi devam etti. Yeni hükümet direnişin 51. gününde, 9 Temmuz 1996 tarihinde yeni bir genelge çıkarttı. Genelge adli tutuklular için aylık açık görüş gibi düzenlemelerle direnişin taleplerine gölge düşürmeyi hedefliyordu.

Fakat bu manevralar devrimci tutsakların kararlılığını etkilemedi. Direniş zafer kazanılincaya kadar sürecekti. Düşman hücre hücre yenilecek, zafer şehitlerle kazanılacaktı. Bunun için devletin manevralarına devrimci tutsaklar ikinci ölüm orucu ekipleriyle yanıt verdiler. Bu ekipte yer alan 58 tutsak, devrimci kararlılığın yeni göstergesiydi.

Devrimci tutsakların kararlığı karşısında ise düzen cephesi tam bir aceze düşüyor ve yalanlarla direnişi karalamaya çalışıyordu. Fakat ölümsüzleşen her devrimci tutsak bu yalan perdesini yırtıp attı. Devrimci tutsaklar toplum ölçeğinde yaygın bir sempati ve destek buldular.

Büyük direnişin kızıl karanfilleri

İpi ilk göğüsleyen direnişçi, TKP(ML) dava tutsağı **Aygün Uğur** oldu. 21 Temmuz günü şehit düşen Aygün Uğur’un ölümsüzleşmesinin ardından eylemler ülkenin dört bir yanına

yayıldı.

23 Temmuz’da DHKP-C dava tutsağı **Altan Berdan Kerimgiller** ölümsüzleşenler kervanının ikinci şehidi oldu. Direnişin 66. gününde Sağmalcılar Cezaevi’nde DHKP-C dava tutsağı **İlginç Özkeskin** direnişin üçüncü şehidi olarak devrim tarihine adını yazdırdı.

Düşmanı rezil rüsve eden direniş dışarda da eylemlerin artmasına yol açtı. Emekçilerin öfkesi büyüdü. Sermayenin faşist devleti ölümler karşısında çaresizleşti. Çaresizleştikçe daha fazla saldırganlaştı. Düzenin borazanı medya ölümler karşısında suskunluk fesadına girdi.

Direnişin 67. günü olan 25 Temmuz’da üç devrimci tutsak birden ölümsüzleşti. MLKP’den **Hüseyin Demircioğlu**, TKP (ML)’den **Ali Ayata** ve DHKP-C’den **Müjdat Yanat** şehit düştüler.

Artık geçen her gün ölümsüzleşenlerin sayısı da artmaya başlamıştı. ÖO’nun 68. gününde DHKP-C davası tutsağı **Ayçe İdil Erkmen** dünyanın ilk kadın ölüm orucu şehidi olara tarihe adını yazdırdı. TİKB davası tutsağı **Tahsin Yılmaz** SAG’ın 68. gününde ölümsüzleşti.

Bir gün sonra ise bu kez DHKP-C tutsağı **Yemliha Kaya** direnişin 69.gününde şehit düştü. TİKB tutsağı **Hicabi Küçük** ve **Osman Akgün** yine aynı gün şehit düştüler.

Yaşasın direniş, yaşasın zafer!

Böylelikle sermayenin faşist devleti ÖO ve SAG direnişi karşısında yalana dayalı cephaneliğini hızla tüketti. Operasyon tehdidinin bir işe yaramayacağını anlamaya başladı. Zira Ölüm Orucu şehitleri ve dışarıda hızla yükselen kitle eylemleri daha fazlasını yapmasına izin vermiyordu.

Direnişin 69. günü Sağmacılar Cezaevi’ne gönderilen heyet sermayenin faşist devletinin yenilgiyi kabul ettiğinin açık göstergesiydi.

Görüşmeler saat 14’de

başladı,

saat 23’e

kadar sürdü.

Devlet 23

Temmuz’da direnişin taleplerini kabul etti.

Devrimci tutsaklar bunun

üzerine büyük direnişe son

verirken, tam bu saatlerde TKP (ML)

savaşçısı **Hayati Can** direnişin 12. şehidi olarak adını yazdırdı.

Her anı büyük bir irade savaşına sahne olan bu büyük direniş destanı böylelikle zaferle sonuçlanmış oldu.

Devrimci tutsaklar devrimci değerleri ve inançları uğruna ölüme yattılar. Yıkılmaz bir iradeyle ölümü göğüslediler. Öldüler ama yenilmediler. Eşine az rastlanacak bir direniş destanı yarattılar. Bu büyük direnişi ve ölümsüzleşen devrimcileri anmak, onlardan öğrenmek, onlar gibi büyük bir direnme ve mücadele kararlılığı göstermek, devrim davasını ölüm pahasına savunabilmekten geçiyor.

15. yılında bu büyük zindan direnişini ve direnişin 12 kızıl karanfilini saygıyla anıyoruz.

MKP-HPG gerillası Ozan Derman'ın anısına...

Ozan'ın uğruna öldüğü davaya sahip çıkacağız!

Ölüm haberini bir yoldaşımdan öğrendim. 27 Haziran günü Ovacık'ta çıkan bir çatışmada 2 yoldaşınla birlikte şehit düşerek, yaşamını devrime adanmış devrimciler arasına adını yazdırdın, ölümsüzleşenler kervanına katıldın.

İsmi ilk duyduğumda sen olduğunu düşünemediysem de (belki de düşünmek istemedim), bu sömürü sistemine karşı düzenle bağlarını tamamen koparmış ve sistemi yıkmak için mücadele yolunu seçmiş 3 siper yoldaşımızın katledilmiş olması gerçeğiyle sarsılmıştık. Daha sonra fotoğrafını gördüğümde, yani üniversite yıllarında tanıştığım arkadaşımı, siper yoldaşımı gördüğümde acım bir kat daha arttı. Aynı acıyı Alaattin yoldaşımızın Esenyurt'ta polisler tarafından katledilmiş olduğunu öğrendiğimde de duymuştum. Şimdi ise, bu üzüntünün bizleri daha da kuvvetlendirdiğini ve mücadelemize daha sıkı sarılmanız gerektiğini bir kez daha görebiliyorum.

Evet, seninle üniversite yıllarında tanışmıştık. Fen-Edebiyat Fakültesi'nde birlikte geçirdiğimiz zamanlarda, gitgide daha da örgütsüzleşen, duyarsızlaşan, yaşama yabancılaşan gençliği kazanmaya çalışıyorduk. Beyazıt Katliamı'na, Halepçe Katliamı'na, Öğrenci Kültür Merkezi'nin kapatılmasına, 6 Kasımlar'a karşı birlikte eylemler örgütlüyorduk. Farklı siyasal yapılardan olduğumuz için yer yer ortaklaşamadığımız oluyordu elbette. Fakat bu durum hiçbir zaman dostça sohbetler etmemizin önüne geçmedi. Yaptığımız sohbetlerde, tartışmalarda hiçbir zaman dar grupçuluk, dayatmacılık olmadı.

Tamamen kokuşmuş olan bu sistemde devrimci mirası korumanın, devrimci kültürü yaşatmanın ne kadar zor olduğunu biliyoruz. Ve şunu da çok iyi biliyoruz ki, ideolojik olarak bu düzenden kopmak aynı zamanda o ideolojiye göre bir yaşamı biçimlendirmeyi zorunlu kılıyor. Kişilik özelliklerimiz, insan ilişkilerimiz buna göre şekilleniyor. Her şeyiyle bizlere bireyciliği, çıkarıcılığı, umursamazlığı dayatan bu sisteme karşı ilk direniş belki de böyle başlıyor. Bu direnişi zafere taşıyanlar ise yaşamlarıyla olduğu kadar ölümleriyle de arkalarında isimlerini anmaktan onur duyan yüzlerce, binlerce yoldaş, siper yoldaş bırakıyor. Sen de mütevaziliğinle, samimiyetinle, dost

sıcaklığınla, sadeliğinle, politik tartışmalar yürütürken hiçbir zaman kibire dönmeyen kendinden emin duruşunla arkada senden öğrenecek yoldaşlar bıraktın.

Dün akşam baban, annen ve kız kardeşinle tanıştım. Yoldaşlarla ziyarete gitmiştik. Bir süre hiçbir şey söyleyemeden öylece durduk. Duvarda asılı duran fotoğrafına baktık. Daha sonra ise durumun verdiği ağırlıkla titredi kelimeler. "Ozan'ın uğruna öldüğü davaya sahip çıkacak ve kızıl bayrağı bu sistemin burçlarına dikeceğiz" dedi bir yoldaş. Baban da, "Önemli olan onun mücadelesini devam ettirmek" diyerek oğlunu kaybetmiş bir babadan çok oğlunun davasını sahiplenmiş biri olarak konuştu. Seni tanıdığımı, okuldan arkadaş olduğumuzu söylediğimde ise "Biz onu çok fazla göremiyorduk, belki de sen onu bizden daha iyi tanıyorsundur" derken sanki sana duyduğu hasretle benden seni anlatmamı istiyordu. Çok fazla bir şey anlatamadım. Burada anlattıklarımın oldukça küçük bir kısmından, alçak gönüllüğünden, samimiyetinden, dost sıcaklığından, insanlara gülümseyerek bakmandan bahsedebildim. Ayrılırken aynı kararlı duruşla ve aynı sıcaklıkla uğurladı bizi baban. Son söylediği, "Ozan'ın evinin kapısı yoldaşlarına her zaman açık" oldu. Annen ve kız kardeşinle konuşamadıysak da yaşadıkları acıya rağmen onların da senin adın her anıldığında onur duyacaklarından eminim. Çünkü, bir oğulları giderken arkasından yüzlerce, binlerce oğulun geleceğini biliyorlar.

Katliamlarla, ölümlerle, savaşlarla dolu olan bu dünyada, devrim toprakları üzerinde yaşıyor, bir taraftan bu sistemin bizleri çevrelemesine karşı direniyor, bir taraftan da onu yıkıp yerine özgürlüğün, eşitliğin adı olan sosyalizmi kurmak için mücadele ediyoruz. Yüzyıllardır süregelen sınıf savaşında her zaman ezilenin yanında saf tutarak ölümsüzleşen devrimcilerden öğrenmeyi, onların mirasına sahip çıkmayı, Alaattinler'in, Güler Zereler'in, Ozanlar'ın adlarını ve davalarını işçi ve emekçilere taşımayı kendimize görev biliyoruz. Bizlere bıraktığınız miras için teşekkürler...

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <http://www.martiy.org>

Erenci ve Yıldırım Sarıgazi'de anıldı

29 Haziran günü Dersim'im Çemişgezek ilçesinde katledilen HPG gerillası Mazlum Erenci ile TKP/ML TIKKO gerillası Yordal Yıldırım 9 Temmuz günü İstanbul Sarıgazi'de gerçekleştirilen yürüyüşle anıldı.

Partizan ve BDP'nin çağrısıyla gerçekleştirilen eylem için kitle Demokrasi Caddesi'ndeki Üçler Market önünde toplandı ve "Şehit namırın Devrim şehitleri ölümsüzdür / BDP-Partizan" pankartını açarak Sarıgazi Meydan'ına yürüyüşe geçti. Eylemde Erenci ve Yıldırım'ın fotoğrafları da taşındı.

Yürüyüşün ardından gerçekleştirilen basın açıklamasında, Erenci ve Yıldırım'ın ölümsüzlük kervanına katıldıkları ve devrettikleri bayrağın Munzurlar'da dalgalanmaya devam edeceği ifade edildi.

Açıklamanın ardından tutsak analarından Güzel Şahin bir konuşma gerçekleştirdi. Güzel Ana, "Şehitlerimizin bayrağını siz gençler devraldınız, yükselteceğinizi biliyorum. Düşmanlar bilmelidir ki gökyüzündeki yıldızlar sönerse, denizdeki dalgaları durdurabilirse o zaman devrimimiz yenilir. Bizler bu güne kadar yapılanların hesabını birer birer soracağız" dedi.

Eyleme DHF, ESP ve Mücadele Birliği de destek verdi.

BDSP'den Derman Ailesi'ne ziyaret

Ümraniye BDSP 12 Temmuz günü Ozan Derman'ın ailesine taziye ziyareti gerçekleştirdi. Ozan Derman, 27 Haziran günü Dersim'de yoldaşları İsmail Perktas ve Abidin Demir ile birlikte sermaye devleti tarafından katledilmişti.

Yeni Demokrasi Aileleri Birliği (YDAB) tarafından 7-10 Temmuz tarihleri arasında Derman Ailesi'nin evi önünde açılan taziye çadırının ardından, ailenin Sarıgazi'de ikamet ettikleri evleri de devrimcilerin ve Sarıgazi halkının ziyaretleri ile dolup taşıyor.

BDSP'liler, Ozan Derman'ın anne ve babası ile yaptıkları görüşmede; "Ozan'ın ve binlerce devrim şehidinin uğruna yaşamlarını verdikleri devrim davasına, aynı kararlılıkla ve fedakârlıkla sahip çıkacaklarını, Ozan'ları devrimci mücadelede yaşatacaklarını, can bedeli ile sürdürülen devrim davasını zafere ulaştıracaklarını" ifade ettiler.

Ozan Derman'ın babası Ali Ekber Derman ise Anne ve babası olarak, oğullarının ölümünden acı duymalarına rağmen, Ozan'ın devrimci yaşamından ve mücadelede ölümsüzleşmesinden onur duyduklarını ifade etti. "Gün yas tutmak günü değil, uğruna bedel ödenen davayı daha ileriye taşımak gündür!" dedi. Gerek Dersim'de devrimcilerin cenaze törenlerinde, gerekse İstanbul'da taziye çadırlarına gösterilen sahiplenme ve devrimci dayanışmanın umut verici olduğunu, mücadelenin bu kararlılık ve dayanışma ile sürmesi gerektiğini ifade etti.

Sınıf devrimcileri, Ozan Derman için tutulan taziye defterine duygu ve düşüncelerini yazarak "Devrim şehitlerinin isimlerini, mücadele alanlarında kızıl bayrakla birlikte dalgalandıracaklarını, devrimci mücadeleyi zafere ulaştıracaklarını" ifade ettiler.

Kızıl Bayrak / Ümraniye

İstanbul'dan siper yoldaşın

Aile Bakanı'ndan inciler...

8 Haziran 2011 günü sermaye uşağı Tayyip Erdoğan, “*Biz muhafazakâr demokrat bir partiyiz. Bizim için aile önemli*” diyerek Kadın ve Aileden Sorumlu Devlet Bakanlığı’nın yerine Aile ve Sosyal Hizmetler Bakanlığı kurulduğunu ilan etmişti. Bu değişiklik toplumsal yaşamın her alanında eşitsizlik, ayrımcılık ve şiddete maruz kalan kadınların aile dışında yok sayıldığını gösteren ibretlik örneklerden bir tanesiydi. Çünkü kadına yönelik baskı ve şiddetin ayyuka çıktığı bir dönemde, erkek egemen anlayışın hakim olduğu sermaye devletinin iktidarı, kadının adını bakanlıklarından bile silmiş oldu.

Dinci-gerici parti 12 Haziran seçimlerinden sonra geçtiğimiz hafta yeni hükümeti kurdu. 26 kişiden oluşan kabinedeki tek kadın olan Fatma Şahin, Aile ve Sosyal Hizmetler Bakanlığı’nın başına getirildi. Siyasal temsili genellikle erkeklerle bırakmaya alışmış hükümette, muhtemelen görüntüyü kurtarmak adına ‘bari bu görevi bir kadına verelim’ mantığı hakimdi. Çiçeği burnundaki bakan ‘görev’ başına geldiğinde; “*Şuna inanmanızı istiyorum ki; haksızlığa uğramış bir kadın varsa bunun bütün hakkını bu ekip birebir takip edecektir. Boynu bükük bir evlat varsa onun boynunu düzeltmek, ona analık yapmak bu ekibin görevi olacaktır. Yaşlılarımızın evladı, çocuklarımızın anası, bacısı olacağız*” şeklinde konuştu. Kendisinden başlayarak kadının asıl misyonunun ‘evlat, ana, baci’ olduğunu beyan eden bu bakan önümüzdeki süreçte nasıl bir politika izleyeceğini de açıkça ifade etmiştir.

Bakandan inciler...

Fatma Şahin 2001’de Gaziantep’te AKP’nin kurucu üyeleri arasında yer aldıktan sonra, mecliste Töre ve Namus Cinayetleri ile Çocuklara Karşı Şiddeti Araştırma Komisyon Başkanlığı görevini yürüttü. Komisyon başkanı iken “*Her ne sebeple olursa olsun, kirletilen kadının ‘töre’ öyle gerektiriyor diye, aile meclisi kararlarıyla, ölüme mahkum edilmesi; kadına yönelik ayrımcılığın ve şiddetin bir*

başka göstergesidir” şeklinde bir açıklamada bulundu. Bakan, ‘kirletilen kadın’ ifadesini kullanarak, cinsel şiddet gören kadınları nasıl gördüğünü açıkça göstermiştir. Erkek egemen ideolojinin bir ürünü olan taciz, tecavüz gibi cinsel şiddet olaylarının sonrasında kadında yaratılan suçluluk duygusu bu ve benzeri söylemlerle beslenmektedir. Öyle ki kadınların tecavüzcüsüyle evlendirilerek korkunç bir yaşama mecbur bırakılmasının, bu tür bir şiddete maruz kaldığı için katledilmesinin altında ‘kirletilmiş’ oldukları -düşüncesi yatmaktadır. Dolayısıyla Fatma Şahin’in bu söylemi kullanması basit bir gaf olarak görülemez. Erkek egemen ideolojinin takipçisi hatta bizzat öznelereinden biri olduğunu gösterir.

Fatma Şahin, televizyon dizileri için “*aileyi parçalayan, bizi biz yapan değerleri yok eden, birlikte yaşamayı normalleştiren, nikahsız yaşamayı normal gösteren televizyon dizileri Türk toplumunu ciddi manada sıkıntıya sokuyor*” türünden açıklamalarda da bulunmuştur. Yozlaşmış ilişkilerin sürekli pompalandığı sistemde insanların bu çürümüşlüğe özendirilmesi elbette onaylanamayacak, hatta karşısında mücadele edilmesi gereken bir olgudur. Ancak Fatma Şahin beslendiği muhafazakar temel üzerinden, gerici geleneksel aile yapısının korunması gerekliliğini vurgulamaktadır. Gelgelelim üzerine aldığı yeni sorumluluk aile ve sosyal hizmetler bakanlığı olduğu yerde, temel kaygısı ve hedefi kadının aile dışında yok sayıldığı çürümüş sistemin devam etmesi yönünde uygulamalara imza atmaktır.

Sonuç olarak mesele tek başına Fatma Şahin meselesi değildir elbette. Fatma Şahin’in görüşleri, AKP’nin ‘ılımlı islam’ kimliğine uygun, aynı zamanda has bir burjuva partisinin kadın sorununa yaklaşımının ifadesidir. Aynı zamanda, AKP şahsında düzen cephesinden ortaya koyulan politikalar, toplumun duyarlıklarına ve ihtiyaçlarına tamamen yabancı olan, halk nezdinde işlevini yitirmiş parlamentonun emekçilerin hiçbir sorununa çözüm olamayacağının da açık göstergesidir.

Y.Toprak

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

ATK devleti aklıyor

Erdoğan’ın Hopa’daki mitingi öncesinde polisin aşırı biber gazı kullanımı sonucu kalp krizi geçirerek katledilen emekli öğretmen Metin Lokumcu’nun Adli Tıp raporu açıklandı. Rapora göre Lokumcu’nun ölümünde maruz kaldığı gaz ve aldığı darbenin rolü olmadığı iddia edildi.

Düzenin has kurumları arasında yer alan Adli Tıp Kurumu (ATK) bugüne kadan onlarca skandalın altına imza attı. Her daim düzene hizmet eden ATK, verdiği siyasal kararların yanısıra Hüseyin Üzmez ve Münevver Karabulut dosyalarıyla da gündeme gelmişti. Devletin kendini aklama aracı olarak hizmet eden ATK’nın son icraatı ise Erdoğan’ın polis tarafından katledilen Lokumcu’yu suçlu ilan etmesini ve polis saldırısını meşrulaştırmasını desteklemek oldu.

Ön raporun aksi iddia edildi

Ölüm sebebiyle ilgili hazırlanan ön otopsi raporunda Lokumcu’nun biber gazının tetiklemesine bağlı kalp krizi sonucu öldüğü belirtilmişti. Fakat Trabzon Adli Tıp Kurumu’nca hazırlanan kesin raporda ise Lokumcu’nun vücudunda öldürücü düzeyde kimyasal madde saptanmadığı belirtilerek, ölümün kendisinde mevcut kalp ve akciğer hastalığı sonucu meydana geldiği iddia edildi.

“Bağlantı kurulmamış”

Hopa olayları tutukluları ile Lokumcu’nun avukatı Meriç Eyüboğlu şunları söyledi: “*Raporda kendisinde daha önceden olan kalp ve akciğer hastalığı nedeniyle ölümün gerçekleştiği yazılı maalesef. O gün fiziki saldırı olduğu ve darbe aldığı, yoğun biber gazına maruz kaldığına ilişkin tanık ve görüntüler var. Ölümü ile bu maruz kaldığı gaz ve darbe arasındaki bağlantı kurulmamış. Bu nedenle rapora İstanbul Adli Tıp Kurumu Başkanlığı 1’inci İhtisas Kurulu’na başvurarak itiraz edeceğiz*”

Hopa’dan rapora tepki

ATK raporu Hopa’da Lokumcu’nun ailesi ve Hopa tutuklularının yakınları tarafından protesto edildi. Eylemde, Metin Lokumcu’nun akciğer rahatsızlığı bulunmadığını söylenirken, ölüm nedeninin polisin uyguladığı şiddet olduğu vurgulandı.

Hopa Belediye Parkı’nda yapılan eylem için toplanan yaklaşık 100 kişi, Metin Lokumcu’nun fotoğrafının yer aldığı “Metin Ol Karadeniz” pankartı açtı. Eyleme Metin Lokumcu’nun eşi, oğlu ve kardeşlerinin yanısıra, ailenin avukatlarından Alp Tekin Ocak katıldı.

Metin Lokumcu’nun oğlu **Ulaş Lokumcu** babasında akciğer hastalığı bulunmadığını dile getirdi. Raporun ölüm saatini dahi doğru göstermediğine dikkat çekti.

Sevil Ceylan Erkat yalnız değil!

KESK’e bağlı **Büro Emekçileri Sendikası** (BES) Merkez Yönetim Kurulu kararıyla, Genel Merkez Hukuk Bürosu çalışanı avukat Sevil Ceylan Erkat’ın keyfi biçimde işten atılması büro emekçileri ve KESK’e bağlı sendikaların çalışanları tarafından protesto edildi.

BES önünde eylem

13 Temmuz günü BES Genel Merkezi önünde toplanan KESK’e bağlı sendikaların çalışanları işten atma saldırısını protesto etti. Erkat’ın örgütlü olduğu Tez-Koop-İş Sendikası’nın da bu duruma sessiz kaldığının belirtildiği açıklamada “İki sendikayı karşı karşıya getirmeyin” diyen Tez-Koop-İş yönetimi teşhir edildi.

Basın açıklamasında şu ifadeler yer verildi: “Bugün BES yönetimi çalıştığı kurumu aynı zamanda mücadele örgütü olarak gören ve sahiplenen arkadaşımızı çok basit bahanelerle işten atmış kapı önüne koymuştur. Böylesi bir uygulama ne BES’in ne de KESK’in temsil ettiği tarihsel ve güncel misyona yakışmamıştır. Bu durum kapsamında yaşanan diğer olumsuzluk ise üyesi olduğumuz Tez-Koop-İş Sendikası’nın tutumu olmuştur. Tez-Koop-İş Sendikası’nın ne yapıldığından çok kimin yaptığına

bakmış buna göre tutum almıştır. Söz konusu bu samimiyetsizliğin Tez-Koop-İş Sendikası’nın kurumsal kimliğinden değil de şu an yönetimde bulunan kişilerin günü kurtarmacı öznel yaklaşımlarından kaynaklı olduğuna inanmak istiyor ve bu nedenle halen Tez-Koop-İş’li olduğumuzu belirtiyoruz.”

Direnişçi PTT taşeron işçileri ve BDSP’nin de destek verdiği basın açıklamasında PTT direnişi selamlanırken, işçilere uygulanan polis terörü de kınandı.

Büro emekçilerinden protesto

MYK üyelerinin tamamının imzasıyla verilen işten atma kararının derhal geri çekilmesini ve Erkat üzerinde uygulanan mobbinge son verilmesini isteyen büro emekçileri işten atmanın perde arkasını anlatan bir metin kaleme aldılar.

Yaşanan işten atmanın, kamu emekçilerinin sendikal mücadele tarihinin nasıl bir bürokratizm batağına saplandığının da açık bir kanıtı olduğunu belirten büro emekçileri “işten çıkartma” kararının altında imzası olan tüm MYK üyelerinin, öncelikle Sevil Ceylan Erkat’tan ve BES üyelerinden özür dilemesi gerektiğini hatırlattılar.

Kızıl Bayrak / Ankara

Memur Sen AKP’yle büyüdü

Sırtını sermayeye ve hükümetlere dayarak büyüyen kontra konfederasyon Memur Sen’in “yükselişi” sürüyor.

AKP’nin hükümete geldiği 2002 seçimleri öncesinde üye sayısı 41 bin olan ‘yandaş sendikanın’, son bir yılda üye sayısını 123 bin 207 kişi artırarak 515 bin 378 kişiye çıkarması dikkat çekti. AKP’nin 9 yıllık hükümetliği süresince Memur Sen’in üyesi sayısı neredeyse 13 kat artmış oldu.

Yetkili sendikalar belirlendi

Hükümetle memur sendikaları arasında önümüzdeki haftalarda başlayacak ‘toplu görüşme oyunu’ öncesinde, “4688 Sayılı Kamu Görevlileri Sendikaları Kanunu Gereğinde Kamu Görevlileri Sendikalarının Sayıları ve Konfederasyonların Üye Sayılarına İlişkin 2011 Temmuz İstatistikleri Hakkındaki Tebliğ” Resmi Gazete’de yayımlandı.

515 bin 378 üyesi bulunan Memur-Sen, bir kez

daha yetkili sendika olarak toplu görüşme masasında kamu emekçilerini “temsil etme” hakkı kazandı.

Memur-Sen’i 394 bin 497 üyeyle Türkiye Kamu-Sen ve 232 bin 83 üyeyle KESK izliyor. Son bir yılda üye sayısı Türkiye Kamu-Sen’in 24 bin 897 kişi, KESK’in ise 12 bin 888 kişi artış gösterdi.

Memur Sen’in hakimiyeti arttı

AKP iktidarına yaslanarak üye sayısını katlayan Memur-Sen, bu yıl yetkili sendika sayısını 5’ten 7’ye çıkardı.

Memur-Sen, eğitim, öğretim ve bilim hizmetleri hizmet kolunda en çok üyeye sahip olan Eğitim-Bir-Sen’le yetkili sendika olma hakkı kazandı. Ayrıca bayındırlık, inşaat ve köy hizmetleri kolunda örgütlü Bayındır Memur-Sen’in üye sayısını artırmasıyla bu alanda da yetkili sendika olma hakkı kazandı.

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

Bericap’ta 200. gün etkinliği

Gebze’de direnişlerini sürdüren Petrol-İş üyesi Bericap işçileri fabrika önündeki bekleyişlerinin 200. gününü pasta keserek kutladılar. Petrol-İş Genel merkez yöneticilerinin de yer aldığı kutlamaya, işçilerin eş ve çocukları ile sendika ve demokratik kitle örgütlerinin temsilcileri de katıldı.

Petrol-İş Gebze Şube Başkanı Süleyman Akyüz yaptığı konuşmada, amaçlarının direnişi uzatmak olmadığını, sendikanın ve Bericap işçilerinin taleplerinin karşılanması halinde hemen işbaşı yapmaya hazır olduklarını belirtti.

Genel Mali Sekreter İbrahim Doğangül de yaptığı konuşmada, bu direnişin Petrol-İş’in direnişi olduğunu ve sendikanın direnişe sonuna kadar sahip çıktığını belirterek, “Sizleri bu onurlu direnişinizden dolayı genel merkez yöneticileri olarak kutluyoruz. Mücadele hepimizin mücadelesi. Bu mücadeleyi birlikte kazanacağız” dedi.

200. gün pastası kesilip dağıtıldıktan sonra halaylar çekildi, türküler söylendi.

Yeşil Kundura’da kıyım kapıda

Deri-İş Sendikası’nın yaklaşık 1,5 yıldır örgütlenme çalışması yürüttüğü Yeşil Kundura fabrikasında patron, kitlesel bir işçi kıyımına hazırlanıyor.

Tekirdağ Çorlu’da kurulu fabrikada yürütülen sendikal örgütlenme mücadelesini türlü baskı ve zor yöntemleriyle bastırmaya çalışan patron, “işlerin daralması”nı gerekçe göstererek 100’e yakın işçiyi kapı önüne koyacağını duyurdu.

Çalışma ve Sosyal Güvenlik Bakanlığı’na 1 ay önceden 100 işçi çıkaracağını bildiren Yeşil Kundura patronu, yaklaşık 250 işçiyle devam ettirdiği üretimini 100-150 civarında işçiyle sürdürmeyi hedefliyor. Fabrikada çoğunluk yetkisine sahip olan Deri-İş Sendikası ise, gelişmelerin seyrine göre adım atmayı düşünüyor. Askeriyeye yönelik ayakkabı üretimindeki düşüşü, işten çıkarmalara gerekçe gösteren patronun bu hamlesinin sendikal örgütlenme mücadelesini tasfiye amacıyla devreye soktuğu da ifade ediliyor. Önümüzdeki günlerde işten çıkarma planının hayata geçirilmesi bekleniyor.

“Ölüme gitmeyeceğiz!”

Birleşik Taşımacılık Çalışanları Sendikası (BTS) Diyarbakır İstasyon Garı’nda basın açıklaması gerçekleştirdi. Açıklamada tren teşkil memurlarının eksik personelle çalıştırıldığı belirtilerek yaşanabilecek tüm olumsuzlukların sorumluluğunun işyerine ait olduğu söylendi.

BTS Diyarbakır Şube Sekreteri Veysel Özhekti demiryollarında hayata geçirilen yeniden yapılanma uygulamaları nedeniyle demiryolunun trafik, demiryolcuların ise can güvenliğinin kalmadığını defalarca yazılı ve şifahen TCDD Genel Müdürlüğü nezdinde dile getirdiklerini belirtti. Gerekli önlemlerin alınmadığını ve neredeyse her hafta iş kazaları yaşandığını sözlerine ekledi.

Son bir ay içinde meydana gelen kazaların, bu uygulamalarla demiryolu taşımacılığının sürdürülemez olduğunu bir kez daha gösterdiğini belirtti.

Özellikle 5. Bölge Müdürlüğü’nün ve Diyarbakır Gar Müdürlüğü’nün tren teşkil memurlarını yönetmelik dışı çalıştırmaya ve bu meslek mensuplarına baskı uygulamaya devam ettiğini söyledi.

Samandağ'da coşkulu ve kitlese festival

Samandağ'da geleneksel olarak düzenlenen Evvel Temmuz Festivali başladı. Arap-Alevi inancına göre Temmuz ayı hasat döneminin bitişini ve mahsulün toplanmasını simgeler. Bu nedenle yıllardan beri Temmuz ayı başlarında tüm köylülerin biraraya geldiği ve halayların çekildiği bayram havasında geçen kutlamalar gerçekleştirilmekteydi. 1980 darbesiyle birlikte yasaklanan bu etkinlikler '90'lı yılların sonunda festival şeklinde tekrar başladı.

Festivalde 3 ayrı program

Bu sene de, geçen sene olduğu gibi 3 ayrı festival programıyla çeşitli etkinlikler gerçekleştirildi. Samandağ Kalkındırma Derneği tarafından düzenlenen festival programı 8-12 Temmuz tarihleri arasında yapıldı. Akdeniz Kültür ve Dayanışma Derneği ise 10-14 Temmuz tarihlerinde çeşitli etkinlikler gerçekleştirdi. Ayrıca Asi gazetesinin katkılarıyla Grup Yorum 15 Temmuz'da festival alanında olacak.

BDSP'liler de festivalde

BDSP, festival alanında bu sene de stant açtı. Masada Eksen Yayıncılık'ın kitapları satılırken, festival alanında ve konserler sırasında Kızıl Bayrak gazetesi ajitasyon konuşmaları eşliğinde emekçilere ulaştırıldı.

Ortadoğu halklarıyla dayanışma eylemi

11 Temmuz günü Eğitim Sen, SES, Ziraat Mühendisleri Odası, Eczacılar Odası, Samandağ Barosu ve Mali Müşavirler Odası tarafından Oytun alanında ortak bir basın açıklaması gerçekleştirildi.

Eğitim Sen önünde toplanan kitle sloganlarla alana yürüdü. "Ortadoğu halkları ortak düşmanını tanı" pankartının açıldığı eylemde kurumlar adına hazırlanan ortak metin Eğitim Sen temsilcisi tarafından okundu.

Açıklamada emperyalistlerin ve işbirlikçilerinin Suriye'ye yönelik sosyal, ekonomik, askeri, kültürel ve dini ablukası teşhir edildi. ABD emperyalizminin ve İsrail siyonizminin ezilen halklara yönelik baskı ve zulmüne değinilerek "Irak'a özgürlük msket bombalarıyla, Somali'ye adalet kitle kıyımlarıyla, Afganistan'a demokrasi napalm bombalarıyla, kimyasallarla geldi. Şimdi Libya'da insan hakları, sivillere yönelik katliamlarla NATO şemsiyesi altında ihraç ediliyor. Aynı senaryonun Suriye üzerinden yeniden oynanmasına izin vermemeliyiz. Suriye'de çıkacak yangının dumanının ilk bizleri boğacağını ardından yakacağını unutmamalıyız. Bu nedenle temel sloganımız 'Yaşasın halkların kardeşliği', temel talebimiz 'Emperyaslit ABD, siyonist İsrail Ortadoğu'dan defol 'olmalıdır' denildi.

Söyleşi ve konserler

11 Temmuz Pazartesi günü "Solda örgütlenme ve yeniden kuruluş" ve "Nasıl bir anayasa" başlıklı söyleşiler gerçekleştirildi. Akşam saatlerinde ise İlkay Akkaya'nın da yer aldığı bir konser düzenlendi.

"Solda örgütlenme ve yeniden kuruluş" konulu söyleşiye ÖDP Genel Başkanı Alper Taş ve BDP Mersin Milletvekili Ertuğrul Kürkçü katıldı. Söyleşide Ertuğrul Kürkçü çatı partisini gerekçelendirdi. Kürt özgürlük hareketinin gövdesini oluşturduğu Emek, Demokrasi ve Özgürlük Bloğu'nun genişletilerek bloğa dahil olmayan sol, sosyalist güçlerle birlikte yeni

ve daha güçlü bir çatı partisi kurmak gerektiğini belirtti. Kürkçü konuşmasında, "Bu parti ortak mücadelenin kürsüsü olacak" dedi.

Söyleşinin diğer konuğu olan Alper Taş ise, çatı partisi tartışması üzerinden yapılan çağrıya olumlu yaklaşıklarını belirterek, "bizce meclis benzeri bir oluşuma gidilebilir" dedi. Bu söyleşiye 350'yi aşkın kişi katıldı.

"Nasıl bir anayasa" başlıklı söyleşinin katılımcıları ise Eğitim Sen Genel Başkanı Ünsal Yıldız ve BDP İstanbul Milletvekili Sırrı Süreyya Önder'di. Ünsal Yıldız konuşmasında seçim sonrası anayasa tartışmalarının gündeme oturmasıyla birlikte Eğitim Sen ve KESK'in birlikte hazırladığı önerileri anlattı.

Sırrı Süreyya Önder ise anayasa ve parlamentarizmin ülkemize nasıl girdiğini tarihsel detaylarıyla anlattı. Neo-liberalizmin Türkiye'deki bekçisinin AKP olduğundan ve AKP'nin hazırlayacağı anayasanın buna hizmet edeceğinden bahsetti. Bu söyleşiye katılım ise 400'ün üzerindeydi.

Konserlere binlerce emekçi katıldı

Festival programı akşam saatlerinde gerçekleştirilen konserlerle devam etti. İlk olarak Grup Nebra anadolu rock tarzıyla bir dinleti sundu. Ardından Samandağ Belediyesi Halk Korosu Arapça ezgiler seslendirdi. Yerel sanatçıların yanısıra İlkay Akkaya da festivale katılan sanatçılar arasındaydı. Binlerce emekçinin katıldığı konser beğeniyle izlendi.

Ortadoğu söyleşisi

Geleneksel Samandağ Evvel Temmuz Festivali 12 Temmuz Salı günü söyleşi ve konserlerle devam etti.

Gündüz etkinlikleri kapsamında "Ortadoğu'nun yeniden yapılanması" başlıklı bir söyleşi gerçekleştirildi. Söyleşiye konuk olarak Filistin Halk Kurtuluş Cephesi Suriye Dışişleri Sorumlusu Omar Murad katıldı. Söyleşiye Mısır ve Suriye'den de katılımcılar bekleniyordu, ancak kendi ülkelerinde yaşanan süreç sonucu sınırdan geçmeleri engellendiği için katılım sağlayamadılar.

Omar Murad Ortadoğu'da son süreçte yaşananlar hakkında görüşlerini ifade etti. Gözlemlerini aktardı. Diktatörlerin halkı baskı altına aldığını ve yoksulluğa ittiğini belirterek, yaşanan sürecin bunun bir sonucu olduğunu ifade etti. Suriye'de hareket içinde yoksul halkın yanısıra çok çeşitli muhalif grupların bulunduğunu belirterek, Amerika ve emperyalistlerin halk ayaklanmalarını bastırmaya ve mümkün olmadığında da işbirlikçi rejimler kurmaya çalıştığını

12 Temmuz 2011 | Samandağ

hatırlattı. Emperyalizme karşı mücadeleye vurgu yapılan söyleşide halkların kardeşliğinin önemi üzerinde duruldu.

Akşam programında ise çeşitli yerel müzik gruplarının ve Yeni Türkü'nün konserleri vardı. Binlerce emekçinin katıldığı konserde BDSP'liler Kızıl Bayrak satışı gerçekleştirdi. Ajitasyon konuşmalarıyla yapılan satış ilgi görürken pek çok emekçiyle konuşuldu.

Kızıl Bayrak / Antakya

Halk ozanı Cabral cinayet kurbanı

Latin Amerikalı halk ozanı Facundo Cabral, Guatemala'da uğradığı silahlı saldırı sonucu öldürüldü. Cabral, havalimanına giderken içinde bulunduğu araç saldırıya uğradı. Olayda Cabral'ın şoförü de hayatını kaybetti. Cabral'ın, planlı bir siyasi cinayet sonucu öldürüldüğü ifade ediliyor. Turne için Guatemala'da bulunan 74 yaşındaki Arjantinli ozan, bu ülkede birçok kez konserler vermişti.

Cabral'ın arkadaşı, Nobel Ödüllü Rigoberta Menchu da Cabral'ın ölümüyle ilgili şu ifadeleri kullandı: "Bu ülkemiz açısından utanç verici bir cinayet. Kınıyoruz bu iğrenç saldırıyı. Aklıma gelen tek şey idealleri uğruna öldürülmüş olabileceği. Yoksa burada, Guatemala'da öldürülmesi için bir başka sebep olabileceğini sanmıyorum"

Bölgenin en yoksul ülkelerinden biri olan Guatemala, Latin Amerika'nın en yüksek cinayet oranlarından birine sahip.

Ölümünün 18. yılında Rıfat Ilgaz'ı saygıyla anıyoruz...

“Ses ol, ışık ol, yumruk ol!”

Kalemini ezilenlerden yana kullanan, bu yolda sayısız eser veren, bundan dolayı hayatı boyunca devletin baskı ve zulmüne uğrayan Rıfat Ilgaz'ı 7 Temmuz 1993 tarihinde, yani 2 Temmuz katliamından beş gün sonra kaybettik. Ilgaz'ın yüreği mücadele arkadaşlarının hunharca katledilmesine dayanamadı.

1911 yılında Kastamonu'nun Cide ilçesinde doğan Ilgaz, Kastamonu Muallim Mektebi'ni bitirdikten sonra Gerede ve Akçakoca'da ilkökul öğretmenliği yaptı. Daha sonra vereme yakalandığı için tedavi için İstanbul'a geldi. 2. Paylaşım Savaşı'na denk gelen bu dönem edebi yaşamında son derece etkili oldu. Karartma Geceleri adlı ünlü eserini bu dönemin ürünüdür.

Ilgaz 1944 yılının Ocak ayında Sınıf adlı kitabıyla adliye ve hapishaneyle tanıştı. 6 ay hapis cezasına çarptırılan Ilgaz hapishaneden çıktıktan sonra öğretmenlikten atıldı. Sağlığı da oldukça bozulduğu için bir süre senatoryumda yatmak zorunda kaldı.

Bu dönemde yaşadıklarını satırlara şöyle döktü:

“...Rikkat Hanım'dan 1949 yılında ayrıldım.

Benim yüzümden işinden olmaması ve çocuklarımızın zarar görmemesi için anlaşarak ayrıldık. Öğretmenlikten çıkarılmıştım, iki de bir kovuşturmayla uğruyordum. Adım komüniste çıkmıştı. İzleniyordum. Yerim yurdum, ne olacağım belli değildi. Üstelik, verem gibi bulaşıcı bir hastalığım vardı. Bütün bunların eşime de zarar vereceğini, bir gün onun da işinden atılabileceğini düşünüyordum; çocuklarım için de kaygılanıyordum. Ayrılmamız bundan oldu.”

Daha sonra oldukça popüler olan ‘Hababam Sınıfı’ adlı romanı 1966 yılında oyunlaştırıldı. ‘Hababam Sınıfı’ daha sonra Ertem Eğilmez tarafından filme çekildi. Ancak film romanın içerdiği bütün toplumsal eleştirilerinden arındırılmış ve eğlencelik bir komedi haline getirilmişti. Ilgaz filme yönelik tepkisini şöyle dile getirmekteydi: “Onlar, Hababam Sınıfı'nın özüne saygı gösterilerek çevrilmiş filmler değildi. İçeriği bakımından, tezi bakımından aykırı. Ben eğitimi eleştiririm. Kopyacılığı, ezberciliği... Senaryoyu yazarlar öğrenci velilerine başlıyorlar çıkışmaya. [...] Hemen dava açtım.”

Ilgaz 12 Eylül askeri darbesinden sonra, Yıldız

Aydın mısın?

Kilim gibi dokumada mutsuzluğu
Gidip gelen kara kuşlar havada
Saflar tutulmuş top sesleri gerilerden
Tabanında depremi kara güllerin
Duymuyor musun?

Kaldır başını kan uykulardan
Böyle yürek böyle atardamar
Atmaz olsun
Ses ol, ışık ol, yumruk ol!

Karayeller başına indirmeden çatını
Sel suları bastığın toprağı dönüm dönüm
Alıp götürmeden büyük denizlere
Çabuk ol!

Tam çağı işe başlamanın doğan günle
Bul içine tükürdüğün kitapları yeniden
Her satırında buram buram alinteri
Her sayfası günlük güneşlik
Utanma, suçun senin değil
Yırt otuzunda aldığın diplomayı
Alfabetik çocuk ol!

Yollar kesilmiş, alanlar sarılmış
Tel örgüler çevirmiş yöreni
Fırıl fırıl alıcı kuşlar tepende
Benden geçti mi demek istiyorsun
Aç iki kolunu iki yanına
Korkuluk ol!

Rıfat Ilgaz

Karayel romanını yazarken 28 Mayıs 1981 gecesini Cide'de gözaltına alındı. Gözleri bağlanarak zincirlenen yazar bir süre mezbahanedeki bozma hapishaneye konuldu. Kısa bir süre sonra serbest bırakıldı.

2 Temmuz Sivas katliamında başta yakın arkadaşları Asım Bezirci olmak üzere birçok aydın ve sanatçının katledildiği haberine oldukça üzülen Ilgaz, katliamdan 5 gün sonra 7 Temmuz günü hayatını kaybetti. Ilgaz Zincirlikuyu Mezarlığı'nda Asım Bezirci'nin yanına defnedildi.

Ölümünün 18. yılında Rıfat Ilgaz'ı saygıyla anıyoruz. Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

Teoman Öztürk anıldı

TMMOB'nin 1973-1980 yılları arasında başkanlığını yapan ve 11 Temmuz 1994'te yaşamını yitiren Teoman Öztürk ölümünün 17. yılında anıldı. Bu yıl Öztürk için ilk anma etkinliği Karşıyaka'daki anıt mezarı başında yapıldı.

Öztürk'ün ailesi, mücadele arkadaşları, TMMOB ve Oda yöneticileri ile çok sayıda TMMOB üyesinin katıldığı etkinlik saygı duruşu ile başladı.

TMMOB Yönetim Kurulu Başkanı Mehmet Soğancı, anıt mezar başında Teoman Öztürk'ün TMMOB Genel Kurullarındaki konuşmalarından alıntılar yaparak, TMMOB'ye yönelik artan saldırılara karşı dik duruşta Teoman Öztürk zamanından gelen mücadele geleneğinin önemini vurguladı. Anıt mezar başında Öztürk'ün arkadaşları Ali Açan, Arif Şentek, Ahmet Demirtaş ve Hüseyin Yeşil ile kızı Elif Öztürk de kısa birer konuşma yaptılar.

TTB'den Mulamahmutoğlu'na destek

Mardin'in Midyat ilçesinde hekimlik yapan ve “hekimlerin tutuklu ve hükümlüleri muayenelerinde hasta ve hekimin yalnız kalmasını önleyen” Üçlü Protokol nedeniyle hakkında dava açılan Dr. Sadık Çayan Mulamahmutoğlu'nun ilk duruşması 27 Temmuz 2011'de Midyat'ta gerçekleştirilecek.

Aynı gün, 13.00-15.30 saatleri arasında “İnsan Hakları İhlalleri ve İyi Hekimlik: Tutuklu Muayeneleri ve Cezaevleri Örneği” başlıklı bir panel-forum yapılacak. Moderatörlüğünü Dr. Halis Yerlikaya ve Dr. Mehmet Demir'in birlikte yapacakları panelde Prof. Dr. Gürsoy “İnsan Hakları İhlalleri ve Hekimlik”, Dr. Metin Bakkalcı “Cezaevleri ve Hekimlik”, Dr. Naki Bulut “Üçlü Protokole Karşı Hekimlik Tutumu” ve Prof. Dr. Ümit Biçer de “Tutuklu Muayeneleri ve Hekimlerin Sorumlulukları” başlıklı sunumları gerçekleştirecekler.

Galatasaray'da 328. buluşma

Galatasaray Lisesi önünde 328. kez toplanan Cumartesi Anneleri, bu haftaki oturma eyleminde 1994 yılında kaybedilen **Vasıf Öztürk**'ün dosyasını açıkladı.

Kayıplar mücadelesini yer yer ekranlara taşıyan ve muhalif kimliğiyle tanınan Banu Güven'in, NTV yönetimi tarafından işten çıkarılmasının da protesto edildiği eylemde, 12 Eylül 1980'de kaybedilen Hayrettin Eren'in kardeşi Faruk Eren, 1995'te kaybedilen Seyhan Doğan'ın yeğeni Evin Doğan ve kayıp Murat Yıldız'ın annesi Hanif Yıldız söz aldılar.

Kayıp yakınlarının bu haftaki eyleminde, 1994 yılında kaybedilen Vasıf Öztürk'ün hikayesi aktarıldı. Ardından İHD Gözaltında Kayıplara Karşı Komisyon adına, 2004 yılında kaybedilen Tolga Baykal Ceylan'ın annesi Kadriye Ceylan tarafından basın açıklaması gerçekleştirildi.

Anne Ceylan, oğlunun bulunması için oluşturulan komisyonun raporlar yayınladığını, bu raporların, istemesine rağmen kendisine verilmediğini ve kendi imkanlarıyla ulaştığı bu raporların gerçekleri yansıtmadığını belirtti. Ceylan, "Bu yaşananların altında ezileceksiniz. Bunların hesabını vereceksiniz" diyerek Başbakan'a seslendi.

Kaybedilişinin 17. yılında Vasıf Öztürk'le ilgili şunlar aktarıldı:

"1 Haziran 1994 günü Diyakır/Kulp/Salkımlı köyüne yapılan askeri bir operasyon sonucu Canbeli Tuncer, Efendi Şen'le birlikte gözaltına alınan Öztürk ertesi gün diğer iki kişinin serbest bırakılmasıyla birlikte kelepçelenerek ve gözleri bağlanarak askeri bir

helikoptere bindirilmiş Lice'ye götürülmüştür.

Aileye, Öztürk'ün gizli bir merkezde tutulduğu, yüklü bir ödeme karşılığında serbest bırakılacağı bilgisi gelmiştir ve sonrasında bir daha haber alınamamıştır. Vasıf Öztürk gözaltına alındığında Demirel Cumhurbaşkanı, Tansu Çiller Başbakan, Murat Karayalçın Başbakan Yardımcısı...Onları Öztürk'ün kaybedilmesinden sorumlu tutuyor, yargılanmalarını istiyoruz"

Kızıl Bayrak / İstanbul

Hopa tutuklularına özel muamele

Erdoğan'ın 31 Mayıs günü Hopa'da düzenlediği seçim mitingini protesto ettikleri için tutuklananların avukatları ve aileleri 9 Temmuz günü basın toplantısı gerçekleştirdi. Toplantıda Hopa tutuklularına 'özel muamele' yapıldığı söylendi.

Hopa Belediye Konferans Salonu'nda yapılan toplantıda avukatlar hazırladıkları raporu açıkladılar.

Açıklamada gözaltılar ile başlayan kötü muamelenin Hopa tutuklularının götürüldüğü Erzurum cezaevinde devam ettiğine dikkat çekildi. Bununla beraber bir aydan daha fazla zaman geçmesine rağmen soruşturmanın sonlandırılmadığı, dava dosyası üzerindeki 'gizlilik' kararının kaldırılmadığı ifade edildi.

Cezaevinde işkence

Avukat Meriç Eyüboğlu, 12 tutuklunun bir arada kalma taleplerinin de bugüne kadar karşılanmadığını ifade etti. 4 tutuklunun götürüldükleri Erzurum E Tipi Cezaevi'nde fareler ve fare pisliği bulunan yerlerde tutulduğunu sözlerine ekleyen Eyüboğlu, 8 tutuklunun günde sadece 1 saat havalandırmaya çıkarıldıklarını ifade etti.

Hopa tutuklularına 'özel muamele' yapıldığını vurgulayarak şunları söyledi: "Ali Aksu, bir arkadaşının parmak izi alınırken yaşanan tartışmaya müdahil olması üzerine kamerası olmayan bir odaya götürülmüş ve 10-15 kişi olduklarını tahmin ettiği koruma memuru tarafından, kaba dayağa maruz kalmıştır. Bu işkenceye varan kötü muamele müvekkilin kafasına ve özellikle de sırt bölgesine tekme ve tokat vurularak gerçekleştirilmiştir"

İletişim hakkı gasbediliyor

Erzurum'a gelmediği gerekçesiyle Birgün ve Gündem gazetelerinin müvekkillerine verilmediği belirterek şunları söyledi: "Tutuklu müvekkillerin yazdıkları mektupların postalanması, onlara gönderilen kart ve mektupların iletilmemesi meselesi de bir diğer problemdir. Keza müvekkillerin tamamı gönderilen kitapların verilmemesinden şikayetçidir. Öyle ki Şaban Kotil öğrencisi olduğu Anadolu Üniversitesi Açıköğretim Fakültesi'ne ait ders kitaplarını bile bir haftadır teslim alamamıştır" dedi.

Festus davasında değişen bir şey yok

Bir işkencehane gibi çalışan Beyoğlu Polis Karakolu'nda polis kurşunuyla katledilen Festus Okey'in davası 12 Temmuz günü Beyoğlu Ağır Ceza Mahkemesi'nde görüldü. Bu duruşmada da mahkeme heyetinin katil polisi aklamak için yaptığı hamleler dikkat çekti. Kurum ve kişilerin müdahillik talebini reddeden mahkeme, mahkemenin usulsüz uygulamalarına itiraz eden avukatların üzerine de polisleri saldı.

Müdahillik talepleri

Bu duruşmada Göçmen Dayanışma Ağı aktivistleri, Prof. Dr. Gençay Gürsoy adına avukat Ömer Kavili, Prof. Dr. Taha Parla adına Avukat Burcu Özaydın davaya müdahil olma talebinde bulundular.

Ömer Kavili Festus Okey'in ceset teslim tutanağının dosyada olduğunu belirterek, bu tutanakta ölen kişinin kimliğinin yazılı olduğunu belirtti.

Kavili "Cesedi teslim alanların Festus Okey'in yakınları olduğu belli. Türk hükümet yetkilileri, cesedi teslim ederken kişinin Festus Okey olduğuna ikna oldu ve bu nedenle cesedi teslim etti. Yeniden cesedin kimliği konusunda Nijerya'yla yazışma yapmaya gerek yok. Davanın uzatılmamasını istiyoruz" diyerek, ceset teslim tutanağının duruşma salonunda okunmasını talep etti.

Mahkeme başkanı avukatları attırdı

Mahkeme Başkanı İshak Eken, ara karar vereceğini belirterek duruşmaya ara verdikten sonra sadece avukatları duruşma salonuna alarak, duruşmayı bitirdiklerini ve müdahillik taleplerinin reddedildiğini

açıkladı.

Duruşmanın bitirilmesine tepki gösteren Kavili bu tutumun usule aykırı olduğunu söyledi. Eken ve Kavili arasında tartışma yaşanırken Eken, polise avukatları dışarı atması talimatını verdi.

Müdahillik taleplerinin duruşma tutanağına dahi geçirilmediğini belirten Kavili "Başka bir konuda karar vermek için ara verdiniz. Biz müdahillik talebinde bile bulunamadık. Avukatların talepte bulunmasını engelliyorsunuz. Bu durumun tutanağa geçirilmesini istiyoruz" dedi.

Ömer Kavili'nin talebi üzerine Baro temsilcileri adliyeye çağrıldı ve tutanak tutturuldu.

Okey'in kimlik bilgileri son kez beklenecek

4 yıldır Okey'in kimlik bilgilerinin Nijerya'dan beklenmesi yüzünden tıkanan davada, bilgiler bir sonraki celsede de gelmezse davanın mevcut duruma göre ilerlemesine karar verildi.

14 Şubat 2008 tarihinde yapılan ilk duruşmadan bu yana Festus Okey'in kimliği "açıklığa" kavuşturulmaya çalışılıyor. Duruşmalar kimlik tespitinin yapılabilmesi için sürekli erteleniyor. Oysa ki bu davada önemli olan polis tarafından birinin öldürülmesi, bu noktada ölenin kimliği değil polis tarafından işlenen cinayet baz alınmalı. Davanın gündemden düşürülmesi ve davanın takipçilerinin yıldırılması için bu oyun 4 yıldır sürdürülüyor.

Göçmen Dayanışma Ağı da adliye önünde basın açıklaması yaptı. Kendilerinin 4 Kasım 2010'dan beri davayı takip ettiklerini belirterek son üç duruşmada toplam 115 kişinin bireysel olarak müdahillik dilekçesi verdiği bilgisini paylaştı.

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

Mücadele Postası

Hediye Aksoy için eylem

Bakırköy Kadın Tutukevi'nde bulunan görme engelli ve kanser hastası Hediye Aksoy'un serbest bırakılması talebiyle 8 Temmuz akşamı Taksim'de oturma eylemi gerçekleştirildi. Eyleme, Aksoy'la aynı koğuştaki kalmış olan İşçi Köylü Gazetesi Kartal Temsilcisi Suzan Zengin de katıldı.

Demokratik Özgür Kadın Hareketi (DÖKH) tarafından yapılan eylemde Türkçe ve Kürtçe "Hediye Aksoy ve tüm hasta tutsaklar serbest bırakılsın" pankartı açıldı. Taksim Tramvay Durağı'nda toplanan kadınlar Aksoy'un fotoğraflarını taşıdı.

Basın açıklamasını gerçekleştiren Filiz Oğuz, Aksoy'un sağlık durumu hakkında bilgi verdi ve İstanbul Tabip Odası aracılığı ile raporun daha hızlı hazırlanması için başvuru yaptıklarını dile getirdi. ATK tarafından "Hediye Aksoy'un durumu henüz termal safhada (ölüm aşamasında) olmadığı için bırakılamaz" raporu verildiğini söyleyerek termal safhada olan 20'yi aşkın tutuklunun olduğu, onlar dahi bırakılmadığı için Aksoy'un bırakılmasının söz konusu olmadığı yönünde bilgi verildiğini belirtti.

Açıklamanın ardından **Suzan Zengin** bir konuşma yaparak Aksoy'un cesaevi koşullarında ne tür zorluklarla karşı karşıya bırakıldığını aktardı. Hapishane koşullarında termal safhanın yaratıldığını belirten Zengin, insanların bilerek ölüme gönderildiğini söyledi.

"Ölünceye kadar, tamamen yalnızlaştırılacak"

Eylemde ağırlaştırılmış müebbet hapis cezasına

çarptırılan Beyaz Yakut'un durumu hakkında da avukatı **Sevinç Sarıkaya** tarafından bilgilendirme yapıldı.

Sarıkaya şunları söyledi: "Müvekkilim pazartesi günü tek kişilik hücreye götürülecek ve ondan sonra arkadaşları ile görüşemeyecek, sohbet hakkını kullanamayacak. Sadece günde bir saat havalandırmaya çıkacak, o da yalnız. Ailesi ile görüş ve haberleşmesi çok sınırlı olacak. Şartlı salıverilme hakkı olmayacak, yani Beyaz Yakut, ölünceye kadar, tamamen yalnızlaştırılacak. Biliyorsunuz cezaevlerinde insanlık dışı uygulamalar var, Beyaz buna karşı çıkıp bir slogan dahi attığında disiplin cezasına çarptırılacak. Disiplin cezası sonucunda da havalandırma hakkı, ailesiyle görüşme hakkı iptal edilecek."

Özgür Gelecek'e bir ay kapatma

İstanbul 14. Ağır Ceza Mahkemesi, Özgür Gelecek gazetesinin 13. sayısında yer alan bazı haberlerde "TKP/ML TİKKO ve PKK propagandası" yapıldığı gerekçesiyle gazeteye bir ay süreli kapatma cezası verdi.

Gazetenin 08-21 Temmuz tarihli 13. sayısında yer alan "TKP/ML TİKKO Bölge Siyasi Komiseri ve Bölge Komutanı ile Röportaj" ve "Kavga okulu" sayfasında yer alan yazılar cezanın verilme nedeni olarak belirtilmiş.

Özgür Gelecek tarafından yapılan açıklamara şunlar söylendi: "Özgür gelecek gazetesi ve devrimci, yurtsever basın kendine gerçekleri referans alır ve onlardan kopmaz. Bu açıdan sosyalist, devrimci, yurtsever basın tüm saldırı ve engellemelerle yayın hayatını sürdürmeye devam ediyor/edecek."

Çorlu'da gazete satışı

17. mücadele yılında, Kızıl Bayrak gazetesi işçi ve emekçilerle buluşmaya devam ediyor. İşçi havzası Çorlu'da devrimci sınıf faaliyetini büyüten sınıf devrimcileri geçtiğimiz haftasonu boyunca, işçi mahallelerinde sokak sokak, kapı kapı dolaşarak gazete satışı gerçekleştirdiler.

Satış boyunca birçok sektörden işçi ile çalışma koşulları ve iş kazaları üzerine konuşuldu.

İşçilere, süren direnişlerin sesi de taşındı. Direnişlerin süreçleri aktarıldı.

Kızıl Bayrak / Çorlu

DHF'li'lere tutuklama terörü

İzmir'in Menemen ilçesinde Halkın Günlüğü gazetesi ve DHF broşürleri dağıtırken gözaltına alınan 8 devrimci 11 Temmuz günü tutuklandı.

Halkın Günlüğü gazetesi muhabiri İsmail Avan ve DHF çalışanları 10 Temmuz günü Menemen'de Halkın Günlüğü gazetesi dağıtımını yaparken Bozyaka Terörle Mücadele Şubesi polisleri tarafından gözaltına alındı. Gözaltı saldırısına "Hakkında 1 aylık toplatma kararı verilen Halkın Günlüğü gazetesinin dağıtımını yapmak" gerekçe olarak gösterildi.

11 Temmuz günü savcılık tarafından mahkemeye sevk edilen 8 devrimci örgüt propagandası yapmak ve örgüt üyesi olmak iddialarıyla tutuklandı.

Tutuklama terörü 13 Temmuz günü DHF tarafından protesto edildi. İzmir İHD binasında yapılan basın toplantısına aralarında BDSP ve Partizan'ın da bulunduğu ilerici ve devrimci kurumlar da destek verdi.

Süver'le dayanışma çağrısı

Vicdani Retçi İnan Süver'le Dayanışma İnisiyatifi, Süver'in sağlık durumunun kötüye gittiğine dikkat çekmek amacıyla basın toplantısı düzenledi.

AİHM'in kısa bir süre önce açıklanan "vicdani ret" kararının hatırlatıldığı toplantıda Süver'in vicdani ret itirazının dikkate alınması uyarısında bulunuldu.

Süver'in avukatı Davut Erkan, İHD İstanbul Şube binasında düzenlenen toplantıda Süver'in sağlık sorunları nedeniyle hemen tahliye edilmesi gerektiğini belirtti.

EKSEN Yayıncılık Büroları

Sönmez İş Sarayı Kat: 3 No: 220 Heykel/BURSA
Tel: 0 (224) 220 84 92

Cemal Gürsel Cd. Shell Karşısı Vakıf İşhanı Kat: 3
No: 306 ADANA Tel: 0 (322) 363 19 94
Ücretsiz PDF-Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

Kemalpaşa Mh. Otel Asya yanı Vural Apt. No:2 D:3
İzmit / KOCAELİ

'96 zindan direnişinin 15.yılı...

**Berdan Kerimgiller
İlginç Özkeskin
Müjdat Yanat
Yemliha Kaya
Ayçe İdil Erkmen
Aygün Uğur
Ali Ayata
Tahsin Yılmaz
Hayati Can
Hicabi Küçük
Hüseyin Demircioğlu
Osman Akgün**

Devrimci irade teslim alınamaz!